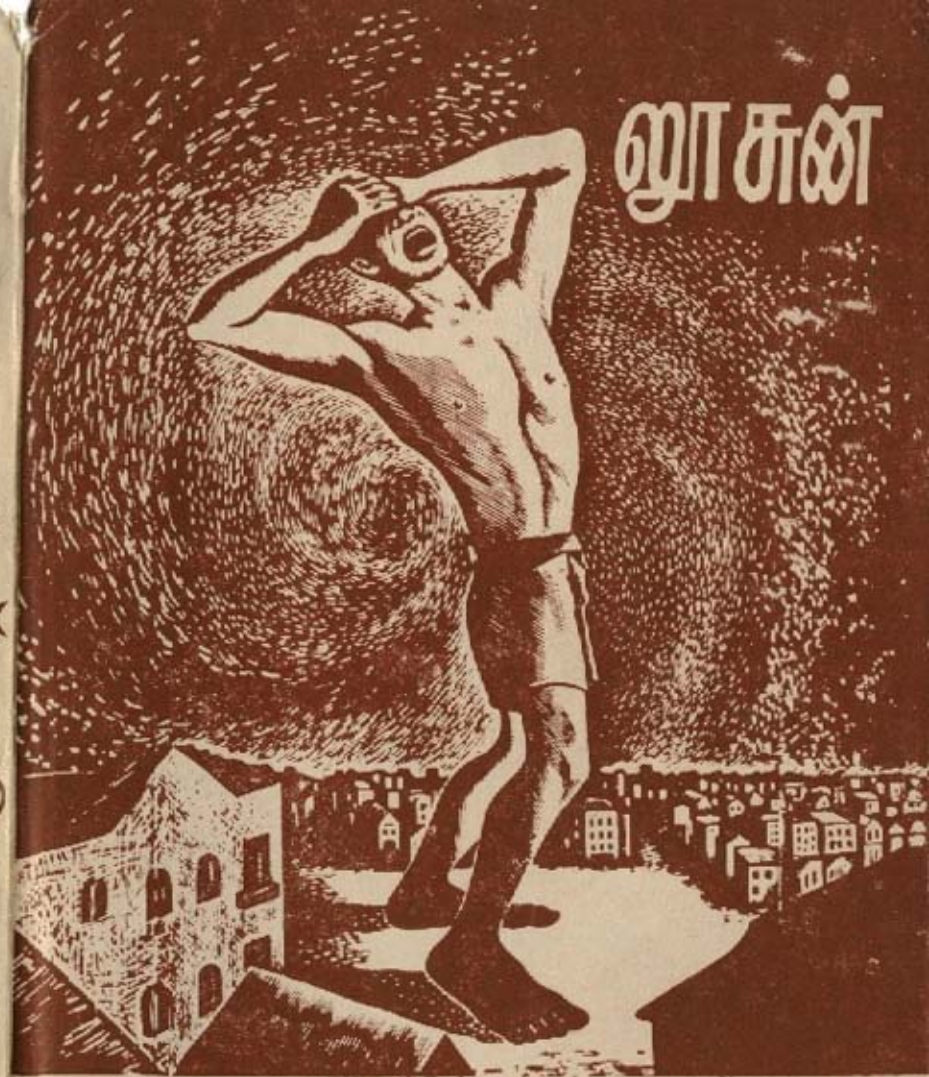

இந்நூல்

- அறிந்தோ அறியாமலோ புறக்கணிக்கப்படும் கீழ்த்திசை இலக்கியங்களின் மேன்மையை இக்கதைகள் தமிழுலகுக்கு அறிவிக்கும்.
- மிகச்சிறந்த கவி இலக்கியங்களுக்கு மேற்கு நாடுகள் மட்டுமே உரிமை கொண்டாட முடியும் என்பதை இத் தொகுப்பு தகர்த்துவிடும்.
- புரட்சி இலக்கியங்கள் எத்தகைய கலைத்தன்மையுடன் இருக்கமுடியும் இருக்கவேண்டும் என்பதற்கு இது ஒரு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும்.

விலை : ரூ. 10-00

லூசுன்
★
போர்க்குரல்

போர்க்குரல்

போர்க்குரல்

லூ கன்

தமிழில் : கே. அனோஷ்

பொதுமை வெளியீடு

சென்னை - 600 017

சீனப் புரட்சி எழுத்தாளர் லூ சுன் தோன்றி நூருண்டு கள் நிறைவதையொட்டி, அவரது சிறுகதைகளை ஒரே தொகுப்பாக முதல்முறையாகத் தமிழில் வெளியிடுவதில் மகிழ்வடைகிறோம்.

இத்தகைய சிறப்பான முயற்சிக்கு முழு முதற் காரண மாக இருப்பவர் இலங்கை எழுத்தாளரான திரு. கே.கணேஷ் அவர்கள். அவர் "ஹோ சி-மின் கவிதைகள்" உட்பட பல வெளிநாட்டுப் படைப்புகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். அவரது கடுமையான உழைப்பின் விளைவாகவே இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு தமிழ் மக்களுக்குக் கிடைக்கிறது. அவருக்கு நம் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

பதிப்புரிமை: பொதுமை வெளியீடு
16, மங்கேஷ் தெரு,
சென்னை-600 017.

மேலும் இந்நூலை வெளிக்கொணர தம் அரிய ஆலோ சனைகளையும் உதவிகளையும் வழங்கிய தோழியர். சகு அவர் களுக்கும், பிழைகள் திருத்தி உதவிய தோழர். பா. சிங்கராய ருக்கும், நூலைச் சிறந்த முறையில் அச்சிட்டுத்தந்த பி.ஆர்.வி. அச்சகத் தொழிலாளர்களுக்கும், உரிமையாளருக்கும் நம் நன்றிகள்.

லூ சுன்னைப் பற்றி ஒரு அருமையானதும். விரிவானது மான அறிமுகவுரையை வழங்கியிருப்பவர் தோழர். எஸ். வி. ராஜதுரை அவர்கள்.

திரு. கணேஷ் மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்பே முடித்துவிட்ட மொழிபெயர்ப்புகளில் மேலும் சில கதைகளும் உள்ளன. சில காரணங்களால் அவை இத்தொகுப்பில் இடம் பெறவில்லை. இத்தொகுப்புக்குக் கிடைக்கும் வரவேற்பு, லூ சுன்னின் படைப்புகள் மேலும் பலவற்றைத் தமிழுலகுக்கு அளிக்கும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்தக் கூடும்.

பி. ஆர் வி. பிரஸ், சென்னை-600 005.

பொதுமை வெளியீடு

லூ சுன்னைப் பற்றி	i
போர்க்குரல்-முன்னுரை : லூ சுன்	1
ஒரு பைத்தியக்காரனின் குறிப்புகள்	10
குங் இ-சி	29
அருமருந்து	37
மறுநாள்	51
ஒரு நிகழ்ச்சி	62
வின் அமலி	68
எனது பூர்வீக வீடு	82
ஆ சியுவின் உன்மைக் கதை	99
கிராமத்து இசை நாடகம்	182

லூ சுன்னைப் பற்றி . . . .

நூறு ஆண்டுகள் முடியப் போகின்றன லூ சுன் தோன்றி. புகழ் பெற்ற இச் சீனப் புரட்சி எழுத்தாளரைப் பற்றி மாவோ குறிப்பிட்டார்:

“சீனத்தின் பண்பாட்டுப் புரட்சியின் தலைமைத் தளபதியான லூ சுன் ஒரு மாபெரும் இலக்கியவாதியாக மட்டுமல்ல, ஒரு மாபெரும் சிந்தனையாளராகவும் புரட்சியாளராகவும் திகழ்ந்தார். அவர் விட்டுக்கொடுக்காத நேர்மை கொண்டவராக இருந்தார். அண்டிப்பிழைப்பதும், அடிமை மனப்பாங்கும் அவரிடம் சிறிதும் இருக்கவில்லை. காலனி மற்றும் அரைக்காலனி நாட்டு மக்களிடையே இத்தகைய பண்பு விலைமதிப்பற்றது. தேசத்தின் மிகப்பெரும்பான்மையான மக்களின் பேராசிராயாக இருந்த லூ சுன், பகைவரின் கோட்டையில் விரிசலை ஏற்படுத்தி, அதைச் சூருவரிபோலத் தாக்கியவர்; பண்பாட்டுத் துறையில் அவர் அனைவரினும் துணிச்சல் மிக்க, மிகச் சரியான, மிக உறுதிவாய்ந்த தேசிய

வீரராக, நம் வரலாற்றில் ஈடிணையற்ற வீரராகத் திகழ்ந்தவர். அவர் மேற்கொண்ட பாதை, சீனத்தின் புதிய தேசியப் பண்பாட்டின் பாதையாகும்.”

1861 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர்த் திங்கள் 25 ஆம் நாள் சீன நாட்டின் செகியாங் மாநிலத்தைச் சேர்ந்த ஷாவோஸிங் என்ற ஊரில், அரசாங்க அதிகாரிகள் குடும்பத்தில் பிறந்த லூ சன், இளம் வயதிலேயே தந்தையை இழந்தார். விடா முயற்சியும் கடின உழைப்பும் கொண்ட அவரது தாய், இவர் பள்ளியில் நுழைவதற்குக் காரணமாயிருந்தார். இவரது இயற்பெயர் சென் ஷா-ஜென். அவரது தாயின் பெயர் லூ. தாயின் பெயரான லூவிவிருந்தே லூ சன் என்ற புனை பெயர் பிறந்தது. இளம் பருவத்திலேயே அசாதாரணமான அறிவுக் கூர்மையை வெளிப்படுத்திய லூ சன், சீனச் செம்மை இலக்கியங்கள், வரலாறு ஆகியவற்றை ஆழ்ந்து கற்றதுடன், கிராமியக் கலைகள், ஓவியங்கள், நாடோடிப் பாடல்கள் முதலியவற்றிலும் அளவற்ற ஆர்வம் காட்டினார். அவரே சித்திரங்களையும் வரைவதுண்டு. இளம் வயதில் அவருக்கு வாய்த்த நண்பர்கள் பெரும்பாலும் எளிய நேர்மையான உழவர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இத்தகைய நட்பும்தொடர்புமே லூ சன் தன் வாழ்நாள் முழுதும் பேணிப் பாதுகாத்த உழைப்பாளி மக்களுடன் உயிருள்ள தொடர்பு என்பதற்கு துவக்கமாக அமைந்தன. வெளி நாட்டு ஏகாதிபத்திய சக்திகளின் ஆதிக்கமூலம் நசிந்து போன நிலவுடமைச் சமுதாய அமைப்புகளே லூ சன்னைப் புரட்சிப் பிளந்தயில் செலுத்தின.

அவரது 18 ஆம் வயதில், தன் தாய் வயிற்றைக்கட்டி வாயைக்கட்டி நேமித்துக் கொடுத்த எட்டு டூலர்களுடன் நான்கில் நான்கு அடைந்து கட்டுப்பாட்டில் புழுகித் தற்காலத்தில் சேர்வதற்கான குழைவுத் தேர்வை எழுதி அதில் வெற்றியும் பெற்றார். ஆனால் இந்த நிறுவனம் அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஏனவே அடுத்த ஆண்டு அவர் கியாங்நாள் இராணுவப் பயிற்சிக் கழகத்தைச் சேர்ந்த ரயில்வே மற்றும் சுரங்கப் பள்ளியில்

சேர்ந்தார்; இதுவுமே அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆயினும் உலக இலக்கியங்கள் பலவற்றையும் விஞ்ஞான நூல் களையும் படிக்க நிறைய வாய்ப்பு கிடைத்தது. 1901 ஆம் ஆண்டு பட்டம் பெற்ற இவருக்கு ஜப்பானில் படிப்பதற்கு அரசு உதவித் தொகை கிடைத்தது. அடுத்த ஆண்டு அவர் ஜப்பானுக்குப் புறப்பட்டார். ஜப்பானில் உள்ள சென்டாயில் மருத்துவக் கல்லூரியில் மருத்துவம் படிக்க நேர்ந்த போதுதான் அவர் பைரன், ஷெல்லி, ஹெய்ன், புஷ்கின், லெர்மென்டோவ், மீக் கிவிஸ், பெடோஃபி ஆகிய புரட்சிக் கவிஞர்களின் படைப்புகளைப் படித்தார். அங்கு ஜெர்மன் மொழியையும் கற்றுக் கொண்டார். நலிவடைந்த தாயகத்துக்குத் தன் மருத்துவக் கல்வி உதவி புரியும் என்று எண்ணிய லூ சன்னை எழுத்தாளனாக மாற்றச் செய்தது ஒரு நிகழ்ச்சி. 1906 ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த இந்த நிகழ்ச்சியை, லூ சன் தனது முதல் கிறுகதைத் தொகுப்புக்கு எழுதிய முன்னுரையில் குறிப்பிடுகிறார். மருத்துவக் கல்லூரியில் படிக்கும் போது சீனர்கள் சம்பந்தப்பட்ட படம் ஒன்றைப் பார்ப்பதும் வாய்ப்பு லூ சன்னுக்குக் கிட்டியது.

“அதில் ஒரு சீனன் கயிற்றினால் கட்டப்பட்டிருக்க, வேறு பலர் அவனைச் சுற்றி நின்று கொண்டிருந்தனர். அவர்களெல்லாம் நல்ல பலசாலிகள். ஆனால் உணர்ச்சியற்றவர்களாய்க் காணப்பட்டனர். கைகள் கட்டப்பட்டுள்ள பேர்வழி ரஷ்யர்களுக்கு உதவிய ஒற்றன் எனவும், மற்றவர்களுக்கு ஊச்சிக்கையாக இருப்பதற்காக ஜப்பானியப் படையினர் அவனது தலையை வெட்டப் போவதாகவும் அவனுக்குப் பின்னால் நிற்கும் சீனர்கள் நிகழ்ச்சியை வேடிக்கை பார்க்கக் கூடியிருப்பதாகவும் படவாணனை கூறியது.

பள்ளிப் பருவகாலப் பூரடிவுக்குள்ளே நான்கு டோக்கியோ சென்று டிட்பேன்சு காரணம் பித்தத்தைப் பிளர்ந்தபின்னர், மருத்துவக்கலை அல்லாத புகழ்விமல்களை என் எனக்குத் தோன்றியதே என விவற்ற பிழ்வேக்கர்களை ஒரு நாட்டு மக்கள், எவ்வளவுதான் விவிலும் உடல் தளவூதி கொண்டவர்

களாக இருந்தாலும், அவர்கள் உதாரணப் பொருள்களாக நிலவவும் அல்லது இத்தகைய உதவாக்கரைக் காட்சியைப் பார்த்து நிற்பவர்களாகவுமே சேவை செய்ய முடியும்; நோயினால் அவர்களில் எத்தனைபேர் மாண்டாலும் அது வருத்தத்துக்குரியதாக இருக்கத் தேவை இல்லை. ஆகவே எல்லாவற்றையும்விட முக்கியமானது அவர்களது மனப் பாங்கை மாற்றுவதே. அதுமுதல், இலக்கியமே அதற்கேற்ற சாதனம் என உணர்ந்தேன். இலக்கிய இயக்கத்தை வளர்க்க முடிவு செய்தேன்.

1909 இல் தாயகம் திரும்பிய லூ சுன், பள்ளியாசிரிய ராகப் பணியாற்றினார். 1911 ஆம் ஆண்டுப் புரட்சியை மனமார வரவேற்ற லூ சுன், புரட்சியில் பங்கேற்குமாறு மாணவர்களை ஊக்குவித்தார். 1912 ஆம் ஆண்டு சீனக் குடியரசின் தற்காலிக அரசில் அவர் கல்வி அமைச்சில் ஓர் உறுப்பினராக்கப்பட்டார்.

ஆனால் சன் யாட்-சென் தலைமையில் நடந்த 1911 ஆம் ஆண்டுப் புரட்சி மிகவிரைவில் தோல்வியடைந்தது. சீன முதலாளி வர்க்கத்தாலும் குட்டி முதலாளி வர்க்கத்தாலும் தலைமை தாங்கப்பட்ட இப்புரட்சி, சிங் வமிச ஆட்சியைத் தூக்கியெறிந்து 2000 ஆண்டுகளாக நிலைய நிலப்பிரபுத்துவ ஆட்சிக்கு முடிவு கட்டியது. 'சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம்' என்ற முழக்கத்தை உயர்த்திப்பிடித்த இப் புரட்சி விரைவில் தோல்வியில் முடிவடைந்தது. ஏனெனில் இப்புரட்சிக்குத் தலைமை தாங்கியவர்கள் சீன மக்கள் தொகையில் மிகப் பெரும்பாலான பரந்துபட்ட உழவர் திரளினரைத் சார்ந்திருக்கவில்லை. உறுதியான நிச்சீர்திருத்தத்துக்கான திட்டம் இவர்களிடம் இல்லை. ஏகாதிபத்தியச் சக்திகளை முற்றிலுமாகத் துடைத்தெறியும் வலிவும் இவர்களிடம் இல்லை. எனவே ஏகாதிபத்திய சக்திகளுக்குப் பணிபுரிந்த பல்வேறு புத்தப் பிரபுக்கள், அரசியல்வாதிகள் ஆகியோரின் கருகிணைக்கு அதிகாரம் சென்றடைந்தது. புத்தப் பிரபுக்கள் தனித்தனி குட்டி அரசுகளை உருவாக்கிக் கொண்

டார்கள். ஒருவருக்கொருவர் போரிட்டனர். தமது செல்வாக்குப் பகுதிகளை விரிவுபடுத்திக் கொள்வதில் ஏகாதிபத்திய வாதிகள் சுறுசுறுப்பாக ஈடுபட்டனர். இத்துடன் அரைக் காலனிய அரை நிலமானிய ஒடுக்குமுறைகள் பெருகின. பண்பாட்டுத் துறையில் கடந்த காலத்தை உயர்த்திப் பிடிக்கும் நசிவுக்கருத்துக்கள் பரவலாயின.

இச்சூழல் லூ சுன்னைக் கடுமையாக வாட்டியது. ஏறத்தாழ ஆறு ஆண்டுகள் அவர் மனதில் கொந்தளிப்புகள் நிறைந்திருந்தன. இதனால்தான் இலக்கியம் வகிக்கின்ற பங்கையே மறுதலிக்கக்கூடிய அளவுக்கு லூ சுன் சென்றார். 1917 ஆம் ஆண்டில் ராணுவக் கல்வி நிலையம் ஒன்றில் அவர் ஆற்றிய உரை ஒன்றில் கூறினார்: "நான் சலிப்புற்றிருக்கிறேன். இருந்தும் துப்பாக்கியை ஏந்தும் நீங்கள், இலக்கியம் பற்றி அறிய அவாக் கொண்டுள்ளீர்கள். ஆனால் நானே துப்பாக்கி வேட்டுகளின் சத்தத்தையே கேட்க ஆர்வம் கொண்டுள்ளேன். ஏனெனில் துப்பாக்கி வேட்டுகளின் சத்தம் இலக்கியத்தைவிட கேட்பதற்கு நன்றாக இருக்கும்."

1919 ஆம் ஆண்டு மே 4-ஆம் நாள் இயக்கம் தொடங்கி, நாடுமுழுவதும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, நிலப்பிரபுத்துவ எதிர்ப்புப் பேரவைகள் சுழன்றடித்த போதுதான், லூ சுன் தனக்கு வகுக்கப்பட்ட பாதையைத் தெளிவாகப் பார்க்கத் தொடங்கினார். ஏற்கனவே அவரீது 1917 ஆம் ஆண்டு மாபெரும் இரஷ்யப்புரட்சியின் தாக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது.

1918 ஏப்ரலில்தான் அவர் தனது முதல் சிறுகதையான "பைத்தியக்காரனின் குறிப்புகள்" எழுதினார். இக்கதை 'புதிய இளைஞர்' என்ற ஏட்டில் வெளிவந்தது. சீனத்தில் மார்க்சியக் கருத்துகளை முதன்முதலில் அறிமுகப்படுத்திய ஏடு இதுதான். நவீன சீன இலக்கியத்தின் துவக்கமே இச் சிறுகதையான என்று கூறலாம். எண்ணற்ற சிறுகதைகளும், கட்டுரைகளும், கவிதைகளும், நினைவுக்குறிப்புகளும் எழுதிய லூ சுன், ஏராளமான பிறநாட்டு இலக்கியப் படைப்புகளை

சேனத்தில் மொழிபெயர்த்தார். சேன இலக்கியத்தின் வரலாற்றை எழுதினார். நுண்கலைகளை உணக்குவித்தார். மர ஓவியங்களை (wood cuts) பரவலாக்க நேரடியான முயற்சிகள் மேற்கொண்டார். சேனச் செம்மை இலக்கியங்களில் அவர் பெற்றிருந்த புலமை, உலக இலக்கியங்களில் அவருக்கிருந்த ஆழ்ந்த ஈடுபாடு, உழைக்கும் மக்களுடன் அவருக்கிருந்த நெருக்கமான பிணைப்பு, புரட்சிகரக் கருத்துகளின் தாக்கம் ஆகியவை லூ சுன்னை ஈடிணையற்ற கலைஞராக்கின.

1928 இல் அவர் ஓர் இலக்கிய ஏட்டை நிறுவி, மார்க்சிய லெனினியத்தைக் கழிக்கத் தொடங்கினார். மார்க்சிய இலக்கியக் கோட்பாடுகள் பற்றிய நூல்களை (பிளக்கனோவ், லூனசார்ஸ்கி ஆகியோர் எழுதியவை) யும் கார்த்தி, ஃபதயேவ், ஃபர்மனேவ், கோகல், க்ளாட்கோவ், ஷோலக்கோவ் போன்ற இரஷ்ய எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளையும் மொழிபெயர்த்தார்.

லூ சுன்னின் சாதனைகள் இலக்கியத்துடன் நின்று விடவில்லை. பொதுவுடைமைக் கட்சியுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு லூ சுன், கட்சியால் துவக்கப்பட்ட மக்கள்திரள் இயக்கங்களில் பெரும் பங்காற்றினார். இடதுசாரி எழுத்தாளர் கழகத்தையும், சேனசுதந்திர கழகத்தையும் நிறுவுவதில் முதன்மைப் பங்கு வகித்த லூ சுன். சன் யாட்-சென்னின் மனைவியார் தலைமையேற்றிருந்த சேனமக்கள் உரிமைக் கழகத்திலும் முன்னணியில் பங்கு வகித்தார்.

பொதுவுடைமைக் கட்சியாளருக்கும் முற்போக்காளர்களுக்கும் எதிராக சியாங்கே ஷேக் அவிழ்த்துவிட்ட 'வெள்ளைப் பயங்கரம்' தலைவிரித்தாடிய நாட்களில், மறைந்து வாழவேண்டிய கட்டாயத்துக்குள்ளான லூ சுன், ஒருபோதும் உறுதி தரவில்லை. புரட்சிகரப் புண்பாட்டு ஐக்கிய முன்னணியைப் புரதுகாத்து நின்ற அவர், பிற்போக்குக் கோயிந்தாங்கி, புரட்சி எழுத்தாளர்களின் குரலை ஒடுக்கச்செய்த முயற்சிகளை முறியடித்தார்.

ஐப்பானுக்கு எதிராக தேசிய அளவில் ஏற்பட்ட ஐக்கிய முன்னணியைச் சீர்குலைக்க ட்ராட்ச்கியவாதிகள் மேற்கொண்ட சதிகளை அம்பலப்படுத்தி, சேனப் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் கொள்கைகளை முன்னெடுத்துச் சென்றார். காச நோயால் அவதியுற்று 1936 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 19 ஆம் நாள் காலமான லூ சுன், தனது ஆற்றல்கள் அனைத்தையும், விடுதலையும் மாண்பும் பெற்ற ஒரு புத்துலகை உருவாக்குவதிலேயே செலவிட்டார்.

இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள ஒன்பது சிறுகதைகளும் அவற்றுக்கு லூ சுன் எழுதிய முன்னுரையும் "போர்க்குரல்" என்ற தலைப்பில் 1923 ஆம் ஆண்டு முதன்முதலாக சேனத்தில் வெளியிடப்பட்டன.

நலிவுற்ற சமூகம் ஒன்றில் வாழ்கின்ற துர்ப்பாக்கியசாலிகள் பற்றிய இக்கதைகள் "சில தீமைகளை அம்பலப்படுத்தவும், அவற்றின் மீது மக்களின் கவனத்தை ஈர்க்கவும், அவற்றுக்குத் தீர்வு காணவும் லூ சுன்னால் எழுதப்பட்டவை. இவர்களது துயரங்களுக்கு எதிராகப் போர்க்கொடி தூக்கும் லூ சுன், இவர்களை ஒடுக்கும் சக்திகளைக் கடுமையாகத் தாக்குகிறார். அவர்களுக்குள்ளே மறைந்து கிடக்கும் பேராற்றலை சுட்டிக் காட்டுகிறார். பல்லாயிரமாண்டுகளாக அவர்களைச் சுரண்டி வரும் ஒடுக்குமுறை அமைப்பு, இச்சுரண்டலை நியாயப்படுத்துவதற்கும் சுரண்டலுக்கு ஆளானவர்களே இந்த அமைப்பை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு செய்வதற்கும் பயன்படுத்திய பிற்போக்குக் கருத்துக்களை அம்பலப்படுத்துகிறார்.

தோல்வி மனப்பான்மை, சமுதாயத்தில் உள்ள மேட்டுக் குடியினருக்குத் தலைவணங்கிப் போகும் அடிமை மனப்பான்மை, ஒடுக்குபவனுக்கு எதிராகப் போராடுவதற்குப் பதிலாக தன்னையொத்தவர்களிடமே நலிந்தவன் மோதுகிற நிலை இவற்றையெல்லாம் லூ சுன் கலைத்தன்மையுடன் விளக்குகிறார். நலிவுற்ற சேனச் சமூகத்தையும், கருத்தாலும் கரத்தாலும் ஒடுக்கப்படும் உழைக்கும் மக்களையும், உழைக்கும்

மக்களைச் சார்ந்து நிற்காத புரட்சியின் தோல்வியையும் “ஆ கியூவின் உண்மைக் கதை” என்ற அழியாப் படைப்பில் நான் மிகச்சிறப்பாகச்சித்திரிக்கிறார் லூ சுன் . ஆயினும் ஆ கியூ போன்றவர்களின் புரட்சித்தாகம் அடங்கிவிடவில்லை. அவர்கள் கொடுத்தெழுந்து நசிந்துபோன அமைப்பைச் சுக்குநூருக உடைத்தெறிவர் என்ற ஆவேசமிக்க செய்தியையும் லூ சுன் சொல்லாமலில்லை. இவ்வகையில் அவர் கதைகள் புலம்பல் இலக்கியங்களல்ல. லூ சுன்னின் கருத்தில் “புலம்பல் இலக்கியங்கள் ஒருவனது முன்கலையும் விரக்தியையும் வெளிப்படுத்தும் அதே வேளையில் அடக்கி நசுக்குபவர்களுக்கு வேண்டிய பாதுகாப்பையும் வழங்கிவிடுகின்றன.”

அறிந்தோ அறியாமலோ புறக்கணிக்கப்படும் கீழ்த்திசை இலக்கியங்களின் மேன்மையை இக்கதைகள் தமிழலகுக்கு அறிவிக்கும்.

மிகச்சிறந்த நவீன இலக்கியங்களுக்கு மேற்குநாடுகள் மட்டுமே உரிமை கொண்டாட முடியும் என்பதை இத் தொகுப்பு தகர்த்துவிடும்.

புரட்சி இலக்கியங்கள் எத்தகைய கலைத்தன்மையுடன் இருக்க முடியும், இருக்கவேண்டும் என்பதற்கு இது ஒரு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும்.

சென்னை,
28-2-81

எஸ். வி. ராஜதுரை

“போர்குரல்” என்ற தலைப்பில்
வெளிவந்த முதலாவது
சிறுகதைத் தொகுதிக்கு
எழுதிய முன்னுரை.

இளைஞரை இருந்தபொழுது நானும் பல கணவுகள் கண்டதுண்டு. அவற்றில் பல நாளடைவில் மறந்துபோயின. இது குறித்து நான் ஒன்றும் வருத்தப்படுவதற்கில்லை. பழமையை நினைவுபடுத்திக் கொள்வதில் சில சமயங்களில் மகிழ்ச்சி ஏற்படலாம், சில சந்தர்ப்பங்களில் தனிமை உணர்வும் தோற்றுவிக்கப்படலாம். தனிமையான கடந்த காலங்களின் வெற்றுத் தோற்றங்களைப் பிடித்துத் தொங்குவதில் ஒன்றும் பயனில்லை. ஆனால் என்னைப் பொறுத்த வரையில் தொல்லை என்னவென்றால் என்னால் எல்லா வற்றையும் மறக்கமுடிவதில்லை. எனது நினைவில் அழிக்க முடியாதவை இக்கதைகளாக உருவாயின.

நீள்கு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு வட்டிக் கடைக்கும், மருந்துக் கடைக்கு மாக நடந்து கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது எனக்கு எத்தனை வயது இருந்திருக்கும் என்பது நினைவில்லை. ஆனால் மருந்துக்கடையிலிருந்த முகப்பு மேடையின் உயரமும் என் உயரமும் ஒரே அளவாக இருந்தன. வட்டிக்கடையினது மேடை என்னைவிட இருமடங்கு உயரம். துணிகளையும் சிறு சிறு நகைகளையும் எனக்கு இரண்டு மடங்கு உயரமான மேடையில் கொடுத்து அவர்களால் அலட்சியத்துடன் கொடுக்கப்பட்ட பணத்தை வாரிவிட்டு என்னளவு உயரமுள்ள மேடைக்குச்

சென்று பல காலமாக நோயுற்றிருந்த எனது தந்தைக்கு மருந்துகளை வாங்குவேன். வீடு திரும்பியதும் மேலும் பல வேலைகளிருக்கும். மருந்துச் சீட்டளித்த மருத்துவர் மிகவும் பேர்போனவராதலால் அவர் அபூர்வமான மருந்துகளையே பயன்படுத்தினார். குளிர்காலத்தில் தோண்டி எடுக்கப்பட்ட சோற்றுக் கற்றாழைவேர், மூன்றாண்டுக்காலம் பனியில் நனைந்த கரும்பு, இரட்டை விட்டில்கள், அர்திசியா... இத்தகைய அபூர்வமான பொருள்கள். ஆனால் எனது தந்தையின் நோயோ அவர் இறக்கும்வரை நாளுக்குநாள் மோசமாகிக் கொண்டதான் போயிற்று.

மூல செல்வாக்கான நிலையிலிருந்து வறுமை நிலைக்கு இறங்கியவர்கள், அப்போக்கிலேயே உண்மையான உலகைப் புரிந்துகொள்வார்கள் என நான் நம்புகிறேன். நான்கிங்கிலுள்ள கியாங்நான் கப்பற்படைப் பயிற்சிப்பள்ளிக்குச் சென்று படிக்க நான்விரும்பினேன். ஒருக்கால் இடமாற்றத்தையும் புதிய முகங்களைக் காணவும் நான் விரும்பியது காரணமாகவும் இருக்கலாம். என் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற எட்டு டாலர்கள் கடன் வாங்குவதைத் தவிர அம்மாவுக்கு வேறுவழி இருக்கவில்லை. அந்தக்காலத்தில் பழம் இலக்கியங்களைப்பயின்று அரசுத்துறைத் தேர்வுகளை எழுதுவதுதான் வழக்கம். ஆகவே அம்மாவும் அழுதாள். 'வெளியூர் விஷயங்கள்' படிப்பவர்கள் வெறும் உதவாக்கரைகள் என்று மிகவும் ஏளனமாகக் கருதப்பட்டார்கள். வேறு ஒன்றும் செய்யமுடியாமல் தங்கள் ஆன்மாக்களை வெளியூர் பிசாசுகளுக்கு விற்றவர்கள் எனக் கருதப்பட்டார்கள். தவிரவும், என்னைப் பிரிவதும் அவளுக்குக் கவலை தந்தது. இருப்பினும் நான் நான்கிங் சென்று கியாங் நான் போனேன். அங்கேதான் முதன்முறையாக இயற்கை விஞ்ஞானம், கணிதம், நிலவியல், வரலாறு, சித்திரம், உடற் பயிற்சி போன்ற வகுப்புகளைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன். உடவியல் பற்றிய பாடம்போதிக்கப்படவில்லை. ஆயினும் நாங்கள் மர எழுத்துக்களால் அச்சிடப்பட்ட பதிப்புகளான 'மனித உடல்பற்றிய புதிய பாடம்', 'இரசாயனம், உடல்நிலையியல்

பற்றிய கட்டுரைகள்' போன்ற நூல்களைக் கண்டோம். எனக்குத்தெரிய, மருத்துவர் அக்காலத்தில் பேசிய விதத்தையும் அவர்கள் கொடுத்த மருந்துக் குறிப்புகளையும் மீண்டும் நினைவுபடுத்தி, தற்சமயம் நான் புரிந்து கொண்டவற்றையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும்பொழுது, அம்மருத்துவர்கள் ஒன்றும் புரியாதவர்களாக இருக்கவேண்டும் அல்லது வேண்டுமென்றே நடந்து கொண்ட அயோக்கியர்களாக இருக்கவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு நான் வந்துள்ளேன். அவர்களால் துயரமடைந்த நோயாளிகளின் மீதும் பாதிக்கப்பட்ட குடும்பங்களின் மீதும் அனுதாபப்படத் தொடங்கினேன். மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வரலாறுகளிலிருந்து ஜப்பானின் புத்தெழுச்சி, பெரும்பாலும் ஜப்பானில் மேலை நாட்டு மருத்துவமுறை புகுத்தப்பட்ட பின்னரே தோன்றியது என்பதையும் படித்திருக்கிறேன்.

இத்தகைய நோக்கங்களே என்னை ஜப்பானிலுள்ள ஒரு மாவட்ட மருத்துவக் கல்லூரிக்கு இழுத்துச் சென்றது. நான் சீனா திரும்பியதும் தந்தையைப்போல் தவறாக வைத்தியம் செய்யப்பட்டவர்களைக் குணப்படுத்துவேன்; போர்மூண்டால் நான் படைமருத்துவகைப் பணிபுரிந்து, அதேசமயம் எனது நாட்டுமக்களின் மறுமலர்ச்சியின் நம்பிக்கையை வலிவுபடுத்தலாமெனவும் அழகிய கனவொன்று கண்டேன்.

இப்பொழுதெல்லாம் நுண்ணுயிரியல் கற்பிக்கத்தக்கைய மேம்பாடான முறைகள் கையாளப்படுகின்றனவோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அக்காலத்தில் கிருமிகளைக் காட்டுவதற்காக ஸ்டைடுகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. விரிவுரை சிக்கிரம் முடிந்துவிட்டால் நேரத்தைச் சரிகட்டுவதற்காக போதகர் இயற்கைக் காட்சிகளையோ செய்திகளையோ காட்டுவார். அச்சமயம் ரஷ்ய—ஜப்பான் போர்நடைபெற்ற காலம். எனவே பலபோர்க்காட்சிகள் காட்டப்பட்டன. நானும் விரிவுரைக்கூடத்தில் மற்ற மாணவர்களுடன் கைத்தட்டவிலும் ஆரவாரங்களிலும் கூடச்சேர்ந்து கொள்ள நேர்ந்தது. எனது சொந்த நாட்டவர் பற்றிய படங்கள் பலநாள் காட்டப்படவில்லை. ஆனால் ஒருநாள் சில சீனர்கள் சம்பந்தப்பட்ட படம்

காட்டப்பட்டது. அதில் ஒரு சீனன் கயிற்றினால் கட்டப் பட்டிருக்க, வேறுபலர் அவனைச் சுற்றி நின்று கொண்டிருந்தனர். அவர்களெல்லாம் நல்ல பலசாலிகள். ஆனால் உணர்ச்சியற்றவர்களாய்க் காணப்பட்டனர். கைகள் கட்டப்பட்டுள்ள பேர்வழி ரஷ்யர்களுக்கு உதவிய ஒற்றன் எனவும், மற்றவர்களுக்கு எச்சரிக்கையாக இருப்பதற்காக ஜப்பானியப் படையினர் அவனது தலையை வெட்டப்போவதாகவும், அவனுக்குப் பின்னால் நிற்கும் சீனர்கள் நிகழ்ச்சியை வேடிக்கை பார்க்கக் கூடியிருப்பதாகவும் படவர்களை கூறியது.

IIIள்ளிப்பருவகால முடிவுக்குள் நான் டோக்கியோ சென்று விட்டேன். காரணம், படத்தைப் பார்த்த பின்னர், மருத்துவக்கலை அவ்வளவு முக்கியமல்ல என எனக்குத்தோன்றியதே. வலிவற்ற பிற்போக்கான ஒரு நாட்டுமக்கள், எவ்வளவுதான் வலிவும் உடல்நலமும் கொண்டவர்களாக இருந்தாலும் அவர்கள் உதாரணப் பொருள்களாக நிலவும் அல்லது இத்தகைய உதவாக்கரைக் காட்சியைப் பார்த்து நிற்பவர்களாகவமே சேவை செய்யமுடியும்; நோயினால் அவர்களில் எத்தனைபேர் மாண்டாலும் அது வருத்தத்துக்குரியதாக இருக்கத் தேவையில்லை. ஆகவே எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமானது அவர்களது மனப்பாங்கை மாற்றுவதே. அதுமுதல், இலக்கியமே அதற்கேற்ற சாதனம் என உணர்ந்தேன். இலக்கிய இயக்கத்தை வளர்க்க முடிவுசெய்தேன். டோக்கியோவில், பலசீன மாணவர்கள், சட்டம், அரசியல் அறிவு, பௌதிகம், இரசாயனம், பொறியியல், காவல்துறைப் பயிற்சியுங்கூடப் பயின்றனர். ஒருவர்கூட இலக்கியமோ நுண்கலையோ பயிலவில்லை. இத்தகைய பொருத்தமற்ற சூழ்நிலையிலும்கூட ஒத்தமனப் போக்குடைய சிலரைக் காணக்கிடைத்தது எனது பெருவாய்ப்பே. எங்களுக்குத் தேவையான வேறுசிலரையும் ஒன்று கூட்டி விவாதித்தபின் எடுத்த முதல் முடிவு, ஒரு சஞ்சிகை தொடங்குவதே. அதன் தலைப்பு புத்தெழுச்சியைக் குறிப்பிடுவதாக இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணினோம். நாங்களும் பண்டைய இலக்கியத்தில் முழுகியவர்களாக இருந்ததால் 'புதுவாழ்வு' எனப் பெயர் சூட்டினோம்.

வெளியிடுந் நான் நெருங்கியதும், எங்கள் சஞ்சிகைக்கு எழுதி உதவ இருந்தவர்கள் விலகிக் கொண்டனர். பின்னர் எங்கள் நிதியும் திருப்பி எடுக்கப்பட்டுவிட்டது. இறுதியில் எஞ்சியவர் நாங்கள் மூன்றுபேர்தான். எங்களிடமோ செப்புக்காகும் கிடையாது. ஒரு அவகேடான நேரத்தில் சஞ்சிகையைத் தொடங்கியதால் அதன் தோல்வி குறித்து யாரையும் இயல்பாகவே குறைகூறுவதற்கில்லை. ஆயினும் பின்னர் நாங்கள் மூவரும்கூட பிரியவேண்டியிருந்தது. எங்களது எதிர் காலக் கனவு மறைய நேர்ந்தது. இங்ஙனமாக எங்கள் 'புதுவாழ்வு' சிதைவுற்றது.

பின்னரே இத்தகையமுயற்சிகளின் பயனற்ற தன்மையை உணர்ந்தேன். அந்த நேரத்தில் நான் ஒன்றையும் புரிந்து கொள்ளவில்லை. ஒருவனது ஆலோசனைக்கு ஒப்புதல் கிடைத்தால் அவன் ஊக்கம் பெறுகிறான்; எதிர்ப்பு தெரிவிக்கப்பட்டால் அதை அவன் எதிர்த்துப் போராடவேண்டும் எனப் பின்னர் உணர்ந்தேன். ஆனால் எல்லையற்ற பாலைவனம் ஒன்றில் ஆதரவற்றவனாய் கைவிடப்பட்டதைப் போல, அவனுக்கு உண்மையிலேயே அவலத்தைத் தருவது, தன்னோடு வாழ்கிறவர்களிடையே தான் எழுப்புகிற குரல், ஒப்புதல் அல்லது எதிர்ப்பு என்ற எவ்வித எதிர்வினாவையும் பெறாமல் போவதுதான்.

இத்தகைய தனிமை உணர்வு நாளுக்குநாள் எனது உள்ளத்தை பெரிய நச்சுப்பாம்பு போல வளைத்து நசுக்கியது. காரணங்காணமுடியாக் கவலையிலுங்கூட எனக்கு வெறுப்பு ஏற்படவில்லை, ஏனெனில் தனது அறைகூவலின்மூலம் மக்களை ஒன்றுதிரட்டும் வலிமை கொண்ட வீரன் நானல்ல என்பதை இவ்வுணுபவங்கள் எனக்கு உணர்த்தின.

ஆயினும் என்னை வேதனையில் ஆழ்த்திய தனிமையை நான் ஒழித்துக் கட்ட வேண்டியிருந்தது எனவே காலத்தை அனுசரித்தும், பழமையை நாடியும் என் உணர்ச்சிகளை மழுங்கடிக்க பலவித வழிமுறைகளைப் பயன்படுத்திப் பார்த்தேன்.

அப்படியும் தனிமையும் துயரமும் அதிகரிக்கவே செய்தன. அவற்றை நினைவுபடுத்திக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை. அவை என்னுடனேயே மறைந்து போக விரும்புகிறேன்; எனினும் எனது உணர்ச்சிகளை மழுங்கச்செய்ய எடுத்த முயற்சி வெற்றிபெறவில்லை எனக் கூறமுடியாது—எனது இளமைக் கால உற்சாகமும் ஆர்வமும் மறைந்தன.

வெணுஷிங் விடுதியில் மூன்று அறைகள் உள்ளன. அங்கு வாழ்ந்த ஒரு பெண், முற்றத்திலிருந்த மரத்தில் தூக்கிட்டுத் தற்கொலை செய்து கொண்டதாகக் கேள்வி, அம்மரத்தின் கிளைகள் யாருமே ஏறமுடியாத உயரம் வளர்ந்திருந்தபோதிலும். அறைகள் வெறிச்சோடிக் கிடந்தன. சிலஆண்டுக்காலம் நான் இங்கு குடியிருந்து தொன்மைக்காலக் கல்வெட்டுகள் பலவற்றைப் பிரதியெடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னைப் பார்க்க வருபவர் வெகுசிலரே. இந்தக் கல்வெட்டுகளில் அரசியல் பிரச்சினைகளோ சிக்கல்களோ இருக்கவில்லை. இவ் விதமே வாழ்க்கை அமைதியாகக் கழிந்துவிட வேண்டும் என்பதே எனக்கிருந்த அவா. கோடைஇரவுகளில் கொசுக்கள் மிக அதிகமாக இருக்கையில், நான் மரத்தடியில் அமர்ந்து விசிறியவாறு அடர்த்தியான இலைகளின் ஊடே தெரியும் ஆகாபச் சிதறல்களைப் பார்த்துக்கொண்டே இருப்பேன். அப்போது மாலையில் வெளிக்கிளம்பும் கம்பளிப் பூச்சிகள் பணியில் விரைத்து என் கழுத்தின்மீது விழும்.

அப்போதாவது ஒருமுறை என்னுடன் பேசிச்செல்வதற்காக எனது பழைய நண்பர் சின் ஷின்-யீ வருவார். உடைந்த மேசையின் மேல் தனது தோற்பையை வைத்துவிட்டு நீண்ட அங்கியை அகற்றியவாறு, என் முன் அமர்வார். அவரைப் பார்த்தால், கடிக்க வந்த நாய்களைச் சமாளித்து ஓடிவந்த வேகத்தில் இதயத்துடிப்பு அதிகமானவரைப் போலத் தோன்றும்.

நான் பிரதி செய்த கல்வெட்டு எழுத்துக்களைப் பார்த்த பின் “இவற்றையெல்லாம் பிரதி செய்வதால் என்னலாபம்?” என்று ஒரு நாள் இரவு மிகுந்த அக்கரையுடன் வினவினார்.

“ஒரு வித லாபமும் இல்லை.”

“அப்படியானால் பிரதி செய்வானேன்?”

“குறிப்பிடத்தக்க காரணம் ஏதும் இல்லை”

“நீங்கள் ஏதாவது எழுதலாமே?.....”

எனக்குப் புரிந்தது. அவர்கள் “புதிய இளைஞர்”* என்ற சஞ்சிகையை நடத்திவந்தார்கள். ஆனால் அதற்கு இதுவரை எவ் வித சாதகமான அல்லது வேறுவிதமான எதிர்வினைவு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர்களும் தனிமையில் தத்தளித்தார்கள் எனக் கண்டனம் பட்டது. இருந்தும் நான் கூறினேன்:

“ஒருபோதும் தகர்க்க முடியாத, பலகணியற்ற ஒரு இரும்பு வீட்டைக் கற்பனை செய்யுங்கள். அங்கு விரைவில் முச்சுத்திணறிச் சாகப் போகின்ற பல மனிதர்கள் ஆழ்ந்து தூங்குகின்றனர். அங்கு அரைகுறைத் தூக்கத்திலுள்ள ஒரு சிலரை நீங்கள் பெரிய கூச்சலிட்டு எழுப்பினால், தவிர்க்க முடியாத சாவின் வேதனையை அவர்கள் அனுபவிக்குமாறு செய்கின்றீர்கள். இதை அவர்களுக்கு உதவி செய்வதாகக் கருதுகிறீர்களா?”

“ஆனால் சிலர் விழித்தெழுந்து விட்டதால், அந்த இரும்பு வீட்டைத் தகர்க்கமுடியுமென்ற நம்பிக்கைக்கு இடமில்லை என்று நீங்கள் கருதமுடியாது.”

உண்மை. எனது சொந்தக் கொள்கை ஒரு புறமிருக்க நம்பிக்கையை என்னால் துடைத்தெறிய முடியவில்லை. ஏனெனில் எதிர் காலத்தில்தான் நம்பிக்கை இருக்கிறது. அத் தகைய எதிர்காலம் உண்டு என்ற அவரது உறுதியான கருத்தை எனது சான்றுகளைக் கொண்டு என்னால் மறுதலிக்க முடியவில்லை. எனவே நான் எழுதுவதற்குச் சம்மதமளித்தேன். அதன் பலனே எனது முதல் கதை! “ஒரு பைத்தியக்காரனின்

* அக்காலத்துப் பண்பாட்டுப் புரட்சி இயக்கத்தில் செல்வாக்கு செலுத்திய சஞ்சிகை.

குறிப்புகள்'. அதிலிருந்து, நண்பர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, அவ்வப்போது சிறுகதைகள் எழுதிவந்த நான், அவை பன்னிரண்டைத் தாண்டியவரை எழுதுவதை நிறுத்தவில்லை.

ஆயினும் எனது கடந்தகாலத் தனிமைத் துயரத்தை நான் முற்றிலும் மறந்து விடவில்லை. ஆதலால் தனிமையாக சுவாரசியமும் போர் வீரர்களை உற்சாகப்படுத்துவதற்காக, சில சமயங்களில் அவர்களை நான் கூவி அழைப்பதுண்டு. இதன் நோக்கம் அவர்கள் மனச்சோர்வடையக்கூடாது என்பதுதான். எனது குரல் துணிச்சல் உடையதாகவோ, துக்கம் நிறைந்ததாகவோ, வெறுக்கத்தக்கதாகவோ, கேலிக்குரியதாகவோ— எவ்விதம் இருப்பினும் நான் கவலைப்படப் போவதில்லை. ஆனால் அது ஒரு போர்க்குரலாக இருப்பதால் நான் எனது தளபதியின் ஆணைகளுக்கு அடிபணிந்தே தீரவேண்டும். அதனால்தான் நான் பலமுறை விஷயங்களைக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறேன். எடுத்துக்காட்டாக, “அருமருந்து” என்ற கதையில் சித்திரிக்கிற மகனின் கல்லறையில் மலர்வளையம் எங்கிருந்தோ வந்ததாக எழுதுகிறேன். “மறுநாள்” என்ற கதையில் நான்காவது ஷானின் மனைவி தனது சிறிய பையன் பற்றிய கனவுகள் ஏதும் காணவில்லை என்று நான் கூறுவதில்லை. ஏனெனில் எங்களது தலைவர்கள் அன்று தோல்விமனப்பான்மைக்கு எதிராக இருந்தார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரை, நான் இளைஞரை இருந்தபோது இன்பக்கனவுகள் கண்டு கொண்டிருந்ததைப் போலவே, இப்போது தாமும் அவற்றைக் கண்டு கொண்டிருக்கும் இளைஞர்களுக்கு, நான் அனுபவித்த கசப்பான தனிமையைத் தொற்றவைக்க விரும்பவில்லை.

எனது சிறுகதைகள், கலைப்படைப்புகள் என்ற தரத்திலிருந்து மிகவும் தள்ளியிருப்பவை என்பது இப்போது தெளிவு. இருப்பினும் இன்னும் அவை கதைகள் என்று கருதப்படுவதையும், ஒரே நூலில் தொகுக்கப்படுவதையும் நான் பெரும்பேராகக் கருதுகின்றேன். இத்தகைய பேறு எனக்கு சங்கடத்தைத் தந்தாலும், ‘மனிதர் உலகில் அக்கதைகளுக்க’

கான வாசகர்கள் தற்போதைக்கேனும் இருக்கிறார்கள்’ என்பதை எண்ண மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது.

மேற்குறித்த காரணங்களால் எனது இச்சிறுகதைகள் ஒரே தொகுதியாக மீண்டும் அச்சிடப்படுவதால் ‘போர்க்குரல்’ என்ற தலைப்பைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளேன்.

டிசம்பர் 3, 1922 பீக்கிங்.

ஒரு பைத்தியக்காரனின் குறிப்புகள்

சுகோதரர்கள் இருவர்—அவர்கள் பெயரை இங்கு குறிப்பிடத் தேவையில்லை—நான் உயர்நிலைப் பள்ளியில் பயின்ற காலத்தில் எனது நெருங்கிய நண்பர்களாக இருந்தனர். பல ஆண்டுகளாக அவர்களைப் பிரிந்து இருந்ததால் தொடர்பு விட்டுப்போயிருந்தது. சிறிது காலத்துக்கு முன் அவர்களில் ஒருவன் மிகவும் நோயுற்றிருப்பதாகக் கேள்வியுற நேர்ந்தது. எனது பழைய வீட்டிற்கு மீண்டும் செல்லவேண்டி இருந்ததால் போகும் வழியில் இறங்கி அவர்களைப் பார்த்துச் செல்ல எண்ணினேன். ஆயினும் அவர்களில் ஒருவனையே காணமுடிந்தது. நோயுற்றவன் தனக்கு இளையவன் எனக் கூறினான் இவன்.

“இத்தனைத் தொலைவிலிருந்து எங்களைக் காண வந்ததற்காகப் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் சில நாட்களுக்கு முன் தம்பி குணமடைந்து அரசாங்க வேலை ஏற்க வேறு ஒரு ஊருக்குப் போய்விட்டான்” என்றான். பின்னர் சிரித்தவாறே தனது தம்பியின் நாட்குறிப்புகள் இரண்டை என்னிடம் தந்து இதைப் படித்தால் அவனது பழைய நோயின் போக்கைப் புரிந்து கொள்ளலாம் என்றும், நண்பன் ஒருவனிடம் இத்தனைக் காட்டுவதால் ஒன்றும் தவறில்லையே என்றும் கூறினான். அந்த நாட்குறிப்புகளை வாங்கிச் சென்று படித்துப்பார்த்ததில் இளையவன் மனப்பிராந்திக்குட்பட்டிருப்பதாகத் தெரிந்தது. எழுத்துக்கள் குமுறுபட்டும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பின்றியும் காணப்பட்டன. பல இடங்களில் கன்னாபின்னா என

ஒரு பைத்தியக்காரனின் குறிப்புகள்

வரையப்பட்டிருந்தது. தவிரவும் தேதிகள் எதுவும் குறிக்கப் படவில்லை. எனவே மையின் நிற, எழுத்து வேறுபாடுகளைக் கொண்டு இவை ஒரே சமயத்தில் எழுதப்படவில்லை எனப் புலனாகியது. சில பகுதிகள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பில்லாமலும் இல்லை. அவற்றில் சில பகுதிகளை மருத்துவ ஆய்விற்குப் பயன்படுத்துவதற்காக பிரதி செய்து கொண்டேன். குறிப்புகளில் இருந்த முரண்பாடுகள் எவற்றையும் நான் மாற்றவில்லை. குறிப்பிட்ட பேர்வழிகள் அனைவரும் வெளியுலகில் பிரபலமற்ற நாட்டுப்புறத்தவர்களாக இருப்பினும் அவர்களது பெயரை மட்டும் மாற்றியிருக்கிறேன். தலைப்பைப் பொறுத்த வரையில் அவன் உடல் நலமடைந்து தேர்ந்தபின் அவனே சூட்டியதுதான். அதனை நான் மாற்றவில்லை.

I

இன்றிரவு நிலா மிகுந்த ஒளியுடன் காட்சியளிக்கின்றது. முப்பது ஆண்டுகளாக அதை நான் கவனித்ததில்லை.

எனவே அதை நோக்கியதும் என்றுமில்லாத உற்சாகம் தோன்றியது. கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாக நான் இருளில் ஆழ்ந்திருந்ததை உணரத் தொடங்குகிறேன்; எனினும் நான் இப்போது எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் ஏன் அந்த செள வீட்டு நாய் என்னையே இரண்டுமுறை பார்க்க வேண்டும்.

எனது அச்சத்திற்குக் காரணம் இருக்கிறது.

II

இன்றிரவு நிலவே இல்லை. இது எதற்கோ நல்லதற்கில்லை எனத் தோன்றுகிறது. இன்று காலை எச்சரிக்கையுடன் வெளியே சென்ற பொழுது திரு. செளவின் பார்வையில் ஏதோ விசித்திரம் தென்பட்டது. என்னைக் கண்டு அவர் அச்சமுற்றது போலவும் அவர் என்னைக் கொல்ல நினைப்பது போலவும் தோன்றியது. அங்கிருந்த மற்ற ஏழெட்டுப் பேர் வழிகளும் என்னைக் குறித்தே குசுகுசுத்துப் பேசுவது போல

ருந்தது. நான் அவர்களைப் பார்த்துவிடுவேனோ என அவர்கள் அஞ்சுவதாகத் தோன்றியது. நான் கடந்து சென்ற பளரும் அப்படித்தானிருந்தனர். அவர்களில் குருரமானவன் என்னைப் பார்த்து இளித்தான். அவர்கள் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து முடித்துவிட்டார்கள் என்ற உணர்வு தோன்றவே தலை முதல் கால் வரை உதறலெடுத்தது.

என்னும் நான் அச்சமின்றி வழிநடந்து சென்றேன். என் முன் நின்ற குழந்தைகளின் கூட்டம்கூட என்னைப்பற்றிப் பேசுவதாகத் தோன்றியது. அவர்கள் கண்களின் பார்வை கூட செளவின் பார்வைபோல்தான் இருந்தது. அவர்களது முகங்களும் பயங்கரமாக வெளுத்திருந்தன. இச்சிறுவர்கள் என்மீது வஞ்சினம் கொண்டு இங்ஙனம் நடந்து கொள்ளும் வகையில் நான் என்ன குற்றம் செய்தேன் என அறியேன். “என்ன குற்றம் செய்தேன் செல்லுங்கள்” என என்னையறியாது கேட்கிறேன். ஆனால் அவர்களோ ஓடி விடுகின்றனர்.

என் மீது திரு. சௌ ஆத்திரப்படும்படி நான் என்ன கெடுதல் செய்தேன் என எனக்கே புரியவில்லை. தெருவில் நடமாடும் மக்கள்கூட என்மேல் ஏன் கோபம் கொள்ள வேண்டும்? ஏதோ இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் திரு. கு சியுவின்* பழங்கணக்குப் புத்தகத்தை மிதித்ததையும் அதனால் அவர் என் மீது வெறுப்புற்றார் என்பதையும் தவிர நான் எதுவும் குற்றம் புரிந்ததாக நினைவில்லை. திரு. சௌ விற்கு அவரைத் தெரியாது. இருந்தாலும் இச்சம்பவம் அவர் காதில் விழுந்த சாலையில் செல்லும் மனிதர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு சதியாலோசனை செய்து என்னைப்பழிவாங்க எண்ணுகிறார் போலும். இந்தச் சிறுவர்களுக்கு என்ன வந்தது? அந்தக் காலத்தில் இவர்கள் பிறக்கக்கூட இல்லையே? அங்ஙனமிருக்க அவர்கள் ஏன் இப்படி இன்று என்னைக் கண்டு அச்சப்படுவது

* கு சியு என்பதற்கு சீன மொழியில் ‘பழங்காலம்’ என்று பொருள். சீனத்தில் நிலவிய நிலமான்ய ஒடுக்குமுறையின் நெடுங்கால வரலாற்றையே லூசன் குறிப்பிடுகிறார்.

போலவும் என்னைக் கொலை செய்ய விரும்புவவர்கள் போலவும் விகித்திரமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும்? உண்மையில் எனக்கு இடெல்லாம் பயமாகவே இருக்கிறது.

ஆமாம், எனக்குப் புரிகிறது. இவர்கள் தங்கள் பெற்றோர்கள் மூலம் அதனைக் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம்!

III

எனக்கு இரவில் தூங்க முடிவதில்லை. ஒன்றைப் புரிந்து கொள்வதாக இருந்தால் அதைப்பற்றி ஆழ்ந்து ஆராய வேண்டும்.

நீதிபதியின் கெடுபிடிக்கு உள்ளானவர்கள், உள்ளூர் பெருந்தனக்காரர்களிடம் அறை வாங்கியவர்கள், காவலாளர்களால் அழைத்துச் செல்லப்பட்ட பெண்களின் கணவர்கள், கடன்காரர்களின் தொல்லைகளின் காரணமாகத் தற்கொலை செய்து கொள்ள நேரிந்த பெற்றோர்களை உடையவர்கள்—இந்த மக்களிடம் நேற்று ஏற்பட்ட பீதியும், ஆத்திரமும் அச்சப்படுபவிகள் நடந்த காலத்தே அவர்களிடம் ஏற்பட்டதைக் காட்டிலும் அதிகம்.

எல்லாவற்றையும்விட வேடிக்கை என்னவென்றால் தெருவில் சென்ற பெண்ணொருத்தி தன் மகனை மொத்தி, “குட்டிப் பிசாசே! எனது ஆத்திரம்தீர உன்னை வாய்நிறைய கடித்துத் தின்றவிடலாமென்று தோன்றுகிறது!” என்று கூறியவாறு என்னையே நோக்கினாள். நான் திடுக்குற்றத்தோடு மறிவேன். அப்போது அந்தக் குருர முகம்படைத்த கோரப்பல் கொண்ட மக்கள் அனைவரும் வெறித்தனமாகச் சிரித்தனர். சென் பெரியவர் முன்னே வந்து என்னை வீட்டுக்கு இழுத்துச் சென்றார்.

அவர் வீட்டுக்கு இழுத்துச் சென்றார். வீட்டிலுள்ளவர்களும் என்னை முன்பின் அறியாதவர்கள்போல காட்டிக் கொண்டார்கள். அவர்களின் கண்களும் மற்றவர்களது

போலவே இருந்தான். நான் படிக்கும் அறைக்குள் நுழைந்ததும், ஏதோ கோழிக்குஞ்சையோ வாத்தையோ அடைப்பது போல் வெளியில் சதவை அடைத்துவிட்டனர். இந்நிகழ்ச்சி என்னை மேலும் அதிர்ச்சியுறச் செய்தது.

சில நாட்களுக்குமுன் 'ஓநாய்க்குட்டி கிராமத்திலிருந்து எங்கள் குத்தகைக்காரர் ஒருவர் வினைச்சல் பாதிப்பைப்பற்றி அறிவிப்பதற்காக வந்தவர்' என் அண்ணனிடம் தங்கள் கிராமத்தின் பெயர்போன போக்கிரி அடித்துக் கொல்லப்பட்டா னெனவும், சிலர் உடனே அவனது இதயத்தையும் ஈரலையும் எடுத்து எண்ணெயில் வறுத்துத் தங்கள் தைரியத்தைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்காகத் தின்றார்கள் எனவும் கூறினார். நான் இடைமறித்து விசாரித்ததும் குத்தகைக்காரரும் அண்ணனும் என்னை வெறித்துப் பார்த்தார்கள். அன்று அவர்களது கண்களின் தோற்றம், இன்று வெளியிலிருந்தவர் களைப்போலவே இருந்தன என்பதை உணர்ந்தேன்.

இதனை எண்ணும் பொழுது உச்சிமுதல் உள்ளங்கால்வரை உதறல் எடுக்கிறது.

மனிதர்களைத் தின்னும் இவர்கள் என்னையும் தின்பார்கள்.

"உன்னை வாய்நிறையக் கடித்துத் தின்பேன்" என்ற பெண்ணும், அந்தக் குரூர முகமும் கோரப் பற்களும் கொண்ட வர்களும், குத்தகைக் காரர் குறிப்பிட்ட கதையும் நிச்சயமாக ஏதோ இரகசியச் சமிக்ஞையாகத் தோன்றுகின்றன. அவர்களது பேச்சில் நஞ்சு தோய்ந்திருப்பதையும், அவர்களது நகைப்பில் கொடியவாள் முனைகளையும் காண்கின்றேன். அவர்களின் பற்கள் பளபளக்கின்றன; அனைவருமே மனிதனைத் தின்பவர்கள்.

நான் அப்படி ஒன்றும் கெட்டவனாக இல்லாவிடினும் திரு. கு சியாவின் பழங்கணக்குப் புத்தகங்களை மிதித்த நாளிலிருந்து நிலைமை சரியில்லை. என்னால் புரிந்து கொள்ளவே முடியாத இரகசியங்கள் அவர்களிடம் இருந்ததுபோல்

தோன்றியது. அவர்களுக்கு யார்மீதாவது கோபமாக இருந்தால் அவனை நடத்தைகெட்டவன் எனப்பழிகிறனர். எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது: என் அண்ணன் கட்டுரை வரையக் கற்றுக் கொடுத்த பொழுது, எப்போர்ப்பட்ட நல்ல மனிதனையும் நான் மறுதலையாகக் கூறி கெட்டவனென்று எழுதினால் அவன் அக்கூற்றினை வரவேற்பான்; கெட்டவர் செய்கைக்கு நான் அங்கோரமளித்தால், அவன் "சபாஷ்! உருப்படுவாய்" என்பான். இவர்களது இரகசிய எண்ணங்களைத் தான் நான் எப்படி உணர முடியும்—குறிப்பாக அவர்கள் மக்களைத் தின்னத்தயாராக இருக்கும் நிலையில்!

இதனைப் புரியவேண்டுமானால் எல்லாமே தீர்க்கமாகக் கவனிக்கப்படல் வேண்டும். முற்காலத்தில் மக்கள் பெரும் பாலும் மனிதர்களைப் புசித்தார்கள் என்பதாக ஏதோ கொஞ்சம் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. இதனைத் தட்டிக்கொட்டி ஆய்ந்தேன். ஆயினும் எனது வரலாற்று ஏட்டுத் தேடலில் ஆண்டு வரிசைக்கிரமமாக இல்லாது ஒவ்வொரு பக்க முழுவதும் "கண்ணியம் கட்டுப்பாடு" என்ற சொற்கள் கிறுக்கப்பட்டிருந்தன. எனக்குத் தூக்கம் வராத காரணத்தால் இவ்விரகசியமான தோன்றும் உட்பொருளை அறியும்வரை நள்ளிரவு நெருங்கும்வரை ஆழ்ந்து படித்தேன். புத்தகம் முழுவதும் "மனிதனைப்புசி" என்ற இந்த இரு சொற்களே நிரம்பியிருந்தன.

IV

கூடலையில் சிறிது நேரம் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தேன். ஒருதட்டில் மரக்கறிகளையும் மற்றொரு தட்டில் அவித்த மீனையும் கொண்ட பகலுணவைச் சென் பெரியவர் கொணர்ந்தார். மீன்களின் கண்கள் வெளுத்து இறுகிப்போயிருந்தன. அவற்றின் வாயும் மனித இனத்தைத் தின்ன விரும்பும் அந்த மக்களின் வாய்போலவே தோன்றியது. சில கவளங்கள் உண்டதும் அந்த வழுவழுப்பான துண்டங்கள், மீன்துண்டங்களா அன்றி மனிதத்துண்டங்களா எனப்புரியவில்லை. அந்த அருவருப்பான எண்ணத்தால் குமட்டல் எடுத்தது.

“சென் பெரியவரே, எனக்கு மூச்சுத் திணறுகிறது; தோட்டத்தில் உலாவ விரும்புகிறேன் என அண்ணனிடம் கூறுங்கள்” என்றேன். பெரியவர் சென்னும் ஒன்றும் கூறாது வெளியில் சென்று உடன் திரும்பி வெளிக் கதவைத் திறந்து விட்டார்.

நான் அசையவில்லை. என்னை அவர்கள் நிச்சயமாகப் போக விடமாட்டார்கள் என்பதை உணர்ந்து, அவர்கள் என்னை எப்படி நடத்துகின்றார்கள் என்பதைக் கவனிக்கத்தொடங்கினேன். ஒருகிழவரை முன்னால் போகவிட்டு அண்ணன் மெதுவாக நடந்து வந்தான். அவனது கண்களில் கொலைத்தோற்ற மிருந்தது; அதனை நான் ஏதும் கண்டுவிடுவேனோ என எண்ணித் தலையைத் தாழ்த்திக்கொண்டான். தனது கண்ணாடிகளின் விளிம்பு வழியாகச் சாயைபாக கவனித்தான்.

“இன்று நீ நல்ல குணமடைந்திருக்கிறாய் போலிருக்கிறதே” என்றான் அண்ணன்.

“ஆம்” என்றேன்.

“திரு. ஹோவை உன்னைப் பரிசோதிக்கும்படி கூறி அழைத்து வந்திருக்கிறேன்” என்றான் அண்ணன்.

“சரி” என்றேன் நான். எனினும் நிச்சயமாக இக்கிழவன் மாறுதோற்றத்துடன் வந்துள்ள ஒரு கொலைகாரன் என்பது எனக்குத் தெரியும்! எனது நாடிகளைப் பரீட்சிக்கின்ற சாக்கில் நான் எவ்வளவு கொழுத்திருக்கிறேன் என எடைபோடப் பார்க்கிறான். அதனால் எனது மாமிசத்தில் அவனுக்கும் பங்கு கிடைக்குந்தானே! இருப்பினும் நான் அஞ்சவில்லை. நான் மனிதர்களைப் புகிக்காவிட்டாலும் அவர்களைவிடத் துணிச்சலுள்ளவன். அவர்கள் என்ன செய்வார்கள் என்பதைக் கவனிப்பதற்காக எனது இரு முஷ்டிகளையும் நீட்டினேன். கிழவன் கீழமர்ந்து கண்ணை மூடிக்கொண்டு சிறிது யோசித்து விட்டுப்பின் கண்களைத் திறந்து “கற்பனைச் சவாரி விடாதே! சில நாட்களுக்கு ஓய்வு எடு, எல்லாம் சரியாகிவிடும்” என்றான்.

ஒரு பைத்தியக்காரனின் குறிப்புகள்

17

கற்பனைச் சவாரி விடாதே! சிலநாட்களுக்கு ஓய்வு எடு! நான் கொழுத்துவிட்டால் இயல்பாகவே அவர்கள் உண்பதற்கு அதிக உணவு கிடைக்கும். அதனால் எனக்குப் பயனென்றும் இல்லையே. அப்படியென்றால் ‘எல்லாம் சரியாக வது எப்படி? இவர்களைல்லாம் மனித மாமிசத்தைப் புகிக்க விரும்பிய உள் கொண்ணத்தை மறைத்துக் கொண்டு, துணிந்து உடனசையலாற்றாது வாளாயிருப்பதை எண்ணி எனக்கு எக்கக் கிரிப்புத்தான் தோன்றுகிறது. இந்த வேடிக்கையை நினைத்தால் ஒகோகோ எனப்பெரிதாகச் சிரிக்கவேண்டுமெனத் தோன்றுகிறது. இந்நகைப்பிலே அச்சமின்மையும் நேர்மையும் விளங்குவதை உணர்கிறேன், எனது துணிச்சலையும் நேர்மையையும் கண்ட கிழவனும் அண்ணனும் பீதியடைந்து வெளிறி விடுகின்றனர்.

நான் தைரியசாலியாக இருப்பதால் எனது துணிச்சலை அவர்களும் கொஞ்சம் பெறுவதற்காக என்னைத்தின்ன மேலும் ஆவலாக இருக்கின்றனர். கிழவன், வாயிலைக் கடப்பதற்கு முன் அண்ணனிடம் தாழ்ந்த குரலில் “உடனே தின்று தீர்க்க வேண்டும்” என்றான். அண்ணனும் சம்மதத்துடன் தலையசைத்தான். ஒகோ, நீயும் இச்சதியில் உடந்தைதானா? இந்தத் திடீர் கண்டுபிடிப்பு என்னைத் திடுக்குறச் செய்தாலும் நான் எதிர்பார்ப்பதைவிட ஒன்றும் அதிகமில்லை. என்னைத் தின்பதில் அண்ணனும் ஒரு பங்காளி!

அண்ணன் ஒரு மனித மாமிசம் தின்பவன்!

நான் மனித மாமிசத்தைத் தின்னும் ஒருவனின் தம்பி!

என்னை மற்றவர்களும் உண்ணலாம், இருப்பினும் நான் மனித மாமிசத்தைப் புகிப்பவன் ஒருவனின் தம்பி.

V

இச்சில நாட்களாக நான் மீண்டும் சிந்திக்கத் தொடங்குகிறேன். ஒருக்கால் இவன் மாற்றுருக்கொண்ட கொலைகாரனாக இல்லாது உண்மையான மருத்துவனாகவும் இருக்க போ. — 2

ளாம். இம்மருத்துவனின் மூதாதையரான விஷிசென்* தன் தூலில் மனித மாமிசம் அவித்துச் சாப்பிடக்கூடியது எனக் கூறியிருக்கிறார். அப்படி இருக்கையில், மனித இறைச்சி உண்ணப்படுவதில்லை என்று இன்னும் எப்படிக்கூறமுடியும்?

அண்ணாள் பொருத்தமட்டில் நான் ஐயமுறுவதற்குரிய போதிய ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. எனக்கு அவன் பாடம் போதித்த நாட்களில் அவன் வாயாலேயே "தீன்பதற்காக மக்கள் தங்கள் பிள்ளைகளையும் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்வார்கள்" எனக்கூறியிருக்கிறான். ஒருமுறை ஒரு கெட்டவனைக் குறிப்பிடும்பொழுது அவன் கொல்லப்படவேண்டியவன் எனக் குறிப்பிட்டதுடன், அவன் 'சதையைதீன்று அவன் தோலையுறித்துப் பாயாக விரித்துப் படுக்கவேண்டும்' எனப் பழம் பாடல் வரியொன்றை எடுத்துக் கூறினான். அப்பொழுது சிறுவனாக இருந்தேன். சிறிதுநேரம் என்இதயம் படபடத்தது. அன்று ஒருநாள் ஒநாய்க்குட்டி கிராமத்திய குத்தகைக்காரன் மனிதனின் இதயத்தையும் ஈரலையும் தீன்பதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டபொழுது அண்ணன் வெறுமனே தலையசைத்தான். அவனும் எப்பொழுதும் கொடுமை உள்ளமுடையவன்தான் போலும். 'தீன்பதற்காகப் பிள்ளைகளை பரிவர்த்தனை செய்து கொள்ளலா'மென்றால் யாரையும் பரிவர்த்தனை செய்யலாம், யாரையும் தின்னலாந்தானே. முன்னெல்லாம் அவன் கூறும் விளக்கத்தை பேசாது கேட்பேன்; ஆனால் இப்பொழுது அவன் விளக்கம் தருகையில் அவனது உதட்டின் விளிம்பில் மனிதக் கொழுப்பு இருப்பதன்னியில் அவன் இதய முழுமையுமே மனிதர்களைத் தின்னும் எண்ணமே நிலைவுதாகத் தெரிகிறது.

VI

கூன்வங்கரிய இருள். பகிலோ இரகோ என்பதனை நான் அறியேன். செள வீட்டிலுரைது நாய் மீண்டும் குரைக்கத் தொடங்குகிறது.

* (1518-1593 ஆண்டுகளில் வாழ்ந்த ஒரு புகழ்பெற்ற சை மருத்துவர்)

ஒரு பைத்தியக்காரனின் குறிப்புகள்

சிக்கத்தின் சேற்றம், முயலின் கோழைத்தனம், நரியின் தந்திரம்.....

VII

ஆவர்கள் போக்கு எனக்குப் புரிகிறது; ஒரேயடியாக ஊரையும் அவர்கள் கொல்ல விரும்புவதில்லை, துணிவது மில்லை. அதனால் விளையும் பலன்களை எண்ணிப் பார்த்திருக்கலாம். பதினாக அவர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து என் உயிரை நானே மாய்த்துக்கொள்ளும்படித் தூண்டும் வகையில் சூழ்ச்சி புரிகின்றார்கள். சில நாட்களாக தெருவில் நடமாடும் ஆள்பெண் அனைவரின் நடத்தைகளையும் அண்ணன் நடத்தையை கவனித்தால் வெளிப்படையாகப் புரிகிறது. மனிதன் தன் இடைக்கச்சையைக் கழற்றி உத்தரத்தில் கட்டி அதில் தூக்கிட்டுக் கொள்ளும் முறையையே அவர்கள் மிகவும் விரும்புகிறார்கள். அங்ஙனம் நடந்தால் தாங்கள் கொலைக் குற்றத்திற்கு ஆளாகாமல் மனப்பூர்வமாக இறந்தவனை விருந்து சாப்பிடலாமென எண்ணுகின்றனர். அதனால்தான் அவர்கள் மகிழ்ச்சிப் பூரிப்பில் கெக்கலிக்கின்றனர்; அதே சமயம் அம்மனிதன் சாவை எண்ணி பயந்தோன்றி மெலிவடைந்தாலும் அதற்கும் அவர்கள் இசைவு தெரிவித்துத் தலையசைக்கிறார்கள்.

செத்ததன் மாமிசத்தைத்தான் அவர்கள் உண்கிறார்கள்! பயங்கரத் தோற்றமும் கொடிய கண்களையும் கொண்ட கழுதைப்பூவி, செத்தவிலங்குகளின் மாமிசத்தை மட்டுமே பிடிப்பதாக ஞாபகம். பெரிய எலும்புத் துண்டங்களைக்கூட சுக்கலாக்கிப் பொடி செய்து விழுங்கிவிடுமாம். இதைப்பற்றி மனத்தில் எண்ணவே உதறல் எடுக்கிறது. கழுதைப்பூவி ஒநாய்க்கட்கு உறவு இனம்; ஒநாய்கள் நாயினத்தைச் சார்ந்தவை. அன்றொருநாள் செளவின் வீட்டிலுள்ள நாய் என்னைப் பிழிவீர்தோக்கியதே, அதுவும் இந்தச் சதியில் சம்பந்தப்பட்ட, அவர்களது துணைவன் போலும். கிழவனின் கண்களும்

கீழ்நோக்கியவையாக இருந்தாலும், அவனின் உள்நோக்கத்தை நான் புரியாது ஏமாந்துவிடவில்லை.

மிகவும் வருத்தத்துக்குரியவன் என் அண்ணன்தான். அவனும் ஒரு ஆண்மகன் தானே. அவன் ஏன் அச்சப்படவில்லை, மற்றவர்களுடன் அவனும் சேர்ந்துகொண்டு என்னைத் தின்ன ஏன் சதி செய்கிறான்? ஒருக்கால் பழக்க தோஷத்தால், தான் புரிவது பெருங்குற்றம் என்பதை உணரமுடியாது போயிற்றே? அல்லது தவறு என்று உணர்ந்திருந்தும் அச்செயலைப் புரிவதற்காகத் தன் உள்ளத்தைக் கடுமையாக்கிக் கொண்டானே?

மனிதனைத் தின்பவர்களைச் சயிக்கும்போது என் அண்ணனுடன் துவங்குகிறேன். மனிதனை விவக்கும்போது அவர்களிடம் வேண்டுகோள் விடுக்கும்போதும் அவனிலிருந்தே தொடங்க விரும்புகிறேன்.

VIII

உண்மையில் இத்தகைய சர்ச்சைகள் அனைத்தும் ஏற்கனவே அவர்களது கொள்கையில் ஊறியிருக்கவேண்டும். . . .

திடீரென எவனோ வந்தான். அவனுக்கு இருபது வயது இருக்கலாம். அவனது தோற்றத்தை நன்கு கவனிக்கவில்லை. அவன் முகமெல்லாம் சிரிப்பு. ஆனால் என்னைக்கண்டு தலைபசைத்தபொழுது மட்டும் அது போலிப்புன்னகையாகத் தோன்றியது. நான் அவனைப் பார்த்து “மனித ஊனைத் தின்பது நியாயமா?” எனக்கேட்டேன்.

அவன் சிரித்தவாறே “பஞ்சமில்லாத காலத்தில் ஒருவன் எப்படி மனித மாமிசத்தை உண்ணமுடியும்?” என்று பதிலளித்தான்.

உடனே நான், அவனும் அந்தத் திருக்கட்டத்தைச் சேர்ந்தவனே என்பதை உணர்ந்தேன். இருப்பினும்,

துணிச்சலை வரவழைத்துக் கொண்டு, மீண்டும் எனது கேள்வியைத் தொடுத்தேன்.

“அது நியாயமா?”

“இத்தகைய கேள்விகளையெல்லாம் நீ கேட்பதன் காரணம் என்ன? நீதான்.....தமாஷை விரும்புகிறாயா..... இன்று எல்லாம் நன்றாக இருக்கிறது.”

“எல்லாம் நன்றாக இருக்கிறது. நிலவும் நன்றாக ஒளிர் கிறது. எனினும் நான் மீண்டும் கேட்க விரும்புகிறேன்: அது நியாயமா?”

அவன் தடுமாறியதுபோல் தோன்றினான்: “இல்லை.....” எனப் பிதற்றினான்.

“இல்லை? அப்படியானால் ஏன் இன்னும் அப்படிச் செய்கின்றீர்கள்?”

“நீ எதைப் பற்றிப் பேசுகிறாய்?”

“நான் எதைப்பற்றிப் பேசுகிறேனோ ஒநாய்க்குட்டிக் கிராமப் பகுதிகளில் இந்நாட்களில் மனிதர்களைத் தின்கிறார்கள். புதிய சிவப்பு மையினால் புத்தகங்களில் எல்லாம் எழுதியிருக்கிறதே.”

அவனது தோற்றமே மாறி வெளிறியது. என்னைத் துரு விப் பார்த்தவாறு “அப்படி இருக்கலாம். எக்காலமும் அப்படித்தான் இருந்திருக்கிறது.” என்றான்.

“எப்பொழுதும் இருந்திருக்கிறது என்பதால் நியாயமாகி விடுமா?”

“இத்தகைய விஷயங்கள் குறித்து உன்னுடன் பேச மறுக்கிறேன். எப்படியானாலும் இவை குறித்துப் பேசக் கூடாது. யார் இது குறித்துப் பேசினாலும் தவறுதான்!”

நான் எகிறிநின்று என் கண்களை அகல விரித்தேன். ஆனால், அம்மனிதனோ மறைந்தேவிட்டான். வியர்வையில்

களைந்துவிட்டேன். அவன் அண்ணனைவிட வயதில் குறைந்தவன். இருந்தும், அவனும் இவர்களுக்கு உடந்தைதான். அவனும் அவனது பெற்றோர்களால் கற்பிக்கப்பட்டவனாகத்தான் இருக்கவேண்டும். அவனும் தன் மகனுக்கும் கற்பித்திருப்பானே என அஞ்சுகிறேன். அதனால் தான் குழந்தைகள் கூட என்னைக் கொடூரமாகப் பார்க்கிறார்கள்.

XI

மனிதர்களை உண்ணவேண்டும். அதேசமயம் தங்களை யாரேனும் தின்றுவிடுவார்களோ என அவர்களிடையேயும் அச்சம். அவர்களுக்குள்ளேயே ஒருவருக்கொருவர் ஆழ்ந்த சந்தேகம் வேறே.....

இத்தகைய எண்ணச் சமையலையெல்லாம் இவர்கள் ஒழித்துவிட்டு நன்றாக வேலைசெய்து, நடந்து, உண்டு உறங்கி நிம்மதியாக வாழ்ந்தால் வாழ்க்கை எவ்வளவு செளக்கியமாக இருக்கும்? இந்த ஒரே வழியைத்தான் அவர்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். ஆனாலும் தந்தையர் மக்கள், கணவன் மனைவியர், சகோதரர்கள், நண்பர்கள், ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், பரம்பரை எதிரிகள், ஒருவருக் கொருவர் அறிமுகமில்லாதவர்கள் என இந்தச் சதிக்கூட்டத்தில் சேர்ந்த அனைவருமே ஒருவருக் கொருவர் பயங்காட்டி. இம்முறையைக் கைக்கொள்வதைத் தடுத்து விடுகிறார்கள்.

X

இன்று அதிகாலை அண்ணனைக் காணச் சென்றேன். அவன் வீட்டு பெட்டகசாலைக்கு வெளியேவானத்தைப் பார்த்தவாறு நின்றுகொண்டிருந்தான். நான் அவன் பின் சென்று, அவனுக்கும் கதவுக்குமிடையே நின்றுகொண்டு என்று மில்லாத அமைதியுடனும் மரியாதையுடனும் பேசினேன்:

“அண்ணா, உன்னிடம் சில விஷயங்கள் பேசவேண்டும்.”

“உரி என்ன அது?” என்று உடனே என்னை நோக்கித் தலைவளைத்தவாறு கேட்டான்.

“உன்ன விஷயந்தான். இருந்தாலும் சொல்லுவதற்குத் தயக்கமாக இருக்கிறது. அண்ணா! ஆதிகால மனிதர்கள் அனைவரும் துவக்கத்தில் மனித மாமிசம் தின்றிருக்கக் கூடும். பின்னால் அவர்கள் கண்ணோட்டம் மாறியதன் காரணமாக சிலர் இப்பழக்கத்தை நிறுத்தினர். அவர்கள் நல்லவர்கள் ஆக முயற்சி செய்ததால் நல்ல மனிதர்களாக, உண்மை மனிதர்களாக ஆகிவிட்டார்களோ? ஆனாலும் சிலர் இன்னும் மனித மாமிசம் உண்கிறார்கள்—மனித மாமிசம் தின்னும் மிருகங்களைப் போலவே; சிலர் மீன்களாகவும், பறவைகளாகவும், குரங்குகளாகவும் இறுதியில் மனிதர்களாகவும் மாறியுள்ளனர். சிலர் நல்லவர்கள் ஆக முயற்சி செய்யாமல் இன்னும் மனித மாமிசம் தின்னும் மிருகங்களாகவே இருக்கிறார்கள். மனிதனைத் தின்னும் கூட்டம் தின்னாமல் இருப்பவர்களைப் பார்க்கும்போது எவ்வளவு வெட்கப்பட வேண்டும்! குரங்குகளுக்கு முன் மனித மாமிசம் தின்னும் மிருகங்கள் வெட்கப்படுவதைக் காட்டிலும் இது அதிகமாக இருக்கவேண்டும்.

“பழைய கால வரலாற்றில் யியா தன் மகனைச் சமைத்து இயே, சௌக ஆசிரியோர்கட்குப் படைத்ததாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறதல்லவா? ஆயினும் சொர்க்கமும் உலகமும் பான் குவால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து ஒநாய்க்குட்டி கிராம மனிதன்வரை, மனிதர்கள் ஒருவரை ஒருவர் புசித்துக் கொண்டுதானே இருக்கிறார்கள்? யியாவின் மகன் காலத்தி

* பழங்காலப் பதிவேடுகளில் சித்திரிக்கப்படும் ஒருநிகழ்ச்சி: யியா என்பவன் தன் மகனைச் சமைத்து சி நாட்டு பிரபு ஹுவான் என்பவனுக்குப் படைத்தான். ஹுவான் பிரபு கி. மு 685 முதல் 643 வரை நாட்டை ஆண்டவன். சியே என்பவனும் சௌ என்பவனும் இதற்கு முந்திய காலத்தில் இருந்த கொடுங்கோலர்கள். இங்கு இம்மூவரையும் குறிப்பிடுவதில் பைத்தியக்காரன் ஒரு தவறு செய்துள்ளான்.

விருந்து ஸு ஸி-லின் * காலம் வரை இது நிகழ்ந்து கொண்டு தானே இருக்கிறது? ஸு ஸி-லின் காலந்தொட்டு ஒநாய்க் குட்டி கிராமத்தில் பிடிபட்ட மனிதன் காலம்வரை இது நடந்து கொண்டதானே வருகிறது? சென்ற ஆண்டு ஒரு குற்றவாளிக்குப் பட்டணத்தில் மரணதண்டனை அளித்தார்கள். அவனது குருதியில் ரொட்டித்துண்டு ஒன்றை ஊற வைத்து ஒரு காசநோயாளி உறிஞ்சினான். * *

“இவர்கள் என்னையும் தின்னப் பார்க்கிறார்கள். உன்னால் மட்டும் தனிப்பட்டு ஒன்றும் செய்ய முடியாது, இருப்பினும் இதில் நீயேன் சேரவேண்டும்? இந்த மனித மாமிசம் தின்னிகள் எதையும் செய்யத் துணிவார்கள். இன்று என்னைத் தின்றால் நாளை உன்னை. ஒரு கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மற்ற கூட்டத்தினரை உண்பார்கள். ஆனால் உன் வழிமுறைகளை உடனே சிறிது மாற்றினால் அவ்வருக்கும் அமைதி கிட்டும். தொன்று தொட்டு இப்பழக்கம் வழக்கமாக இருந்தாலும் நாம் நல்லவர்களாகச் சீர்திருந்தி சிறப்பு முயற்சி எடுத்து இதை நிறுத்த வேண்டுமென்று கண்டிப்பாக கூறியு வேண்டி? அண்ணா, நிச்சயமாக உன்னால் இப்படிக்கூறமுடியுந்தானே? அன்று குத்தகைக்காரர் குத்தகையைக் குறைத்துக் கேட்டதற்கு முடியாது என்று கூறிவிட்டாயல்லவா?”

முதலில் இகழ்ச்சியாகப் புன்னகைத்தான். உடனே அவன் கண்களில் கொலைத்தோற்றம் எழுந்தது. அவர்களின் இரகசி

* ஸு ஸி-லின் என்பவர் சிங் வம்சத்தின் (கிபி 1644-1911) இறுதியில் வாழ்ந்த ஒரு புரட்சியாளர். மஞ்சுவமிச அதிகாரியைக் கொன்றதற்காக இவர் 1907 ஆம் ஆண்டு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டார். இவரது இருதயமும் ஈரலும் உண்ணப்பட்டன.

* * * மனித இரத்தம் காசநோயைக் குணப்படுத்தும் என்ற ஒரு ஐதிகம் நிலவியது. இதன் காரணமாக, ஒரு குற்றவாளியின் மரணதண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டதும் தண்டனை நிறைவேற்றப்பவன் இரத்தத்தில் நனைக்கப்பட்ட அவித்த ரொட்டியை விற்பான்.

யத்தை நான் வெளியிட்டதும் அவன் முகம் வெளிவிட்டது. ஊசலுக்கு வேளியே திரு செளவும் அவரது நாயும் உள்ளிட்ட ஒரு மனிதக்கூட்டம் நின்று தலையை நீட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அவர்களில் எல்லோரது முகத்தையும் பார்த்த முடியவில்லை. முகத்தைச் சிலர் துணியால் மூடி மறைத்திருந்தனர். சிலர் தங்கள் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு வெளிநிப்போய் குரூரமாக காட்சி தந்தார்கள். இவர்களை ஒருமே மனிதனைத் தின்னும் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் நான் என்பதை நான் அறிகிறேன். ஆயினும் அவர்கள் அனைவரும் ஒரேவித எண்ணங் கொண்டவர்களல்ல என்பதையும் உணர்கிறேன். சிலர் பரம்பரையாகத் தோன்றிய பழக்க வழக்கத்துக்கு உட்பட்டவர்களாதலால் மனிதன் தின்னப் படுபவனே என எண்ணினார்கள். சிலர், அப்படி மனிதர்களைத் தின்பது சரியல்ல என உணர்ந்தார்கள். இருந்தாலும், அச்செயலைச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அத்தகையோர் எங்கே மக்கள் தங்கள் உள்ளக்கிடக்கையை அறிந்து கொள்ளார்களோ என அஞ்சினார்கள். அதனால்தான் நான் எதுவும் குறைகூறினால் கோபமடைகின்றார்கள். இருப்பினும், அவர்கள் தச்சத்தனமான, பல் வெளியே தெரியாதவாறு புன்னகையைக் காட்டுகிறார்கள்.

திடீரென அண்ணன் வெறியுடன் உரத்தகுரலில் கத்தினான்: “எல்லோரும் வெளிச்செல்லங்கள்! பைத்தியக்காரனைப் பார்ப்பதும் ஒரு வேடிக்கையா?”

அவர்களது சூழ்ச்சியின் ஒரு பகுதியை உணர்ந்தேன். தாங்கள் வகுத்த திட்டத்தை அவர்கள் சிறிதும் மாற்றிக் கொள்ள விரும்புவதாகத் தெரியவில்லை. எனக்குப் பைத்தியக்காரப்பட்டம் கட்டிவிட்டார்கள். பின்னால் என்னைத் தின்ன வேண்டியிருந்தால் எவ்விதத் தொல்லை யுமில்லை யல்லவா? யாரும் குறை கூறுவதற்குப்பதில் நன்றியல்லவா செலுத்துவார்கள். எங்கள் குத்தகைக்காரர் குறிப்பிட்ட போக்கிரி ஒருவனை கிராமமக்கள் தின்றதாகக் கூறப்படும் சம்பவமும் இத்தகைய ஒரு சாக்குப் போக்குத்தான். இவை யெல்லாம் வழிவழியாக வந்த தந்திரமுறை.

கோபத்தடன் பெரியவர் சென்னும் வந்தார். இருப்பினும் என்வாயை அவர்களால் அடக்க முடியவில்லை. அவர்களுக்குச் சொல்லவேண்டியவற்றைச் சொல்லியே விட்டேன்.

“நீங்கள் மாறவேண்டும். அதுவும் மனப்பூர்வமாக மாற வேண்டும். இனிமேல் எதிர்காலத்தில் இவ்வலகத்தில் மனித மாமிசத்தைத் தின்பவர்கட்கு இடமில்லை” என்றேன்.

“நீங்கள் மாறாவிட்டால், நீங்கள் எல்லாருள் ஒருவர் மற் றொருவரால் உண்ணப்படுவீர்கள். ஏராளமானோர் பிறந்த போதிலும் அவர்கள் உண்மை மனிதரால் துடைத்தெறியப் படுவார்கள்—வேட்டைக்காரர்களால் ஓநாய்கள் கொல்லப் படுவதைப்போல; காட்டுவிவங்குகளைப் போல!”

பெரியவர் சென் எல்லாரையும் விரட்டி அனுப்பினார். என் அண்ணன் போய்விட்டான். எனது அறைக்குத் திரும்பிச் செல்லுமாறு பெரியவர் சென் எனக்கு அறிவுரை கூறினார். அறை கண்ணக்கரேலென்று இருண்டிருந்தது. உத்தரங்களும் என் தலைக்குமேல் குலுங்கின. சிறிது நேரம் குலுங்கியதற்குப் பிறகு அவை பெரிதாயின. அவை என் தலை மீது மொத்தமாக விழுந்தன.

பலு அதிகமாக இருந்ததால் என்னால் நகரமுடியவில்லை. நான் சாகவேண்டும் என்பதுதான் அவர்கள் எண்ணம். பலு போலியானது என்பது எனக்குத்தெரியும். எனவேதான் நான் வியர்வை கொட்டக்கொட்ட என்னை விடுவித்துக் கொண்டேன். ஆனால் நான் இதைச் சொல்லவேண்டி யிருந்தது. “நீங்கள் உடனடியாக மாறவேண்டும். மனப் பூர்வமாக மாறவேண்டும். எதிர்காலத்தில் மனிதனைத் தின்பவர்களுக்கு உலகில் இடமே இல்லை என்பதை நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

XI

II கவலனின் ஒளிவிழவில்லை. சுதவு திறக்கப்படவில்லை. காளைக்கு இருவேளை சாப்பாடு.

உணவுண்ணப் பயன்படுத்தும் குச்சிகளைக் கையிலெடுத்தேன்; அண்ணன் நினைப்பு தோன்றியது. தங்கை இறந்தது நினைவுக்கு வந்தது. எல்லாம் அவனால்தான். அவனுக்கு அப்பொழுது ஐந்தே வயதுதான். அவளது அழகிய, பரிதாபத் தோற்றம் என் கண்கள் முன்னே நிற்கிறது. அம்மா கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவளை அழாதே என அண்ணன் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். அக்குழந்தையை அவனே ஒருக்கால் தின்றிருக்கலாம். அதனால் ஏற்பட்ட குறைவணர்வால் அவள் அழுகையைக் காண அவனுக்கு வெட்கம் தோன்றியிருக்க வேண்டும்; ஏதாவது வெட்க மான் உணர்வு அவனுக்கு இருந்திருந்தால்.....

தங்கையை அண்ணன்தான் தின்றான். அம்மா இதை உணர்ந்தாளோ என்னவோ தெரியாது.

அம்மாவுக்கும் தெரியாமலிருந்திருக்காது. ஒப்பாரியில் அவள் அதையெல்லாம் அப்பட்டமாகக் கூறவில்லை. அதை யெல்லாம் எதற்காகக் கூறவேண்டும் என அவள் எண்ணி யிருக்கலாம். எனக்கு நான்கு அல்லது ஐந்து வயதாக இருந்த சமயம் அது. குளிர்ச்சியான உள்ளறையில் அமர்ந்திருந்த பொழுது என் அண்ணன் கூறியவை இப்பொழுது நினைவுக்கு வருகின்றன. ஒருவனிடம் பெற்றோர் நோயுற்றிருந்தால் அவன் மகன் தனது சதையில் சிறிதைச் சமைத்துக் கொடுத்தது, தான் சிறந்த மகன் என்பதை நிலைநாட்டவேண்டும் என்றான். அம்மாவும் இக்கூற்றுக்கு மறுப்புக் கூறவில்லை. ஒரு துண்டைத் தின்றால் முழுமையும் தின்னத் தடையென்ன? இப்படியிருக்க ஒப்புக்கு ஒப்பாரிவைப்பதை எண்ணினால் என் இதயக் குருதியே பீரிடுகிறது. இதுதான் இதில் உள்ள அசாதாரண மான விஷயம்!

XII

இதை நினைக்கவே சகிக்கவில்லை.

நாலாயிரம் ஆண்டுகள் மனிதனின் மாமிசத்தைத்தின்று வளர்ந்தவர்கள் வாழ்ந்த இடத்திலே இத்தனை ஆண்டு கால

மாக நானும் வாழ்ந்திருக்கிறேன் என்பதை இப்பொழுது தான் என்னால் உணரமுடிகிறது. தங்கை இறந்த காலத்தில் வீட்டுப் பொறுப்பை அண்ணன் அப்பொழுதுதான் ஏற்றிருந்தான். யார் கண்டார்கள், அவளது மாமிசத்தையும் எங்கள் சாப்பாட்டில் எங்களுக்குத் தெரியாமலே அவன் கலந்திருக்கலாம்.

தங்கையின் மாமிசத்துண்டங்கள் பலஹற்றையும் நான் கூட அறியாமல் உண்டிருக்கலாம். அடுத்த கட்டம் என்னுடையது தான்.....

நாலாயிரமாண்டு மனித மாமிசம் உண்ட வரலாற்றுக்குப் பின்—முதலில் இதுபற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது இருந்திருந்தாலும்—இத்தகைய மனிதர்களிடம் என்னை யொத்த ஒருவன் முகங்கொடுத்து எப்படி உறவாடுவது?

XIII

மனிதர்களைத் தின்றிராத குழந்தைகள் இன்னும் எஞ்சி விடுக்கலாம்; அக்குழந்தைகளைக் காப்பாற்றுங்கள்.....

ஏப்ரல் 1918.

குறிப்பு

இச்சீசன்னிலுள்ள மதுக்கடைகளின் அமைப்பு முறையே அளந்தி. தெருவைப் பார்த்ததாக நேர்கோணத்தில் மேடை இருக்கும். அதன்மேல் வெந்நீர் தயாராக இருக்கும். அதில் மதுரசத்தைச் சூடாக்கிக்கொள்வார்கள். மத்தியானமும் மாலை நேரங்களிலும் வேலைமுடிந்து திரும்புகையில் மக்கள் ஒரு கோப்பை மதுரசம் வாங்குவார்கள். இருபதாண்டுகளுக்கு முன் அதன் விலை நான்கு செப்புக் காசுகள்; இப்பொழுதோ பத்து செப்புக் காசுகள். மேடையின் பின்னாலிருந்து சூடாகச் சாப்பிட்டு ஓய்வுபெறுவார்கள். மேலுமொரு காசுக்கு ஒரு தட்டு உப்பிட்ட முங்கில் குருத்தோ அல்லது கருஞ்சீரக வாசனையூட்டப்பட்ட மொச்சையோ வாங்கி மதுரசத்துடன் உண்பார்கள். கூடுதல் கொடுத்தால் இறைச்சி கிடைக்கும். ஆயினும் இத்தகைய பெரும்பான்மை வாடிக்கைக்காரர்கள் குட்டை அங்கி அணியும் இனத்தவர்களே. சிலரே இவற்றை வாங்கச் சக்திபடைத்தவர்கள். நீண்ட அங்கி அணிந்தவர்களோ அடுத்துள்ள அறையில் மதுரசத்தையும் உணவையும் கட்டளையிட்டுப் பெற்று சாவகாசமாகக் குடிப்பதும் உண்பதும் மிக இருப்பார்கள்.

பட்டண வாயிலினருகிலுள்ள மதுக்கடையில் நான் பணியாளனாகப் பன்னிரண்டாவது வயதில் சேர்ந்தேன். நீண்ட அங்கி அணிந்தவர்கட்குச் சேவைசெய்யும்படி போதுமான புத்திசாலித்தனம் உள்ளவன் போன்று நான் தோற்ற மளிக்கவில்லை என்று மதுக்கடைக்காரன் கூறினான். எனவே முன்னாலுள்ள அறையில் பணிசெய்தேன். குட்டை அங்கி அணிபவர்கள் பலர் திருப்தியடைந்தாலும் அவர்களில் சிலர் தோல்லை கொடுப்பவர்களாக இருக்கத்தான் செய்தனர். பாதிநிரத்தில் மஞ்சள் மதுரசத்தை ஊற்றிச்சூடேற்றினர்.

பொழுது எங்கு தண்ணீர் கலக்கப்பட்டுவிடுகிறதோ என்ற ஐயத்தில், அதனை தாங்களே பரிசீலனை செய்யவேண்டும் என்று வற்புறுத்துவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களின் கூரிய பார்வையில் தண்ணீர் கலப்பது சிரமம்; எனவே சிலநாள் கழித்து நான் இத்தொழிலுக்குத் தகுதியில்லை என முடிவு கட்டிவிட்டான் என் எசமானன். நல்ல வேளையாக முக்கிய மான ஒருவர் என்னைச் சிபாரிசு செய்திருந்ததால் என்னை வேலையைவிட்டு நீக்கவில்லை. பதிலாக மதுரசத்தைச் சூடாக்கும் சொரத்தில்லாத பணிபுரிய நேரிட்டது.

அதற்குப்பின் நான் நான் முழுவதும் மேடைக்குப் பின் னிருந்து எனது பணியைச் செய்தேன். இந்தவேலையை நான் ஒழுங்காகச் செய்தாலும் அது சலிப்பூட்டுவதாகவும் பயனற்ற தாகவும் எனக்குப்பட்டது. எங்கள் எஜமானே குருர்ப்பார் வையுடையவன். வாடிக்கைக்காரர்களோ சிடுசிடுப்புள்ளவர்கள். எனவே நாங்கள் உற்சாகமாக இருப்பதற்கில்லை. குங் இ-சி குடிக்கும் விடுதிக்கு வரும்பொழுதுதான் நான் சிறிது சிரித்து மகிழுவேன். அதனால்தான் அவரை இன்றும் ஞாபகம் வைத்திருக்கிறேன்.

நீண்ட அங்கி அணிந்தவர்களில் குங் மட்டும் தான் நின்று கொண்டு மதுரசம் குடிப்பவர். தடித்த, நெடிய உடல் உடையவர் அவரது முகத்தின் மடிப்புகளுக்கிடையே தழும்புகள் காட்சியளிக்கும். அவர் அங்குமங்குமாக நரைமுடி பரவிய நீண்டபரட்டைத்தாடி வைத்திருந்தார். அவர் நீண்ட அங்கி அணிந்திருந்தாலும் அது அழுக்காகவும் கிழிசலுடையதாகவும் இருந்தது. பத்து ஆண்டுகளாக அது தண்ணீரையோ தையலையோ கண்டிருக்காது. பண்டிதச் சொற்கள் அதிகமாக உபயோகிக்காததால் அவர் சொல்லும் வார்த்தைகளுக்கு அர்த்தப் புரிவதில்லை. குங் என்ற இயற்பெயருடைய அவரை சிறுவர் புத்தகங்களில் உள்ள குங் இ-சி என்ற பட்டப் பெயரிலேயே அழைக்கத் தொடங்கினார்கள். அவர் மதுக்கடை வந்தடைந்ததும் எல்லாரும் அவரை நோக்கி நகைக்கத் தொடங்கினார்கள். யாராவது கூப்பிட்டு,

“என்ன குங் இ-சி,” உங்கள் முகத்தில் புதுக்காயங்கள் நெயிரின்றனவே” எனக் கிண்டல் செய்வார்கள்.

இக்கிண்டல்களை லட்சியம் செய்யாமல் குங் மேடை வடுகில் வந்து இரண்டு கோப்பைகள் சூடேறிய மதுரசமும் க்ருஞ்சீரக வாசனையூட்டிய மொச்சையும் கொண்டு வரும் படிக்கூறுவார். இவற்றுக்கு ஒன்பது செப்புக்காசுகள் கொடுப்பார். சிலசமயங்களில் சிலர் வேண்டுமென்றே உரத்த குரலில் கூறுவார்கள்:

“மறுபடியும் திருட்டில் இறங்கி விட்டாயா!”

“காரணமில்லாமல் ஒரு மனிதனின் நல்பெயரை ஏன் கெடுக்கிறீர்கள்?” கண்களை அகலவிரித்தவாறு அவர்களேட்பார்.

“பூ, மகா நல்ல பெயர் தவறிப்போய்விட்டது! முந்தா நான் உன்னை ஹோ வீட்டில் புத்தகம் திருடியதற்காகக் கட்டிவைத்து உதைத்ததை நான் என் கண்ணால் கண்டேனே.”

குங் முகத்தில் சிவப்பேறும்; அவரது நெற்றி நரம்பு புடைக்கும் எதிர்ப்பைத் தெரிவிப்பார்; “புத்தகம் எடுப்பதைத் திருட்டாகக் கருதமுடியாது. புத்தகத்தை எடுப்பது அறிவாளிகளின் செயல்; அதைத் திருட்டு என்று கூறமுடியுமா!” அதைத் தொடர்ந்து கன்பூசியஸ் மூதுரையான “அறிவாளி வறுமையிலும் செம்மையாக இருப்பான்” என்பதையும் மேலும் சில மேற்கோள்களையும் எடுத்துக்கூறுவார். கடை யிலுள்ள அனைவரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்து மகிழ்வார்கள்.

குங் இ-சி இலக்கியங்கள் படித்ததுண்டு. எனினும் அரசுத் தேர்வில் தேர்ச்சி பெறவில்லை எனவும் பலர் வாய்மொழி மூலம் அறிந்தேன். வாழ்க்கையை நடத்த முடியாமல் அவர் ன்ரவர ஏழையாகி முடிவில் பிச்சைக்கார நிலைக்கே வரவேண்டி நோர்ந்தது. நல்லவேளை அவர் கையெழுத்து நன்றியிருக்கும் ஓதோ நகல் எழுதிச் சம்பாதித்துப் பிழைத்துக் கொள்வார். ஆயினும் அவரிடம் சில குறைகள் உண்டு. குடிப்பதும், சோம்பலும். சில நாட்களில் புத்தகங்கள், காகிதம், எழுதுகோள்,

மை அனைத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு அநேகமாகக் காணாமல் போய்விடுவார். இது அடிக்கடி நடந்ததால் பிரதி செய்யும் வேலையை யாரும் கொடுப்பதில்லை. வேறு வழியில்லாததால் அவர் அவ்வப்போது இத்தகைய சில்லறைத் திருட்டுகள் புரிய நேரும். மதுக்கடையில் அவர் நடந்துகொள்ளும் விதமே மிகவும் சீரியதாக இருக்கும். கடன் தீர்க்காமலிருப்பதில்லை. கடையில் பணம் இல்லாதபொழுது பாக்கிவைப்பவர்களைக் குறிப்புப் பலகையில் எழுதிவைப்போம். எப்படியும் ஒரு மாதத்துக்குள் பாக்கியைத் தீர்த்து விடுவாராதலால் மீண்டும் பலகையில் வருந்து அவர் பெயரை அழித்துவிடுவோம்.

அரைக்கோப்பை மதுவை உண்டதும் அவர் தன்வினை வடைவார். அந்நேரத்தில் யாராவது கேட்பார்கள்; “குங் இ-சி, உங்களுக்கு உண்மையிலேயே படிக்கத் தெரியுமா?” இத்தகைய கேள்விகள் அவமானப்படுத்துவதாகக் கருதி மௌனமாக இருந்தால் அவர்கள் அவர்கள் மேலும் தொடர்ந்து, “அதென்ன நீங்கள் அதிகாரிகளுக்கான பரிட்சையில் கீழ்ப்பிரிவில் கூடத் தேறவில்லையே?” என்பார்கள்.

அதைக் கேட்டதும் குங்கிற்கு மனக்கஷ்டமாகவிருக்கும். முகம் வெளுத்து வாய் அசையும். ஆனால் அது மற்றவர்களுக்குப் புரியாத மூதுரைகள் எதையாவது வழங்கும். எல்லோரும் மீண்டும் ஈலுங்கச் சிரிப்பார்கள்; மதுக்கடை மூழுவதுமே குதூகலத்தில் மூழ்கும்.

ஆம்மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் எஜமானனின் திட்டமிடக்கூடாதாகையால் நானும் சேர்ந்து சிரிப்பேன். எஜமானனே சிரிப்பை வரவழைப்பதற்காக இத்தகைய கேள்விகளைக் கேட்பதும் உண்டு. அவர்களிடம் பேசுவதில் பயனில்லை என்று கண்ட குங், சிறுவர்களாகிய எங்களிடம் பேசக்கொடுப்பார். ஒரு நாள் என்னைப் பார்த்து, “நீ பள்ளிக் கூடம்போயிருக்கிறாயா?” என்று கேட்டார். “ஆம்” என்று தலையசைத்தேன். “சரி, உன்னைச் சோதித்துப் பார்ப்போகிற கருஞ்சீரகம்—இதில் எந்த ‘ர’ போடுவாய்?”

“இந்தப் பிச்சைக்காரனா என்னை சோதிப்பது!” என்று எனக்குத் தோன்றியது. ஆகையால் நான் ஒதுங்கிச் சென்று அவட்சியமாக இருந்தேன். சிறிது நேரங்கழித்து அக்கறையுடன்—

“உனக்கு எழுதத் தெரியாதா? நான் எழுதிக் காட்டுகிறேன். நன்றாய் ஞாபகம் வைத்துக்கொள் தெரிகிறதா! இந்த எழுத்துக்களையெல்லாம் நீ நன்றாக ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். என்றைக்காவது நீ சொந்தமாகக் கடைவைத்தால், உனது கணக்கை நீயே எழுத அவை உனக்குப் பயன்படும்.”

நானெங்கே கடைவைக்கப் போகிறேன் என்று எனக்குத் தோன்றியது. எனது எஜமானனும் கருஞ்சீரகக் கணக்கு எழுதுவதை நான் பார்த்ததில்லை. வேடிக்கையாகவிருந்தாலும் எரிச்சலூட்டுவதாக இருந்ததால் நானும் அக்கறையற்றவனாக “உங்களை யார் ஆசிரியராக ஏற்க விரும்புவார்? இடையின ரகரந்தானே போடவேண்டும்?” என்றேன்.

குங்கிற்கு மகிழ்ச்சி தோன்றியது. இரண்டு நீண்ட விரல் நகங்களால் மேஜையைத் தட்டியவாறே “சரி, சரி” என்று தலையை ஆட்டினார். இரண்டுவித ரகர, நகரங்கள் இருக்கின்றன தெரியுமா உனக்கு?” நான் பொறுமை இழக்கத் தொடங்கினேன். முகத்தைச் சுளித்தவாறு நகர்ந்தேன். குங் இசி மதுவில் விரலைவிட்டு மேடைமேல் எழுததை எழுதத் தொடங்கினார். நான் சிரத்தை காட்டாதிருக்கவே பெருமூச்சுவிட்டு பெரும் ஏமாற்றமடைந்தவரானார்.

சுற்றிலுமுள்ள சிறுவர் சிறுமியர், சிரிப்பைக் கேட்டதும் மகிழ்ச்சியில் பங்கு கொள்வதற்காக குங் இசியைச் சூழ்ந்து கொள்வார்கள். கருஞ்சீரக வாசனையூட்டிய மொச்சையில் ஒவ்வொன்றை அவர்கட்குக் கொடுப்பார். சாப்பிட்டபின்னும் சிறுவர்களின் கண்கள் கோப்பையை நோக்கிச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும். மயக்கத்துடன், கோப்பையை மூடியவாறே கிழே குனிந்து அவர்களை நோக்கி “இங்கு அதிகம் இல்லை.

எனக்கே போதாது” என்பார். மீண்டும் நிமிர்ந்து மொச்சை களைப் பார்த்துவிட்டு “ஆமாம் போதாதுதான். உண்மையாகவே போதாதுதான்” என்பார். உடனே குழந்தைகளும் கெக்கவி கொட்டிக்கொண்டு சென்றுவிடும்.

குங் இசியுடன் பொழுது நன்றாகக் கழிந்தது. அவர் இல்லாமலும் கழியத்தான் செய்தது.

ஒரு நாள் நடுப்பனிக்காலத் திருவிழாவிற்கு முன்னால் மதுக்கடைக்காரன் மிகவும் தீவிரமாகக் கணக்குகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். சுவரிலிருந்த பலகையை எடுத்து “குங் இசியைப் பல நாட்களாகக் காணவில்லை. இன்னும் பத்தொன்பது காசுகள் பாக்கி இருக்கிறது” என்று கூறிய போதுதான் பலநாட்களாக அவரைக் காணவில்லை என்பதை நான் உணர்ந்தேன்.

“அவன் எப்படி வருவான்? சென்றமுறை கிடைத்த அடியில் கால் நொறுங்கவிட்டதே” என்று ஒரு வாடிக்கைக்காரன் கூறினான்.

“அட்டா!”

“மறுபடியும் திருடத்தொடங்கினான். இம்முறை மாநில அதிகாரியிடமே திருடத்தொடங்கி விட்டான். அங்கே தப்பிக்கமுடியுமா?”

“அப்புறம் என்ன?”

“வேறு என்ன, கால் உடைந்தது.”

“ஆமா, அதற்குப்பிறகு?”

“பிறகு.....யார்கண்டது! செத்திருக்கலாம்.”

மதுக்கடைக்காரன் மேலும் கேள்விகேட்கவில்லை. ஆனால் மெதுவாகக் கணக்கைச் சரிபார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

நடுப்பனிக்காலத் திருவிழாவுக்குப் பின் பனிக்காற்றின் குளிர் மேலும் அதிகரித்தது. பனிக்காலம் தொடங்கியது.

கணப்பின் பக்கத்தில் நான் இருந்தாலும் கனமான சட்டையை நான் அணியவேண்டியிருந்தது. ஒருநாள் மாலை கடைகாலியாக இருந்த சமயம், நான் கண்ணை மூடிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்த பொழுது ஒரு குரல் காதில் விழுந்தது.

“ஒரு கோப்பை மதுவைச் சூடாக்கு.”

குரல் மெல்லியதாக இருந்தாலும் பழக்கமானது போலிருந்தது. மேலே பார்த்தபொழுது ஒருவரையும் காணவில்லை. எழுந்து நின்று கதவுப்புறம் நோக்கினேன். மேடைக்குங்கீழே வாயிலை நோக்கியவாறு குங் இசி அமர் திருப்பதைக் கண்டேன். அவர்முகம் விகாரமாகவும் மெலிந்து மிருந்தது. பார்க்கப் பயங்கரமாகவிருந்தது. கந்தல் சட்டை அணிந்திருந்த அவர், தனது முதுகோடு சேர்த்து வைக்கோல் கயிற்றினால் கட்டப்பட்டுத் தொங்கிய பாயின்மேல் சம்மண மீட்டு அமர்ந்திருந்தார். என்னைக் கண்டதும் பேசத் தொடங்கினார்.

“ஒருகோப்பை மதுவைச் சூடாக்கு.”

அந்தநேரத்தில் எனது எஜமானன் மேடையின்மேல் குனிந்து “யார் குங் இசியா? இன்னும் பத்தொன்பது காசுகள் பாக்கியிருக்கிறதே” என்றான்.

“அதா.....அடுத்தமுறை தீர்த்துவிடுகிறேன்” எனக்கூறி துக்கத்துடன் மேலே நோக்கியவாறு “இந்தாருங்கள் ரொக்கம். மது நன்றாக இருக்கவேண்டும்” என்றார்.

மதுக்கடைக்காரனும் வழக்கமான ஏளனச்சிரிப்புடன் “குங் இசி! மறுபடியும் திருடத் தொடங்கிவிட்டாயா?” அதை மறுதலிக்காது மற்றவர் சாதாரணமாக, “உங்கள் தமால்ப் பரவாயில்லையே” என்றார்.

“தமாஷா? நீ திருடவில்லையா? உன் காலையார் உடைத்தது?” “நான் விழுந்துவிட்டேன்” என மெல்லிய குரலில் குங் கூறினார். “நான் கீழேவிழுந்து காலையார் உடைத்ததுக்

கொண்டேன்” விஷயத்தை மேற்கொண்டும் தொடர்ந்து கேட்காது நிறுத்தும்படி கெஞ்சிக் கேட்பதுபோல் அவரது பார்வை இருந்தது. இதற்குள் பலர் சுற்றிக்கொண்டனர். எல்லோரும் நகைக்கத்தொடங்கினர். நான் மதுவைச் சூடாக்கி வாயிலருகே சென்று கொடுத்தேன். தனது கிழிந்த சட்டைப் பையிலிருந்து நான்கு காசுகளை எடுத்தது எனது கையில் வைத்தார். அப்பொழுது அவரது கைகளில் சேறுநிறைந்திருந்ததைக் கண்டேன். அதனால் ஊர்ந்து நடந்து வந்திருக்க வேண்டும் என யூகித்தேன். உடனே அவர் மற்றவர் கேலிக்கும் கிண்டலுக்குமிடையே மெதுவாகத் தனது கைகளினால் ஊர்ந்து வெளிச்சென்றார்.

அதன் பிறகு பலநாட்களாக குங்கைக் காணவில்லை. ஆண்டு முடிந்து மதுக்கடைக்காரன் பலகையைக் கீழெடுத்துப் பார்த்தபொழுது “குங் இசி இன்னும் பத்தொன்பது காசுகள் பாக்கி வைத்திருக்கிறான்” என்றான். ஓடத்திருவிழாக் காலத்திலும் அதையே கூறினான். ஆனால் நடுப்பனிக்காலத்திருவிழா வந்தபொழுது அவன் அதுபற்றிப் பேச்சே எடுக்கவில்லை. மீண்டும் ஒரு புதிய ஆண்டு பிறந்தும் அவர் தென்படவே இல்லை.

அதன்பின் நாங்கள் அவரைக் காணவில்லை. ஒருக்கால் குங் இசி இறந்திருக்கலாம்.

மார்ச் 1919.

அருமருந்து

இலையுதிர் காலத்து விடியற்காலை நேரம். நிலா மறைந்து விட்டது. பகலவன் இன்னும் தலைகாட்டவில்லை. வானம் ஒரு கருநீலக் கம்பளமாகக் காட்சியளித்தது. இரவுநேர சஞ்சாரிகளைத் தவிர மற்றவரெல்லாம் தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். கிழச்சுவான் திடீரெனத் தனது கட்டிலில் எழுந்து உட்கார்ந்தான். தீக்குச்சியைப் பற்ற வைத்தவாறு எண்ணைச் சிக்கேறிய விளக்கை ஏற்றினான். அது தேநீர் விடுதியின் இரு அறைகளிலும் மங்கலான வெளிச்சத்தைப் பரப்பியது.

“என்ன நீங்கள் இப்பொழுது போகின்றீர்களா?” என்று கிழவி கேட்டாள். உள்ளே சின்ன அறையில் இருமல் ஒலி கேட்டது.

“ஹூம்.”

தனது உடையை அணிந்து கொண்டே கேட்டுக்கொண்டிருந்த சுவான், கையை நீட்டியவாறு ‘எங்கே, எடு’ என்றான்.

தலையணைக்கு அடியில் கையினால் துழாவிப் பார்த்தவாறு வெள்ளி நாணயங்கள் அடங்கிய ஒரு பொட்டலத்தைக் கையில் தந்தாள். நடுங்கியவாறே கிழச்சுவான் அதை வாங்கிக் கொண்டு சட்டைப் பையை இருமுறை தட்டிப் பார்த்துக் கொண்டான். பின்னர் காகித விளக்கு ஒன்றைப் பற்றவைத்து மற்றவிளக்கை அணைத்து விட்டு உள்ளறைக்குச் சென்றான். சலசலப்பு. அதைத்தொடர்ந்து இருமல் ஒலி. அமைதி மீண்டும் திரும்பியதும் கிழச்சுவான் மெதுவாக அழைத்தான்: “மகனே!... நீ எழுந்திருக்காதே!... அம்மா கடையைப் பார்த்துக் கொள்வாள்.”

பதில் இல்லை; கிழச்சுவான் தன் மகன் அமைதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதாக முடிவு செய்தான், எனவே தெருப்பக்கம் சென்றான். இருட்டில் மங்கலான தோற்றத் தைத்தவிர மற்றொன்றும் கண்ணில் தென்படவில்லை. அவன் நடக்கும்போது பாதங்கள் மீது லாந்தர் விளக்கொளி விழுந்தது. அங்குமிங்கும் நாய்கள் தென்பட்டன. ஒன்று கூடக் குரைக்கவில்லை. வீட்டுக்குள் இருந்ததைவிட வெளியே குளிர் அதிகம். இருப்பினும் கிழச் சுவான் உள்ளம் உற்சாக மடைந்தது. ஏதோ ஒரு காயகல்பத்தை உண்டவனைப்போல இளமை உணர்ச்சியைப் பெற்றான்; எட்டிநடைபோட்டான். சாலை மேலும் தெளிவாகத் தெரியத் தொடங்கியது; ஆகாயம் மேலும் பிரகாசமடைந்தது.

நடையிலேயே ஆழ்ந்திருந்த கிழச்சுவான், தனக்கெதிரே குறுக்குத்தெருவைக் கண்டதும் திகைத்து நின்றான். பிறகு சிலஅடிதாரம் திரும்பிநடந்து— ஒரு மூடப்பட்டிருந்த கடையின் தாழ்வாரத்தின்கீழ் வந்து நின்றான். சிறிது நேரத்தில் அவனது உடல் சில்லிட்டது.

“ஒரு கிழவன் போல இருக்கிறது.”

“குஷியாக இருக்கிறானே...”

கிழச்சுவான் மீண்டும் நடக்கத் தொடங்கினான். கண் திறந்து பார்க்கையில் பலர் நடந்து செல்வதைக் கண்டான். ஒருவன் இவனைத் திரும்பிப் பார்த்து உற்று நோக்கினான். அவனை நன்றாகப் பார்க்க முடியாவிட்டாலும், அம்மனிதனது கண்களில் பட்டினி கிடந்தவனுக்கு உணவைக் கண்டால் ஏற்படும் பேராசைப் பார்வை இருந்தது தெரிந்தது. லாந்தரைப் பார்த்தான். அது அணைந்து போயிருப்பதைக் கண்டான். சட்டைப் பையைத் தட்டிப் பார்த்துக் கொண்டான். அந்தப் பொட்டலம் பத்திரமாக இருந்தது. சுற்று முற்றும் நோக்கினான். பல விசித்திரப் பேர்வழிகளைக் கண்டான். இரண்டு மூன்று பேர்களாக எதையோ பறிக்கொடுத்தவர்கள்

போல நடமாடிக் கொண்டிருந்தனர். நன்றாகப் பார்த்த பொழுது அவர்கள் ஒன்றும் விசித்திரமாகத் தென்படவில்லை.

அப்பொழுது அங்கு சில படைவீரர்கள் நடமாடுவதைக் கவனித்தான். அவர்களது சீருடைகளில் முன்னும்பின்னுமுள்ள வெண்ணிற வட்டம் தொலை தூரத்திலிருந்தே தெளிவாகத் தெரிந்தது. கிட்டநெருங்குகையில் சீருடைகளின் சிவப்பு ஓரமும் கண்ணுக்குப் புலனாகியது. அவர்கள் அரசாங்க ராணுவப் படையினர் எனத் தெரிந்தது. அடுத்த கணம் ஒரு கூட்டம் தடதடவென்று நெருக்கிக்கொண்டு வந்தது. ஏறகனவே அங்கு இருந்த சிறுகுழுக்கள் திடீரென ஒன்று சேர்ந்து முன்னோக்கிச் சென்றன. நாற்சந்திமுனை அருகே வந்ததும் திடீரென நின்று சிறுசிறு கூட்டங்களாகி, அரைவட்டங்களாக நின்றனர்.

கிழச்சுவானும் அத்திசையில் நோக்கினான். ஆயினும் அவன் ஜனங்களின் முதுகைத்தான் காணமுடிந்தது. தங்களால் முடியுமளவு தலையை நீட்டிக்கொண்டு, கண்ணுக்குப் புலப்படாத கரங்களால் தூக்கப்பட்ட வாத்துகளைப் போல அவர்கள் தோற்றமளித்தார்கள். சிறிது நேரம் நிசப்தம். பின்னர் ஒரு ஓசை. கூட்டத்தினிடையே ஒரு சலசலப்பு தோன்றியது. பின்னால் அக்கூட்டம் தள்ளிக்கொண்டு கிழச் சுவானை கீழே தள்ளுகின்ற அளவு முண்டியடித்துக் கொண்டு பின்வந்தது.

“ஏய், பணத்தை முதலில் வை. நான் சாமானைத் தருகிறேன்.” அவன்முன் நின்ற, முழுதும் கறுப்புடை அணிந்த ஒருவன் கேட்டான். அவன் கண்கள் கட்டாரிபோல் இருந்தன. கிழச்சுவான் பயந்து கூனிக்குறுகி விட்டான். அவன் தனது முரட்டுக் கரத்தை கிழவனிடம் நீட்டியவாறு மறுகையில் ஆவி பறக்கும் ரொட்டிச்சுருளை வைத்திருந்தான். அதிலிருந்து செந்துளிகள் தரையில் சொட்டின.

அவசர அவசரமாக தன் பணத்தைத் துழாவினான். பின்னர் நடுங்கியவாறே அதனைக் கொடுக்கப் போனான்.

ஆயினும் அந்தப் பொட்டலத்தை வாங்க அவனுக்குத் தைரியமில்லை. மற்றவன் பொறுமையிழந்து கோபத்துடன் “எதற்காகப் பயப்படுகிறாய்? இதை வாங்கிக்கொள்” என்று கத்தினான். கிழச்சுவான் மேலும் தயங்கவும் கறுப்புடை அணிந்திருந்தவன் தனது விளக்கைச் சுற்றிய மறைப்புக் காசிதத்தைக் கிழித்து சுற்றிக் கொடுத்தான். அதைக் கிழச்சுவான் கையில் திணித்து, அவன் கையிலிருந்து வெள்ளி நாணயங்களைப் பறித்தவாறே லேசாக நோட்டமிட்டான். பின்னர் திரும்பிக் கொண்டே “கிழட்டு முட்டாள்...” என முணுமுணுத்தான்.

“யாருடைய நோய்க்கு?” என்று யாரோ கிழச்சுவானிடம் கேட்பது போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. அவன் பதில் கூறவில்லை. அவனது கவனமெல்லாம் பொட்டலத்தின் மீதே இருந்தது. ஏதோ பூர்வீகச்சொத்தைத் தாங்கிச் செல்வதைப் போல் ஜாக்கிரதையாக தூக்கிச் சென்றான். இவ்வயிரைத் தன் வீட்டிலுள்ளவனுக்கு அளித்து மகிழ்ச்சியடையப் போகிறான். சூரியன் உதித்திருந்தது; நேராக வீட்டுக்குச் செல்லும் பரந்த சாலையின்மீதும், அவனுக்குப்பன்னை இருந்த குறுக்குச்சாலையில் மங்கலான பொன்னிறத்தில் “புராதன மாளிகை” என்ற எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டிருந்த உளுத்துப்போன பெயர்ப் பலகை மீதும் வெளிச்சத்தைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது.

II

கிழச்சுவான் வீடு திரும்பியதும், அவன் கடை சுத்த மாக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டான். வரிசையாகத் தேனீர் மேஜைகள் பளிச்சென்றிருந்தன. வாடிக்கைக்காரர்கள் இன்னும் வரவில்லை. சுவரோரம் இருந்த மேசையில் அவன் மகன் மட்டுமே அமர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவனது நெற்றியில் வியர்வை முத்துக்கள் நிலைபெற்றிருந்தன. கோடுபோட்ட மேல்சட்டை முதுகுத் தண்டை ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது. தோற்பட்டை எலும்புகள் முன்னே

துருத்திக் கொண்டிருந்தன. அவற்றின் இடைப் பகுதி ஒரு தலை கீழான கவட்டையைப் பதித்ததுபோல் தோன்றியது. இதைக் கண்ணுற்றதும் இதுவரை விரிவடைந்திருந்த கிழச்சுவானின் புருவங்கள் மீண்டும் சுருங்கிவிட்டன. அவனது மனைவி சமையலறையிலிருந்து அவசர அவசரமாக வெளியே வந்து எதிர்பார்க்கும் தோரணையில் உதடுகள் நடுங்கக் கேட்டாள்.

“கிடைத்ததா?”

“ஆம்.”

இருவரும் சமயவறைக்குள் நுழைந்து சிறிது நேரம் கலந்தாலோசித்தனர். கிழவி வெளியே சென்று ஒரு உவர்ந்த தாமரை இலையை எடுத்தது வந்து மேசைமீது விரித்தாள். விளக்குத் தாளால் சுற்றப்பட்டிருந்த சிவப்புச் சுருளை அவிழ்த்து அதனுள் இருந்ததை தாமரை இலைக்குமாற்றினான். சிறுவன் சுவான் சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டான். அவன் தாய் அவசரமாக:

“அங்கேயே உட்கார்ந்திரு சுவான்! இந்தப் பக்கம் வராதே” என்றாள்.

அடுப்பில் தீயைச் சரிசெய்தபின் கிழச்சுவான் பச்சைப் பொட்டலத்தையும், சிவப்பும் நீலமுமான விளக்கைச் சுற்றியிருந்த காகிதத்தையும் ஒரே காலத்தில் தீயிலிட்டான். செந்தீப்பிழம்பு சுடர்விட்டது. கடைமுழுவதுமே ஒரு வித விசித்திர மணம் கமழ்ந்தது.

“நல்ல மணமாக இருக்கிறதே! நீங்கள் என்ன சாப்பிடுகின்றீர்கள்?” கூனன் வந்திருந்தான் தேனீர்க்கடைக்கு: எல்லோர்க்கும் முதலிலே வந்து கடைசியில் போகும் பேர்வழி அவன். தட்டுத் தடுமாறி ஒரு முலையில் கிடந்த நாற்காலியில் வீதியை நோக்கியவாறே அமர்ந்தான். அவன் கேள்விக்கு ஒருவரும் பதில் தரவில்லை.

“அவல் கஞ்சியோ?”

அதற்கும் பதில் இல்லை. கிழச்சுவான் அவசர அவசரமாக அவனுக்குத் தேனீர் தயாராக்குவதற்காக வெளியேசென்றான்.

“தம்பி சுவான், இங்கேவா” தாய் மகளை உள்ளறைக்கு அழைத்து நடுவிலே முக்காலியைப் போட்டு சிறுவனை அமர்த்தினான். பின்னர் தட்டில் வட்டமான கறுப்புப் பொருளைக் கொணர்ந்து அனுசரணையுடன் கூறினான்:

“இதைச் சாப்பிட்டுவிடு... எல்லாம் சுகமாகிவிடும்.”

சிறுவன் சுவான் அந்த அருமையான பொருளை கையினால் எடுத்துப் பார்த்தான். தன் உயிரையே தனது வகையில் வைத்திருப்பது போன்ற ஒரு விசித்திர உணர்ச்சி அவனுக்குத் தோன்றியது. ஜாக்ரதையாக அதனைப் பிளந்தான். கருசிய துண்டிலிருந்து வெள்ளாவி கிளம்பியது. அதனை அகற்றியதும் உள்ளே அவித்த வெள்ளை ரொட்டிச்சுருள் இரு கூறுகளாக இருந்தது. விரைவில் அதைச் சாப்பிட்டு முடித்தான். அதன் மணம் மறைந்துவிட்டது; தட்டு காலியாகியது. அவனது இருமருங்கும் தாயும் தந்தையும் அக்கம்பக்கமாக நின்றனர். அவன் மீது அவர்கள் எதையோ செலுத்துவதைப் போலவும், அதேசமயம் அவனிடத்தினின்று எதையோ வெளியில் எடுத்து எறிவது போலவும் அவர்கள் பார்வை இருந்தது. அவனது சிறு இதயம் வேகமாக துடிக்கத் தொடங்கியது. தனது நெஞ்சில் கைகளை அழுத்தியவாறு மீண்டும் இருமத் தொடங்கினான்.

“தூங்கு, எல்லாம் சரியாய்விடும்” என்றான் அவன் தாய்.

பணிவுடன் சிறுவன் சுவான் இருமி இருமித் தூங்கி விட்டான். மூச்சு சாதாரணமாக வரும்வரை கிழவி காத்திருந்து பார்த்துவிட்டு ஒட்டுப் போட்ட போர்வையினால் போர்த்திவிட்டான்.

III

கூடையில் கூட்டம் மொய்த்திருந்தது. கிழச்சுவான் சுறுசுறுப்பாகப் பணிபுரிந்தான். வாடிக்கைக்காரர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தேவீர் தயாரிப்பதற்காகக் கையிலே பெரிய

செப்புக் கெட்டிலைத் தூக்கிக் கொண்டு திரிந்தான். அவன் கண்களின் கீழே இருண்ட வளையங்கள் தோன்றியிருந்தன.

“சுவாஹ பெரியவரே!... என்ன உடலுக்குச் செளகரியக் குறைச்சலா? என்ன கோளாறு?” என்று தாடி நரைத்தவன் கேட்டான்.

“ஒன்றுமில்லையே.”

“ஒன்றுமில்லையா?... நீ சிரிக்கும் விதத்தைப் பார்த்தால் அப்படி ஒன்றும் இருக்காது போலத்தான் இருக்கிறது.....” தாடிச் சிழவன் பேச்சைத் திருத்திக் கொண்டான்.

“சுவான் தாத்தா ஓடியாடித் திரிகிறார், அவ்வளவுதான்” என்றான் கூனன். “அவர் மகனுக்கு மட்டும்.....” அவன் பேசி முடிப்பதற்குள் அகன்ற தாலையுடைய ஒருவன் வந்து சேர்ந்தான். அவன் பித்தான் போடாத கபில நிறச் சட்டையணிந்திருந்தான். அதனை அரைகுறையாக ஒரு கபில நிறக் கச்சையால் இடுப்பில் கட்டியிருந்தான். கொலைகளைத்திருப்பவர்களின் உடை அது. அவன் நுழையும்போதே கிழச் சுவானிடம் சத்தம் போட்டுக் கேட்டான்:

“அவன் சாப்பிட்டுவிட்டானா? இப்பொழுது தேவலையா? கிழவா நீ பெரிய அதிர்ஷ்டசாலி. என்ன அதிர்ஷ்டம் என் கிரயம்! எனக்கு மட்டும் விஷயங்கள் இவ்வளவு விரைவாக தெரிந்திருக்காவிட்டால்.....”

ஒரு கையில் கெட்டிலைத் தாங்கி மறுகையை மரியாதையுடன் நேராகப் பக்கவாட்டில் வைத்தவாறு கிழச்சுவான் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். பொதுவாக அங்கிருந்த அனைவருமே மரியாதையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். கண்களுக்குக் கீழ் கருவளையம் படர்ந்திருந்த கிழவியும் சிரித்தவாறே வெளிவந்தான். அவளது கையில் தேயிலை நிறைந்த கோப்பை இருந்தது. அதனுள் ஆலிவ்வுகம் சேர்த்துப் புதிதாக வந்தவனுக்காக கிழச்சுவான் கொதி நிரை ஊற்றித் தேவீர் தயாரித்தான்.

அகன்ற தாடைக்காரன், “இது உத்திரவாதமான சிகிச்சை, மற்ற சிகிச்சை போலல்ல” என்று உறுதியாகக் கூறினான். “சூடாகக் கொண்டுவந்து சூடாகவே சாப்பிட்டாய்விட்டது என்பதை நினைத்துப்பார்.”

“ஆமாம் ஆமாம். காங் மாமா உதவியில்லாமல் அது எங்களுக்குத் கிடைத்திருக்குமா?” கிழவி அவனைப் பெரிதும் பாராட்டி நன்றி கூறினாள்.

“இப்படி உடனுக்குடன் சாப்பிட்டால் நிச்சயமான குணந்தான்! மனித ரத்தத்தில் தோய்ந்து ஊறின ரொட்டியைச் சாப்பிட்டால் எத்தகைய காசநோயையும் சுகப்படுத்திவிடலாம்.”

“காசம்” என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதும் கிழவிக்கு சிறிது நிலைதடுமாறி முகம் வேசாகக் கறுத்தது. இருந்தும் வலிய புண்சிரிப்பை வரவழைத்துக்கொண்டு ஏதோ சாக்கிட்டு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றாள். அதற்கிடையே அந்த கபில அங்கி அண்ணதிருந்தவன் உச்சக் குரலில் அலட்சியமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தான். உள்ளே தூங்கிக் கொண்டிருந்த சிறுவன் தூக்கம் கலைந்து எழுந்து இருமத் தொடங்கி விட்டான்.

“உனது பையன் சுவானுக்குப் பெரிய அதிர்ஷ்டம் அடித்திருக்கிறது. ஆமாம். அவன் வியாதி நிச்சயமாக முழுமையாக குணமாகிவிடும். அதுதான் கிழவன் சுவான் வாயெல்லாம் சிரிப்பாக இருக்கிறான்.” அவன் அவ்வாறு பேசிக் கொண்டிருந்தபொழுது நரைத்த தாடிக்காரன் அந்த கபில அங்கிக்காரன் அருகே சென்று தணிந்த குரலில் கூறினான்.

“திருவாளர் காங், இன்றைக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப் பட்ட ஆசாமி ஷியா குடும்பத்தவனானே; அவன் யாரையா? அவனுக்கு ஏன் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது?”

“வேறு யார், அந்த விதவை ஹியாவின் மகன்தான். அந்த இளம் போக்கிரிதான்.”

அவன் பேச்சை எல்லோரும் ஆவலுடன் கேட்பதை அறிந்ததும் அவனுக்கு மேலும் உற்சாகந் தோன்றியது. தாடை துடித்தது. மேலும் குரலை ஏற்றித் தொண்டை கிழியக் கத்தினான்.

“அந்தத் திருட்டுப்பயல் உயிரோடு இருக்கவே விரும்பவில்லை. ஏனோ வாழவே விரும்பவில்லை. இந்த தடவை எனக்கு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. அவனிடமிருந்து கழற்றப்பட்ட உடைகளைச் செங்கண்ணாளை சிறைக்காவலன் எடுத்துக் கொண்டான். நமது கிழச் சுவான் அதிர்ஷ்டக்காரன். அடுத்தது மூன்றாம் மாமன் ஷியாவாகும். அவன் இருபத்தைந்து வெள்ளிப் பணங்களைத் தானே அமுக்கிக் கொண்டான்—ஒரு சதங்கூடச் செலவழிக்கவில்லை.”

நெஞ்சில் கையை அழுத்தியவாறு சிறுவன் சுவான் தொடர்ந்து இருமிக்கொண்டே உள்ளறையிலிருந்து மெதுவாக வெளியேவந்தான். சமையலறைக்குள் சென்று பழைய சோற்றைக் கோப்பையில் நிரப்பி அதில் வெந்நீரை விட்டு உட்கார்ந்து சாப்பிடத்தொடங்கினான். அவனை நெருங்கிய தாயும் மெதுவான குரலில் “உனக்கு இப்போது தேவையான மகனே? இன்னும் பசிக்கிறதா?” எனக்கேட்டாள்.

“உத்திரவாதமான சிகிச்சை” என்று சிறுவனைப் பார்த்தவாறு கூறிய காங், சுற்றியிருந்தவர்களுக்குப் பிரசங்கம் செய்யத் தொடங்கினான்: “மூன்றாம் மாமன் ஷியா கெட்டிக்காரன். அவன் தகவல் தெரிவிக்காமலிருந்திருந்தால் அவன் குடும்பத்தினருக்கும் மரணதண்டனை அளித்து, அவன் சொத்தையும் பறிமுதல் செய்திருப்பார்கள். அதற்குப் பதிலாக என்ன கிடைத்தது? வெள்ளிப்பணம்! அந்த இளைஞன் பொல்லாத போக்கிரி. சிறைக்காவலனைக்கூடக் கிளர்ச்சி செய்யுமாறு தூண்டிவிட்டான்.”

“அப்படியொன்றுமில்லை! விஷயமென்னவென்றால்—...” என்று கூட்டத்திலிருந்த இருபது வயதை எட்டிய இளைஞனொருவன் ஆத்திரத்தினால் பதில் கொடுத்தான்:

“அந்தப் போக்கிரி இளைஞனின் வாயை அடக்குவதற்காக செங்கண்ணன் சென்றான். இளைஞனோ அவனிடம் சரளமாகப் பேசத் தொடங்கிவிட்டான். அவன் மஞ்ச சாம்ராஜ்யமே தனக்குத்தான் சொந்தம் என்ற தோரணையில் பேசினான்! நன்றாக யோசியுங்கள்: இத்தகைய அபத்தப் பேச்சுகள் சரிவருமா? செங்கண்ணன் அறிந்திருந்ததெல்லாம் இளைஞனது வீட்டில் கிழத்தாய் ஒருத்தி இருக்கிறாள் என்பதை மட்டும் தான். அவ் இளைஞன் இவ்வளவு மோசமான ஏழ்மையில் இருப்பான் எனச் செங்கண்ணன் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவனிடமிருந்து வேறு எதையும் கறக்கமுடியவில்லை. சின்னப்பயல் கொஞ்சம் அதிகப் பிரசங்கித்தனமாக நடந்து கொண்டதால் அவனுக்கு நாலைந்து அறை விட்டுவிட்டான்.”

“செங்கண்ணன் நல்ல குத்துச் சண்டைக்காரனல்லவா? அவன்விட்ட அறை மிகவும் பலமாகத் தானிருக்கும்!” என்று முலையிலிருந்த கூன் குஷியாகக் கூறினான்.

“அடி உதைக்கெல்லாம் அந்த சொத்தைப்பயல் பயப்படவில்லை. தான் பரிதாபப் படுவதாகக் கூறவும் செய்தாலும்!”

“அந்த மாதிரிப் பயல்களை உதைப்பதில் பரிதாபமென்ன இருக்கிறது?” என்றான் நரைத்தாடி.

“நீ புரிந்து கொண்ட லட்சணம் இதுதான்” என்றான் காங்; “சிறைக்காவலன் செங்கண்ணனைப் பார்த்து அந்த இளைஞன் தான் பரிதாபப்பட்டாலும்.”

கேட்டவனுக்கு என்னவோ போலாகிவிட்டது. ஒருவரும் பேசவில்லை. சிறுவன் சுவான் சோற்றைத்தின்று முடித்தான். அவனுக்கு வியர்வை கொட்டத் தொடங்கியது. தலையில் சூடு ஏறியது.

விஷயத்தை உடனடியாகப் புரிந்து கொண்டவன் போல “செங்கண்ணனைப் பார்த்துப் பரிதாபப்படுகிறேன் என்றால் அந்தப்பயல்? அவனுக்கென்ன கிறுக்கா? “என்று நரைத்தாடி கூறினான்.

“ஆமாம். அவனுக்குக் கிறுக்கு பிடித்திருக்கவேண்டும்” என்றான் இருபது வயது இளைஞன்.

அங்கு இருந்தவர்களின் பேச்சும் சலசலப்பும் உயிர் பெற்றன. இந்தச் சந்தடியில் சிறுவனின் இருமல் ஒலியும் சேர்ந்து கொண்டது. காங் அவனருகே சென்று முதுகைத் தட்டியவாறு கூறினான்:

“நிச்சயம் சுகமாகும். இப்படி இருமாதே சுவான். உத்திரவாதமான சிகிச்சையாக்கும் அது.”

“கிறுக்குத்தான் பிடித்திருக்கும்” என்று கூன்னும் ஒத்தூதிக்கொண்டிருந்தான்.

IV

மேற்கு வாயிலுக்கு வெளியே நகரத்தின் மதிஸ்கவரை யடுத்த நிலம் பொது நிலமாகத்தான் முதலில் இருந்தது. அதில் வளைந்து வளைந்து செல்லும் குறுக்குப்பாதை ஒரு நிரந்தரமான எல்லைக் கோடாகி விட்டது. பாதையின் இது புறத்தே மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டவர்களின் சடலங்களும், சிறையில் கவனக் குறைவால் இறந்தவர்களது சடலங்களும் புதைக்கப்பட்டன. பாதையின் வலதுபுறத்தில் அனாதைகளின் சடலங்கள் புதைக்கப்பட்டன. கல்லறைக்குமேல் குவிக்கப்பட்டிருந்த மண்மேடுகள் செல்வந்தனின் பிறந்தநாளன்று வரிசையாக வைக்கப்படும் ரொட்டிச் சுருள்கள் போல் காட்சியளித்தன.

அந்த ஆண்டு சிங்மிங் திருவிழாக்காலத்தில் அசாதாரணமான குளிர் நிலவியது. அது இறந்தவர்களின் கல்லறைகளுக்கு உறவினர்கள் வணக்கம் தெரிவிக்கும் காலம். காற்றாடி மரங்களின் துளிர்கள் கூட, சிறு தானியமணி அளவுதான் இருந்தன. விடிந்தபின் சிறிது நேரம் கழித்து, கிழச்சுவானின் மனைவி நான்கு தட்டுகளில் கறிவகைகளையும் ஒருகோப்பை சோற்றையும் புதியகல்லறையருகே வைத்துவிட்டு ஒலமிட்டு அழுதாள். அவள் காகிதப் பணத்தை கொளுத்திய பொழுது, எதற்காகவோ கயத்திருப்பது போல தலைக்கிறக்கம் பிடித்து

உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் எதற்குக் காத்திருந்தாள் என்பது அவளுக்குத் தெரியாது. மெல்லிய காற்று அவளது குட்டை முடியை அலைபுரளச் செய்தது. சென்ற ஆண்டைவிட அவளுக்கு நரை கூடியிருந்தது.

கந்தலுடை தரித்த தலைநரைத்த வேறொரு கிழவி பாதையில் வந்து கொண்டிருந்தாள். கையில் வட்டமான சிவப்புநிற அரக்குக் கூடையைத் தூக்கிக் கொண்டுவந்தாள். அதிலிருந்து காகிதப்பணச்சுருள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவள் தட்டுத்தடுமாறி நடந்துவந்தாள். கிழச்சுவானின் மனைவி கீழே அமர்ந்து தன்னைப் பார்ப்பதைக் கண்டு அவள் சிறிது தயங்கினாள். அவளது வெளிறிய முகத்தில் வெட்கம் பரவியது. இருந்தும் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு, இடதுபக்கமுள்ள கல்லறைக்குக் கூடந்துசென்று, கூடையை இறக்கி வைத்தாள்.

அந்தக் கல்லறை சிறு சுவானின் கல்லறைக்கு நேர்எதிர்ப் புறத்தில் இருந்தது. இரண்டுக்கும் இடையே பாதை மற்றவள் நான்கு தட்டு உணவையும் ஒருகோப்பை சோற்றையும் எடுத்துப் படைத்ததையும் பிறகு எழுந்து நின்று காகிதப் பணத்தைப் பொசுக்கி ஒப்பாரிவைத்ததையும் கிழச்சுவானின் மனைவி கவனித்தாள். அந்தக் கல்லறையில் அவளது மகனும் இருக்கிறான் போலும் என்று தனக்குத்தானே கூறிக் கொண்டாள். இவளிலும் வயதான அக்கிழவி நோக்கம் ஏதுமின்றி சில அடிகள் எடுத்துவைத்து சுற்றுமுற்றும் வெற்றுப் பார்வை வீசினாள். திடீரென நடுக்கம் பிடித்து, பின்னோக்கித் தள்ளாடி, மயக்கமற்று விழுந்தாள்.

துக்கம் தாங்காமல் கிழவி பைத்தியம் பிடித்து விடுவாள் என எண்ணிய கிழச் சுவானின் மனைவி எழுந்திருந்து பாதையின் குறுக்கே சென்று அமைதியாகக் கூறினாள்: “வருத்தப்படாதே வீட்டுக்குப் போவோர் வா.”

மற்றவள் வெற்றுநோக்கோடு உற்றுப் பார்த்து “அதோ அடென்ன பார்த்தாயா?” என்று கிசுகிசுத்தாள்.

அவள் சுட்டிய திசையை நோக்கிய கிழச்சுவானின் மனைவி, தன் எதிரே உள்ள கல்லறை இன்னும் முழுமையாகப் புல்முளைத்து மூடப்படவில்லை என்பதைக் கண்டாள். இடையிடையே அழுக்குமண் திட்டுத்திட்டாகத் தெரிந்தது ஆனால் கவனமாகப் பார்த்தபொழுது திட்டின்மேல் சிவப்பு மலர்களாலும் வெள்ளை மலர்களாலும் உருவாக்கப்பட்ட பூவளையம் ஒன்று இருப்பதைக் கண்டாள்.

இருவருக்குமே கண்பார்வை மட்டம். இருப்பினும் அவர்களால் இந்த சிவப்பு வெள்ளை மலர்களைத் தெளிவாகப் பார்க்க முடிந்தது. மலர்கள் அதிகம் இருக்கவில்லை. ஆனால் வட்டமாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவை புத்தம் புதிய மலர்களாக இல்லையன்றாலும் அழகாக, வரிசையாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. சிறுவன் சுவானின் தாய் திரும்பிப் பார்த்து, தனது சொந்த மகனின் கல்லறையைக் கண்டபோது மற்றக் கல்லறைகள். மேல் இருந்தவை போலவே, குளிரில் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கும் சிறிய, வெளிறிய மலர்கள் மட்டுமே அக்கல்லறையைச் சுற்றி இருப்பதைக் கண்டாள். வெறுமை உணர்வு தோன்ற, மலர்வளையத்தைப் பற்றிய அவள் சிந்தனை அறுந்தது

இதற்கிடையே மற்றக்கிழவி கல்லறை அருகே சென்று நெருங்கிப் பார்க்கலானாள். “அவற்றுக்கு வேரில்லையே?” என்று தனக்குத் தானே கூறினாள். இவை இங்கே முளைத்திருக்க முடியாது. இங்கு யார் வந்து வைத்திருக்கக்கூடும்? குழந்தைகள் இங்கு விளையாட வருவதில்லை. நமது உறவினர்களோ ஒருவர்கூட இங்கு ஒருபோதும் எட்டிப் பார்த்ததில்லை. என்ன நடந்திருக்கும்?” அவளுக்கு வியப்பு தாங்கவில்லை. திடீரென கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது. ஓலமிட்டு அழுதாள்.

“மகனே, உனக்கு எல்லாரும் தீங்கு செய்துவிட்டார்கள். நீ மறக்கவில்லை. உனது அளவுக்குமீறிய துக்கத்தைக் குறிக் கத்தான் இந்த அடையாளம் காட்டியோ?”

சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். இலையற்ற மரக்கிளையில் அமர்ந்திருந்த ஒரு காகத்தை மட்டுமே பார்க்க முடிந்தது. போ. — 4

பின் தொடர்ந்து சொன்னான்: “அவர்கள் உன்னைக் கொன்று விட்டார்கள் என்பதை நான் அறிவேன். அதற்கெல்லாம் பதில் சொல்லும் காலம் ஒரு நாள் வந்தேதீரும். மேலே உள்ள வன் அதைப் பார்த்துக் கொள்வான். அமைதியாகக் கண்ணை மூடிக்கொள்.....நீ உண்மையில் இங்கிருந்தால், நான் புலம்புவது உன்காதில் விழுந்தால், ஒரு அறிகுறியாக இந்தக் காக்கையை உனது கல்லறையின்மேல் பறக்கச்செய்.”

தென்றல் வீசி ஓய்ந்தது. காய்ந்த புற்கள் செப்புக்கம்பிகள் போல நெட்டுக் குத்தலாக நின்றன. ஒரு மெல்லிய சப்தம் காற்றில் அதிர்ந்து தணிந்து, மறைந்தது. எங்கும் மரண அமைதி. காய்ந்த புல்தரையில் நின்று மேலிருந்த காக்கையை இருவரும் பார்த்தனர். காக்கை வலுவான மரக்கொம்பில் இரும்புச் சிலைபோல ஆடாது உட்கார்ந்திருந்தது.

நேரம் சென்றது. இளையவரும் முதியவருமாகப் பலர் கல்லறைகளைப் பார்க்க வந்தனர்.

ஏதோ மனத்தினின்றும் பெருஞ்சுமை நீங்கியதாகக் கருதிய கிழச்சுவான் மனைவி புறப்படத் தயாராகி, “வாருங்கள் போகலாம்” என்று மற்றவளையும் அழைத்தாள்.

மற்றவள் பெருமூச்செறிந்தாள். சோற்றையும் மற்ற உணவுகளையும் சுரணையின்றிக் கையிலெடுத்தாள். கணநேரத் தயக்கத்துக்குப்பின் மெதுவாக நகர்ந்தவாறே தனக்குள்ளாக முணுமுணுத்தாள்:

“இதற்கு என்ன அர்த்தம்?”

ஒரு முப்பதடிசூட சென்றிருக்க மாட்டார்கள். காசும் பெரிதாகக் கரைவது காதிற் பட்டது. திடுக்குற்றுத் திரும்பிப் பார்த்தனர். காக்கை தன் சிறகை விரித்துப் பறப்பதற்குத் தயாராகி, பிறகு தூரத்தே அடிவானத்தை நோக்கி அம் பெண்ப் பறந்து செல்வதைக் கண்டனர்.

ஏப்ரல் 1919

மறுபார்

“ஒரு பேச்சு மூச்சில்லை—அந்தக் குழந்தைக்கு என்ன கோளாரே?”

செம்மூக்கன் குங் மஞ்சள் நிற மது நிறைந்த கிண்ணத்தைக் கைகளில் ஏந்தியவாறே அண்டை வீட்டைப் பார்த்து தலையைக் காட்டிப் பேசினான்.

நீலவண்ணன் ஆலு தனது கிண்ணத்தைக் கீழே வைத்து விட்டு மற்றவனின் முதுகில் ஒங்கிக் குத்துவிட்டான்.

“ஆமா.....பழையபடியும் உன் இரக்க குணத்தைக் காட்டத் தொடங்கிவிட்டாயா?”

லூச்சன் ஒதுக்குப்புறமான ஊரானதால் கொஞ்சம் கர்நாடகம்தான். மாலை அறிவிப்பைக் கேட்டதுமே அவ்வூர் வாசிகள் தங்கள் கதவுகளை மூடிப் படுக்கைக்குப் போய்விடுவார்கள். நடுச்சாம வேளையில் இரண்டே வீட்டுக்காரர்கள் மட்டும்தான் விழித்திருப்பார்கள். ஒன்று, சில குடியர்கள் குஷியாக வட்டமிட்டுக் களித்துக்கொண்டிருக்கும் சுபிட்ச மதுக்கடை, மற்றது நான்காவது ஷானின் மனைவி குடியிருந்த வீடு. இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கணவனை இழந்த அவள், தன்னையும் தனது மூன்றுவயது மகனையும் காப்பாற்ற நூல் நூற்றுப் பிழைக்கவேண்டியிருந்தது. அதனால் அவள் ஒவ்வொரு நாளும் நேரம் கழித்தே உறங்கினாள்

பலநாட்களாகவே நூற்கும் சத்தம் இல்லை என்பது உண்மை. நடுச்சாமம்வரை விழித்திருப்பவர் இருவீட்டினர் மட்டுமே. எனவே கிழ குங்கும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் மட்டுமே, நான்காவது ஷானின் மனைவி வீட்டிலிருந்து வரும் ஒசையையும் அல்லது நிசப்தத்தையும் உணரமுடியும்.

குத்து வாங்கிய சிழ குங் ஒருவாய் மதுவைக் குடித்து விட்டு குழியாக நாட்டுப் பாடலொன்றின் மெட்டில் சீட்டி யடித்தான்.

அதேநேரத்தில் நான்காவது ஷானின் மனைவி தனது படுக்கையின் விளிம்பில், தனது செல்வக் களஞ்சியமான பாவோ-எர்ரைக் கையிலேந்தி உட்கார்ந்திருந்தாள். தரையில் ராட்டினம் ஓய்ந்து கிடந்தது. மங்கிய விளக்கொளி பாவோ-எர்ரின் முகத்தில் விழுந்தது. காய்ச்சல் துடிப்புக்கிடையே நீலம்பூத்த தோற்றத்தை எடுத்துக் காட்டியது.

“கோவிலில் பூ கட்டிப்போட்டுப் பார்த்துவிட்டேன். சாமிகளை எல்லாம் தவறாது வேண்டிக் கொண்டேன். உத்திர வாதமான சிகிச்சையையும் அவன் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அப்படியும் அவன் சுகமடையாவிட்டால் நான் என்ன செய்ய?” “டாக்டர் ஹோ ஷியோ-சியனிந்தான் காட்ட வேண்டும். ஒருக்கால் இரவில் மட்டுமே அவன் உடல்நிலை மோசமாக இருக்கும் போலிருக்கிறது. நாளை விடிந்ததும் காய்ச்சல் தணிந்து மீண்டும் தாராளமாக மூச்சுவிடலாம். நிறைய வியாதிகள் இப்படித்தான்.”

நான்காவது ஷானின் மனைவி ஒரு அப்பாவி. ‘ஒருக்கால்’ என்ற சொல் எத்தனை பயங்கரமானது என்பது அவளுக்குத் தெரியவில்லை. இந்த ‘ஒருக்கால்’ என்பது இருப்பதால் பல கெட்ட விஷயங்கள் நல்லவையாகவும், நல்லவை கெட்டவையாகவும் முடிசின்றன. கோடைகால இரவு குறுகியது. சிழ குங்கும் மற்றவர்களும் பாடி ஓய்ந்ததும் சிழக்கே வானம் ஒளியுடன் வெறிச்சிட்டது. பலகணிச் சந்தின் வழியாக காலைக்கதிரவனின் ஒளி கசிந்து விழுந்தது.

நான்காவது ஷானின் மனைவிக்கு காலைப்பொழுதுக்காகக் காத்திருப்பது மற்றவர்களைப்போல் அவ்வளவு எளிதாக இருக்கவில்லை. நேரம் மிக மெதுவாகவே ஊர்ந்து சென்றது. பாவோ-எர்ரின் மூச்சு ஒவ்வொன்றும் ஓராண்டுக் காலம் நீடிப்பது போல் தோன்றியது. இப்போது ஒருவாறு வெளிச்

சுழற் பரவியது. தெளிவான பகலொளி, விளக்கின் வெளிச் சத்தை விழுங்கியது. பாவோ-எர் மூச்சுத் தடுமாறும்பொழுது அவனது நாசிகள் துடித்தன.

நான்காவது ஷானின் மனைவி குமுறிவந்த அழுகையை அடக்கிக்கொண்டாள். அழுவது கெட்ட சகுமம் என்பது அவளுக்கு தெரியும். ஆனால் என்ன செய்வது என்ற வகையறியாது இருந்தாள். டாக்டர் ஹோவிடம் எடுத்துச் செல்வதைத் தவிரவேறு வழியில்லை. அவள் ஒரு அப்பாவி யாக இருக்கலாம், எனினும் அவளிடம் தன்னம்பிக்கை நிறைய இருந்தது. எழுந்து நின்று கைப்பெட்டியிலிருந்த பதின்மூன்று வெள்ளி நாணயங்களும் நூற்றெண்பது செப்புக் காசுகளுமான தனது சேமிப்பு முழுவதையும் எடுத்துக் கொண்டாள். எல்லாவற்றையும் தனது சட்டைப்பையில் போட்டதும் கதவைச் சாத்தி, பாவோ-எர்ரை வேக வேகமாக டாக்டர் ஹோவின் வீட்டுக்கு எடுத்துச் சென்றாள்.

காலை நேரமானதால் ஏற்கனவே நான்கு நோயாளிகள் அமர்ந்திருந்தனர். நாற்பது வெள்ளிச்சதங்களைக் கொடுத்த பதிவுச்சீட்டைப் பெற்றுக்கொண்டாள். பாவோ-எர் ஐந்தாவதாகச் சோதிக்கப்பட்டான். டாக்டர் ஹோ குழந்தையின் நாடிகளைச் சோதிப்பதற்காகத் தனது இரண்டு விரல்களை நீட்டினார். அவரது நகங்கள் நான்கு அங்குல நீளமிருந்தன. நான்காவது ஷானின் மனைவி “நம் பாவோ-எரின் ஆயுசு கெட்டி. அவன் உயிர் பிழைத்து விடுவான்” என்று உள்ளூர் நினைத்தாள். ஆனாலும் அவளால் பதற்றமடையாமல் இருக்க முடியவில்லை. பதற்றத்துடன் கேட்காமலும் இருக்க முடிய வில்லை:

“டாக்டர், பாவோ-எர்ருக்கு என்ன கோளாறு?”

“சீரணப் பாதையில் ஒரு சிக்கல் ஏற்பட்டிருக்கிறது.”

“ஓரம்பக் கடுமையோ? அவன்...”

“இந்த இரண்டு மருந்துகளை முதலில் வாங்கு.”

“அவன் மூச்சுவிடத் தடுமாறுகிறான், நாசிகள் துடிக்கின்றன.”

“தீ என்ற மூலகம் உலோகம் என்ற மூலகத்தின் சக்தியை அடக்கி விட்டது... *”

மேற்கொண்டு வாக்கியத்தை முடிக்காது கண்களை மூடிக்கொண்டார். நான்காவது ஷானின் மனைவியும் அதற்குமேல் ஒன்றும் கேட்க விரும்பவில்லை. டாக்டருக்கு எதிரில் உட்கார்ந்திருந்த முப்பது வயது மதிக்கத்தக்க ஒருவன் இதற்குள் மருந்துசீட்டுகளை எழுதி முடித்தான்.

காகிதத்தின் மூலையில் இருந்த எழுத்துக்களைச் சுட்டியவாறு “முதலிலிருப்பது குழந்தைச் சஞ்சீவி மாத்திரைகள்; ஷியா குடும்பத்தினரின் இரட்சிப்புக் கடையில் மட்டுமே இவை கிடைக்கு” என்று கூறினார்.

நான்காவது ஷானின் மனைவி காகிதத்தை வாங்கிக் கொண்டு, யோசித்தவாறே வெளி நடந்தாள். அவள் ஒரு அப்பாவிதான். இருந்தாலும் ஹோவின் வீடு, மருந்துக் கடை, தனதுவீடு மூன்றும் முக்கோணநிலையில் உள்ளது அவளுக்குத் தெரியும். ஆகவே வீட்டுக்குப் போய் திரும்பி வருவதை விட, முதலிலேயே, மருந்து வாங்கிக்கொண்டே போய்விடுவது எளிது என எண்ணினாள். இரட்சிப்புக்கடைக்கு தன்னை இயன்ற அளவு விரைந்து சென்றாள். உதவிப் பணியாளனும் தனது நீண்ட நகங்களை உயர்த்தியவாறு அக்காகிதக்குறிப்பை படித்தபின் மெதுவாக மருந்தை ஒரு காகிதத்தில் சுற்றித்

* நெருப்பு, மரம், பூமி, உலோகம், நீர் என்ற ஐந்து மூலகங்கள் இருப்பதாக பண்டைச் சீனர்கள் கருதினர். உலோகத்தை நெருப்பு வெல்ல முடிந்தது. மரபுவழி சீன மருத்துவர்களும் இருதயம், நுரையீரல்கள், ஈரல், மண்ணீரல், நீரகம் ஆகியவை, ஐந்து மூலகங்களுக்கு இணையானவை என்று கருதினர். இருதயக் கோளாறு நுரையீரல்களைப் பாதித்துள்ளது என்று இங்கு டாக்டர் ஹோ கூறுகிறார்.

தந்தான். பாவோ-எர்ரைக் கையில் ஏந்தியவாறு ஷானின் மனைவி காத்திருந்தாள். பாவோ-எர்ரோ தனது குறுங்கரத்தினை நீட்டி தனது தலைமுடியைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டான். இதற்கு முன்னர் இவன் இப்படி செய்ததே இல்லையாதலால் தாய் பீதியடைந்தாள்.

இப்போது சூரியன் ஓரளவு மேலேறியிருந்தான். கையில் குழந்தையையும் மருந்துப் பொட்டலத்தையும் தூக்கிச் செல்லச் செல்ல பாரம் கூடிக்கொண்டே போவதுபோல் தோன்றியது குழந்தையும் அடிக்கடி புரளவே, போகும் வழியும் மிக நீண்டது போன்ற உணர்வேற்பட்டது. சாலை யோரத்தில் ஒரு பெரிய வீட்டின் வாயில்படியருகே கிழிது ஆர அமர்ந்தான். அவளது உடலோடு ஆடை ஒட்டியிருந்தது. தான் வியர்வையில் குளித்திருப்பதை உணர்ந்தான். ஆனால் பாவோ-எர் ஆழ்ந்து தூங்குவதுபோலத் தோன்றியது. மீண்டும் அவள் எழுந்து மெதுவாக நடக்க முயன்றபொழுது அவன் மிகவும் கனப்பதாகத் தோன்றியது. அவளுக்குப் பின் புறமிருந்து ஒரு குரல் கேட்டது:

“நான்காவது ஷானின் மனைவியாரே, நான் அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு வருகிறேன்.” நீலவண்ணன் ஆவுவின் குரல்போல இருந்தது. நிமிர்ந்து பார்த்து, அது ஆவுவின் குரலேதான் என்பதை உறுதி செய்து கொண்டாள். அவன் தூக்கக் கலக்கத்துடன் அவளைப் பின்தொடர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

இந்த நேரத்தில் தனக்கு உதவ யாரேனும் வரமாட்டார் களா என்று அவள் ஏங்கினாள். ஆனால் ஆவுவை அப்படிப்பட்ட அனாதரசகலாக ஏற்க அவள் விரும்பவில்லை. ஏதோ திடீரென்று வந்துசேர்ந்த உதாரகுணத்துடன் தன் உதவியை வற்புறுத்தினாள். பலமுறை மறுதலித்தவள் முடிவில் ஒத்துக் கொண்டாள். பாவோ-எர்ரை அவன் அவளது மார்பூடாகத் தூக்கும் பொழுதும் அவள் அவனது கையில் அளிக்கும்

பொழுதும் அவளது மார்பகத்தில் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. வெட்கத்தால் கண்ணம் முழுதும் சிவந்தது.

இருவருமே இரண்டரை அடி இடைவெளியில் நடந்து சென்றனர். ஆவு ஏதோ கூறினான். அதில் பெரும்பகுதிக்கு நான்காவது ஷானின் மனைவி பதிலிறுக்கவில்லை. அதிக தூரம் போயிருக்கமாட்டார்கள்; அதற்குள் தான் அந்த நேரத்தில் ஒரு நண்பனுடன் உணவுண்ண வருவதாக ஏற்பாடு செய்திருப்பதால் போகவேண்டும் என்று கூறி, குழந்தையை மீண்டும் அவளிடம் தந்துவிட்டான். பாவோ-எர்ரை அவள் மீண்டும் வாங்கிக் கொண்டாள். நல்லவேளை, வீடும் கிட்டி விட்டது. ஒன்பதாவது மாமி வாங் தெரு ஓரத்தில் உட்கார்ந்திருப்பது கண்ணில்பட்டது. அவள் சத்தமாகக் கேட்டாள்:

“நான்காவது ஷானின் மனைவியே, குழந்தைக்கு எப்படி இருக்கிறது? டாச்டரைப் பார்த்தாயா?”

“பார்த்தோம்...உங்களுக்குத்தான் நிறைய அனுபவம் இருக்கிறதே, நீங்கள் பார்த்துச் சொல்லுங்களேன்...?”

“உம்.”

“என்ன?”

“உம்...ம்.”

பாவோ-எர்ரைச் சோதித்த வாங் மாமி, இரண்டுமுறை தலையை அசைத்தாள்; பிறகும் இரண்டு முறை தலையாட்டினாள்.

IIIIVோ-எர் மருந்தைச் சாப்பிடும் பொழுது பிற்பகலாகிவிட்டது. தாய் விடாது கவனித்தாள். பையன் முன்ன விட அமைதியாக இருந்தான். மாலையில் அவன் திடீரெனக் கண் திறந்து “அம்மா!” என அழைத்தான். அப்புறம் மீண்டும் கண்களை மூடித் தூங்குவது போலிருந்தான். சிறிது நேரம் தூங்கியிருப்பான், அதற்குள் அவனது நெற்றியிலும் நாசி

முனையிலும் முத்துமுத்தாக வியர்த்தது. அவனது வியர்வை தாயின் விரல்களில் பிசின் போல ஒட்டியது. பீதியடைந்து அவனது மார்பைத் தொட்டுப்பார்த்ததும் தேம்பியழத் தொடங்கினாள்.

அவன் அமைதியற்றது அவனது மூச்சு முற்றாக நின்று விட்டது. அவளது தேம்பல், ஓலமாக மாறியது. உடனே அக்கம்பக்கத்தார் திரண்டனர். அறைக்குள் வாங் மாமி, நிலவண்ண ஆவு போன்றோரும், அறைக்கு வெளியே சுபிட்ச மதுக்கடை முதலாளி, செம்மூக்கன் குங் போன்ற மற்றவர்களும் நின்றார்கள். வாங் மாமி, ஒருசுருள் காசி தநாணயங்களை கொளுத்த வேண்டுமென்று கூறினாள். பின்னர் அன்று கூடமாட உதவி செய்தவர்களின் சாப்பாட்டுச் செலவுக்காக இரு முக்காலிகளையும் ஐந்து உடைகளையும் எடுத்துச்சென்று அடகுவைத்து இரண்டு டாலர்கள் கடன் வாங்கி நான்காவது ஷானின் மனைவி கையில் கொடுத்தாள்.

சவப்பெட்டி தான் முதல் பிரச்சினை. நான்காவது ஷானின் மனைவியிடம் மேலும் ஒரு ஜோடி வெள்ளிக் காதணியும் தங்கமலாம் பூசிய வெள்ளிக் கொண்டை ஊசியும் எஞ்சியிருந்தன. இவற்றை சுபிட்ச மதுக்கடை முதலாளியிடம் அடகுக்காகக் கொடுத்து, பாதி ரொக்கத்துக்கும் பாதி கடனுக்கும் சவப்பெட்டி வாங்கும்படிக் கூறினாள். நிலவண்ணன் ஆவு கையை உயர்த்தி வலுவில் ஒத்தாசை அளிக்க யத்தனித்தான். வாங் மாமி அவனது உதவியை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. மறுநாள் சவப்பெட்டியைத் தூக்கு வதற்கு மட்டுமே அவனை அனுமதித்தாள். “கிழட்டுநாய்” எனத் திட்டியபடி ஆத்திரத்துடன் உதட்டைப்பிதுக்கியவாறு நின்றாள். வெளியே போன முதலாளி, அன்று மாலை திரும்பி வந்து சவப்பெட்டி சிறப்பாகச் செய்யவேண்டியிருப்பதால் மறுநாள் காலைவரை கிடைக்காது எனக் கூறினாள்.

முதலாளி திரும்புவதற்குள் மற்ற உதவியாளர்கள் அங்கு தங்கள் சாப்பாட்டை முடித்தனர். லூச்சன் பழக்காலப்

பாணியில் அமைந்த ஊராதலால் அல்லூர்வாசிகள் நேரத்திலேயே படுக்கைக்குச் செல்ல தத்தம் வீடுகளுக்குப் போய் விட்டனர். ஆவு மட்டும் சுபிட்ச மதுக்கடைமேடையில் சாய்ந்து குடித்துக்கொண்டிருக்க, கிழகுங் ஏதோ ஒரு பாட்டைக் குளறிக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது நான்காவது ஷானின் மனைவி கட்டில் விளிம்பில் அமர்ந்தவாறு புலம்பிக் கொண்டிருந்தான். பாவோ-எர் மெத்தைமேல் சிடந்தான். தரையில் ராட்டினம் ஓய்ந்துபோய்க் கிடந்தது. நீண்டநேரத்துக்குப் பின், கண்ணீர் முழுவதும் வற்றியதும் கண்களை அகல விரித்து நாற்புறமும் ஆச்சரியத்துடன் தோக்கினான். 'இவையெல்லாம் நடந்திருக்காது! இது ஒரு கனவே' என எண்ணினான். "இதெல்லாம் ஒரு கெட்ட கனவுதான். படுக்கையில் பாவோ-எர் என் அருகே சுகமாக உறங்க நானாக் காலையில் நான் எழுவேன். அவனும் என்னுடன் எழுந்து 'அம்மா' எனக் கூவி, விளையாடப் புலிக்குட்டிபோல் குதித்து ஓடுவான்."

மீழவன் குங் பாடுவதை நிறுத்தி கிராம்ப நேரமாகிறது. சுபிட்ச மதுக்கடையின் விளக்குகளெல்லாம் அணைக்கப்பட்டு விட்டன. நான்காவது ஷானின் மனைவி வெறித்து நோக்கிய வாறு அமர்ந்திருந்தான். நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் அவளால் நம்பமுடியவில்லை. சேவலொன்று கூவியது. கிழக்கே வானம் வெளுத்தது. பலகணிகளின் சந்துகளின் ஊடே இளங்காலை யின் ஒளி கசிந்தது.

படிப்படியாக விடியற்காலைப் பொழுதின் வெள்ளிக் கதிர்கள் செப்பு நிறமாக மாறின. பகலவன் கூரையின் மேல் பிரகாசித்தான். நான்காவது ஷானின் மனைவி வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, யாரோ கதவைத் தட்டும் ஒலி கேட்டு திடுக்கிட்டு எழுந்து கதவைத் திறக்க ஓடினான். யாரோ ஒருவன் முதுகுச் சுமையோடு நிற்க, அவன் பின்னால் வாங் மாமி நின்று கொண்டிருந்தான்.

ஓ, அவன் சவப்பெட்டியைக் கொண்டு வந்திருக்கிறான்!

நான்காவது ஷானின் மனைவி தனது பாவோ-எர்ருக்காக, ஒன்றையும் மறக்காமல் தன்னால் முடிந்தவரை எல்லாச் சடங்குகளையும் செய்து முடித்தாள். முதல் நாள் காகித நாணயக் கோர்வையைக் கொளுத்தினாள். இன்று காலை பெளத்த பிரார்த்தனை நூலான கருணை மந்திர நூல்கள் நாற்பத்தொன்பதை எரித்தாள். அவளைப் பெட்டிக்குள் வைக்குமுன் நல்ல புத்தாடை அணிவித்தாள். அவனுக்கு மிகவும் பிடித்தமான விளையாட்டுப் பொம்மைகளான களிமண் பொம்மை, இரு சிறு மரக்கிணைகள், இரண்டு கண்ணாடிக் குப்பிகள் ஆகியவற்றைத் தலையணைக்கருகில் வைத்தாள். வாங் மாமி கைவிரல்களால் எண்ணி எண்ணிப் பார்த்தும் எதையும் மறந்ததாக அவளுக்குப் படவில்லை.

அன்று நாள் முழுவதுமே நீலவண்ணன் ஆவு அப்பக்கம் தலைகாட்டாததால் சுபிட்ச மதுக்கடை முதலாளி, நான்காவது ஷானின் மனைவிக்காக 210 செப்புக் காசுகள் கூலிக்கு இரண்டு சமை தூக்கிகளை அமர்த்தினான். அவர்கள் பிணத்தை பொது மயானத்துக்குத் தூக்கிச் சென்று குழியும் வெட்டினார். வாங் மாமி அவளுக்குச் சமையல் செய்ய துணை புரிந்தாள். உதவி செய்தவர்கள் அனைவரும் அழைக்கப்பட்டு உணவளிக்கப் பட்டனர். கதிரவன் விரைவில் தான் சாயப்போவதை உணர்த்தினான். வந்திருந்த விருந்தாளிகள் தாங்களும் விடை பெற்று வீடு திரும்ப வேண்டுமென்பதை உணர்த்தினர்— அனைவரும் வீடு திரும்பினர்.

நான்காவது ஷானின் மனைவிக்கு முதலில் தலை சுற்றியது. சிறிது நேர ஓய்வுக்குப்பின் சரியாகி விட்டது. தற்பொழுது ஏதோ ஒரு விசித்திரமான நிகழ்ச்சி நடந்திருப்பதாக அவளுக்குத் தோன்றியது. தனக்கு அதற்குமுன் நடந்திராத, ஒரு போதும் நடக்கக்கூடாது என்று தான் கருதிவந்த ஒன்று நடந்துவிட்டதை அவள் உணர்ந்தாள். யோசிக்க யோசிக்க அவளுக்கு வியப்பு அதிகரித்தது. அந்த அறையில் திடீரென மெளனம் குடிகொண்டதுதான் அவளுக்கு எல்லாவற்றையும் விட ஆச்சரியமானதாகப்பட்டது.

அவள் எழுந்திருந்து விளக்கைப் பற்றவைத்தாள். அந்த அறை மேலும் நிசப்தமாகத் தோன்றியது. அவள் தட்டுத்தடுமாறி கதவை மூடச் சென்றாள், திரும்பி வந்து கட்டிலின்மேல் அமர்ந்தாள். தரையில் இராட்டினம் ஓய்ந்து போய்க் கிடந்தது. ஒருவாறு சமாளித்து சுற்றுமுற்றும் கவனித்தாள். அவளால் எழுந்து நிற்கவோ உட்காரவோ முடியவில்லை. அந்த அறையில் நிசப்தம் நிலவியது. மட்டுமல்ல, அது அதிகரித்து விட்டதாகத் தோன்றியது. அதில் நிறைந்திருந்த பொருள்களெல்லாம் வெறுமையாகத் தோன்றின. அந்த அறையின் விசாலம் அவளை நெரித்தது. சூழ்ந்திருந்த வெறுமை அவளை மூச்சுவிட முடியாதவாறு அழுத்தியது.

தன் பாவோ-எர் உண்மையிலேயே இறந்தே விட்டான் என்பதை இப்போது உணர்ந்தாள். அந்த அறையை ஏறிட்டு பார்க்க விரும்பாதவளாய் அழுது புலம்பவும், சிந்திக்கவும் விளக்கை அணைத்துவிட்டுப் படுத்தாள். தான் நூற்றுக் கொண்டிருக்கும்பொழுது எப்படி பாவோ-எர் தன்னருகில் சீரகம் கலந்த கடலையினைக் கொறித்தவாறு உட்கார்ந்திருப்பான் என்பதையும் எண்ணிப் பார்த்தாள். அவனது சின்னஞ்சிறு கருவிழிகளை அவள் ஊடுருவிப் பார்க்கும் பொழுது அவன் 'அம்மா' என அழைத்து, "அப்பா பலகாரந்தானே விற்றார். நானும் பெரியவனானதும் அவரைப்போலவே பலகாரம் விற்று நிறைய நிறையப் பணம் சம்பாதித்து—எல்லாத்தையும் உன் விடம் தருவேன்" எனக் கூறியவை நினைவுக்கு வந்தன.

அத்தகைய நேரங்களில் அவள் நூற்ற ஓவ்வொரு அங்குல நூலும் விலைமதிப்புள்ளவையாகவும் உயிர் பெற்றவையாகவும் தோன்றின. ஆனால் இப்பொழுதோ? அவள் அப்பாவி எனக் கூறினேனல்லவா, ஆகையால் நிகழ்காலத்தைப் பற்றி அவளால் சிந்திக்க முடியவில்லை. அவளால் என்ன தீர்வைக் காண முடியும்? அவளுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் அந்த அறை மிகவும் நிசப்தம் குடிக்கொண்ட அறை, மிகப்பெரிய அறை, வெறுமை சூழ்ந்த அறை என்பது மட்டும்தான்.

அவள் அப்பாவிதான். ஆயினும் செத்தவர் மீள்வதில்லை என்பதையும் அவள் அறிந்திருந்தாள். பாவோ-எர்ரை அவள் இனி ஒருபோதும் பார்க்கப் போவதில்லை. பெருமூச்சு விட்டவாறு "பாவோ-எர் இன்னும் அங்குதான் இருக்கிறாய், எனது கணவுகளில் உன்னைக் காண்பேன்" என்றாள். பின்னர் கண்களை மூடி, உடனடியாகத் தூக்கம்வரும் என்று நம்பி, தன் பாவோ-எர்ரைக் காணவிரும்பினாள். அந்த விரிந்த பரப்பில், வெறுமையில், அந்த மௌனச் சூழ்நிலையில் அவளது மேல் மூச்சு அவள் காதில் தெளிவாக விழுந்தது.

கடைசியில் நான்காவது ஷானின் மனைவி தூக்கத்தில் ஆழ்ந்தாள். அறை முழுவதிலும் அமைதி நிலவியது; செம்மூக்குக் குங்கின் பாடல் ஓய்ந்திருந்தது. சுபிட்ச மதுக்கடையிலிருந்து அவள் தள்ளாடியவாறே உச்சஸ்தாயில் பாடினாள்:

"தனிமையில் வாடுகின்றாய் என் அன்பே..."

நிலவண்ணன் ஆவ, கிழ குங்கின் தோளை அழுத்திப் பிடிக்க, தட்டுத்தடுமாறி இருவரும் கும்மாளமிட்டு தோளிணைந்து சென்றனர்.

மூன்றாவது ஷானின் மனைவி உறங்கினாள். கிழ குங்கும் மற்றவர்களும் சென்று விட்டனர். சுபிட்ச மதுக்கடைக் கதவு பூட்டப்பட்டுவிட்டது. லூச்சன் அமைதியில் ஆழ்ந்தது. இரவுப் பொழுது மட்டும், மறுநாள் காலையாக மாறவேண்டும் என்ற ஆர்வத்துடன், நிசப்தத்தில் பயணம் சென்று கொண்டிருந்தது. இருளில் மறைந்து கொண்டிருந்த ஒரு சிநாய்கள் குரைத்துக் கொண்டிருந்தன.

ஜூன் 1920

சமயத்தில், சாலையைக் கடக்கவந்த யாரோ ஒரு ஆள் எங்கள் ரிக்ஷாவில் மோதிக் கீழே மெல்ல விழுவதைக் கண்டோம்.

ஒரு நிகழ்ச்சி

நான் எனது கிராமத்திலிருந்து தலைநகருக்கு வந்து ஆறு ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டன. அதற்குள் 'நாட்டு நடப்பு' எனக் கூறப்படும் பல நிகழ்ச்சிகளை நான் கேட்கவும் பார்க்கவும் நேர்ந்ததுண்டு. ஆனால் அவற்றில் ஒன்றுகூட என் உள்ளத்தைத் தொட்டதாகக் கூறுவதற்கில்லை. அவை என்மீது ஏற்படுத்திய செல்வாக்கை வரையறுத்துக் கூறுமாறு என்னிடம் கேட்டால், அவை எனது எரிச்சலை அதிகப்படுத்திவிடும் என்றும், வெளிப்படையாகக் கூறப்போனால் அவை மேன்மேலும் மனிதரை வெறுக்கும் நிலைக்கு என்னைத் தள்ளின என்றும் கூறலாம்.

ஆயினும், ஒரே ஒரு நிகழ்ச்சி மட்டும் எனக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக அமைந்தது. வெறுப்புணர்விலிருந்து என்னைத் தட்டியெழுப்பி எனது உள்ளத்தில் என்றும் பசுமையாக நிலைபெற்று விட்டது.

அது 1917-ஆம் ஆண்டின் பனிக்காலம். குளிர்கால வாடைக்காற்று கடுமையாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. இருப்பினும் வயிற்றுப்பாட்டைக் கவனிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தால் நான் வெள்ளெனக் காலையில் எழுந்து வெளியே செல்ல நேர்ந்தது. சாலையில் ஓர் ஆள் அரவம் கூட இல்லை. தென்வாயிலுக்கு என்னை ஏற்றிச் செல்ல வாடகைக்கு ஒரு ரிக்ஷாவைப் பிடிப்பதற்குள் பெரும்பாடாய்ப் போய்விட்டது. சிறிது நேரத்தில் காற்றும் தணிந்தது. இப்போது தெருப்புழுதியை எல்லாம் காற்று அடித்துச் சென்று, சாலையழியைச் சுத்தமாக விட்டுச் சென்றிருந்தது. ரிக்ஷாக்காரன் தனது நடைபயைத் துரிதப்படுத்தினான். தென்வாயிலை நெருங்குகின்ற

அது கந்தலணிந்த ஒரு நரைத்த தலைப்பெண். நடைபாதையிலிருந்து எச்சரிக்கையின்றி எங்களுக்கெதிரே சாலையைக் கடக்க வந்தாள். ரிக்ஷாக்காரன் ஒதுக்கி ஓட்டினான். ஆயினும் காற்றில் படபடத்துக் கொண்டிருந்த அவளது பித்தானில்லாத, கிழிந்த மேலாடை ரிக்ஷாவின் நுகத்தில் மாட்டிக்கொண்டது. நல்லவேளையாக ரிக்ஷாக்காரன் அதற்குள் ரிக்ஷாவை மேலே தூக்கிப்பிடித்ததால் தப்பினான். இல்லாவிட்டால் அவள் பயங்கரமாக கீழேவிழுந்து பலத்த அடிபட்டிருப்பாள்.

அவள் தரையில் விழுந்து கிடந்தாள். ரிக்ஷாக்காரன் நின்று விட்டான். அக்கிழவிக்கு அடி ஏதும் பட்டுவிட்டதாக நான் நினைக்கவில்லை அதோடு இச்சம்பவத்தை வேறு யாரும் பார்த்துவிட்டதாகவும் தெரியவில்லை. ஆகவே இவன் இதில் தலையிடுவதை நான் விரும்பவில்லை. இதனால் அவன் தொந்தரவில் மாட்டிக்கொள்வதோடு என் பயணத்தையும் சுணக்கி விடுவான் போலிருக்கிறதே என எண்ணினேன்.

“அதெல்லாம் சரி, வண்டியை விடு!” என்றேன். அவன் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. ஒருவேளை நான் சொன்னது காதில் விழவில்லை போலும். வண்டியைக் கீழே நிறுத்திவிட்டு அக்கிழவியை மெல்லத் தூக்கி நிறுத்தினான். அவளை ஒரு கையால் தாங்கிக் கொண்டே,

“சரியாகி விட்டதா?” எனக்கேட்டான்.

“அடிபட்டுவிட்டது.”

நான் உள்ளூற எண்ணலானேன்: நீ மெதுவாக விழுந்ததைத் தான் நான் கண்டேனே; உனக்கெப்படி அடிபட்டிருக்கும்? அவள் நடக்கிறாள். இது எனக்கு வெறுப்பூட்டியது. இந்த ரிக்ஷாக்காரன் தானே வலியப்போய் மாட்டிக் கொண்டான். அவனுக்கு இதுவும் வேண்டும் இன்னமும்

வேண்டும். தப்பித்துக்கொள்ள அவன்தான் வழிபார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்!

ஆனால் கிழவியின் பதிலைக்கேட்டு அவன் வினாடிக்கூடத் தயங்கவில்லை. அவன் கையைத் தாங்கியவாரே மெதுவாக முன்னால் நடத்திச் சென்றான். நான் வியப்படைந்தேன். எனக் கெதிரே தூரத்தில் ஒரு காவல்நிலையத்தைக் கண்டேன். பெருங்காற்று வீசிக் கொண்டிருந்ததால் காவல் நிலையத்துக்கு வெளியே ஒருவரும் தென்படவில்லை. எனவே வாயிலை நோக்கி கிழவியை ரிக்ஷாக்காரன் அழைத்துச் சென்றான்.

ஒரு விந்தையுணர்வு எனக்குள்ளே திடீரென எழுந்தது. திரும்பிச் சென்று கொண்டிருந்த அவனது புழுதிபடிந்த உருவம் அந்நேரத்தில் விசுவரூபமெடுத்ததைப் போல் தோன்றியது. தொலைவில் அவன் செல்லச் செல்ல அவனது உருவம் நீண்டு வளருவது போலிருந்தது. கடைசியில் என் கிரத்தை உயர்த்தி அவனைப் பார்க்க வேண்டியிருந்தது. அதே நேரத்தில் அவன் என்மீது பலமாக அமர்ந்து, எனது உயர்ந்த ரகக் கம்பளி ஆடைக்குள் மறைந்து கொண்டிருந்த எனது குறுகிய ஆன்மாவை அழுத்தித் திக்குமுக்காடச் செய்வது போலவுமிருந்தது. காவல் நிலையத்துள்ளிருந்து ஒரு போலீஸ் காரன் வெளியே வரும்வரை ஆடாது அசையாது உட்கார்ந்திருந்தேன். எனது ஜீவநாடி ஓடுங்கியதைப் போலிருந்தது. பிறகு ரிக்ஷாவிலிருந்து கீழிறங்கினேன்.

போலீஸ்காரன் என்னருகே வந்து “வேறொரு ரிக்ஷாவை அமர்த்திக்கொள்ளுங்கள். இதற்குமேல் அவனால் இழுக்க முடியாது” என்றான்.

மறுபேச்சுப் பேசாது எனது மேல் கோட்டிலிருந்து சில செப்பு நாணயங்களைக் கைநிறைய எடுத்து போலீஸ் காரனிடம் கொடுத்தது “தயவு செய்து அவனிடம் கொடுத்து விடுங்கள்” என்றேன்.

காற்று முற்றாக ஓய்ந்துவிட்டது. ஆயினும் சாலையில் யாதொரு சந்தடியுமில்லை. நடந்துசெல்கையில் எனது சிந்தனை

ஓடியது. என்னைப் பற்றிச் சிந்திக்கவே கூசினேன். சற்றுமுன்பு நடந்தவை ஒருபுறமிருக்க, நான் கைநிறைய செப்புக்காசுகளை அள்ளிக் கொடுத்ததன் நோக்கமே எனக்குப் புரியவில்லை. அது என்ன வெகுமதியா? அந்த ரிக்ஷாக்காரனின் தரத்தை மதிக்க எனக்கு என்ன தகுதி? எனக்கே என்னால் பதில்கூற முடியவில்லை.

இப்பொழுதும் கூட இந்த நிகழ்ச்சி என் மனத்தில் பசுமையாக உள்ளது; என் மனத்தை உறுத்தி என்னை நானே ஆராய வைக்கிறது. அக்காலத்து அரசியல், ராணுவ நிகழ்ச்சிகளை, சிறுவயதுக் காலத்தில் நான் உருப்போட்ட உயர் இலக்கியங்களைப்போல முற்றிலுமாக மறந்து விட்டேன். இருப்பினும் இந்த நிகழ்ச்சி மட்டும் மீண்டும் மீண்டும் திரும்பி வருகிறது. அது உண்மை வாழ்வில் நடந்ததைக் காட்டிலும் மேலும் தெளிவாகத் தெரிகிறது; என்னை வெட்கமுறச் செய்கிறது. என்னை நானே சீர்படுத்திக் கொள்ளுமாறு தூண்டுகிறது. புதிய மனத்தின்மையையும் புதிய நம்பிக்கையையும் ஊட்டுகிறது.

ஜூலை 1920.

மிகுந்த கோபத்துடன், கிழிந்துபோன வாழை விசிறியை தனது முக்காலிக்கால்களின் மீது அடித்துக்கொண்டு இருந்தாள்.

“எழுபத்தொன்பது வருஷம் நான் வாழ்ந்தது போதும், இந்தக் குடும்பம் இப்படிச் சீரழிவதைப் பார்த்துப் பார்த்துச் சலித்துவிட்டது. ஒரேயடியாக செத்துத் தொலைந்தால் தேலை. இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு எல்லாம் தயாராகிவிட்டது. அவர்கள் இன்னும் வறுத்த மொச்சைகளை நொறுக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்— வீட்டையும் வாசலையும் தின்றே தீர்த்து விடுவார்கள் போலிருக்கிறது” எனக் கூச்சலிட்டாள்.

அவளது கொள்ளுப் பேத்தி ஆறு-ராத்தல் கைநிறைய மொச்சைகளுடன் ஓடிவந்தவள், நிலைமையை உணர்ந்து நேரே ஆற்றங்கரைப்பக்கம் ஓடி ஒரு மரத்தின் பின் ஒளிந்து கொண்டாள். இரட்டைப்பின்னல் போட்ட சிறிய தலையை நீட்டியவாறு “சாகாத கிழமே!” என்று கத்தினாள்.

கிழத்திருமதி ஒன்பது-ராத்தலுக்கு அத்தனை வயதானாலும் காது செவிடாகவில்லை. ஆயினும் சிறுமி கூறியவை அவள் காதில் விழாததால், “ஆமாமா—ஒவ்வொரு தலைமுறையும் முன்னதைவிட மோசம்” எனத் தனக்குத் தானே முணுமுணுத்தாள்.

அந்த கிராமத்துத் தாய்மாமர்களிடம் ஒரு விசித்திரமான பழக்கமிருந்தது. குழந்தைகள் பிறந்தவுடன் அவற்றை எடைபார்த்து, அவற்றின் எடையளவையே பெயராக வைத்து விடுவார்கள். தனது ஐம்பதாம் ஆண்டு நிறைவு விழாவுக்குப் பின்னர் திருமதி ஒன்பது-ராத்தல் சிறுகச்சிறுகக் குற்றம் கண்டுபிடிக்கத் தலைப்பட்டாள். தனது இளமைக் காலத்தில் கோடைகாலம் இப்படித் தகிக்கவில்லை என்றும், அப்போதெல்லாம் மொச்சைகள் செட்டியாக இருக்கவில்லை எனவும் அடிக்கடி குறைகூறத் தொடங்கினாள். சுருக்கமாகச் சொன்னால் அவளைப் பொறுத்தவரை தற்கால உலகத்தில்

வீண் அமளி

ஆற்றின் கரையருகே இருந்த மண் குடிசைகளின் மேல் விழுந்த பரிதியின் ஒளிமிக்க மஞ்சள்கதிர்கள் மங்கி மறைந்து கொண்டிருந்தன. ஆற்றங்கரையருகே இருந்த மரங்களின் காய்ந்த இலைகளால் ஒருவாறு வறண்ட காற்றை சுவாசிக்க முடிந்தது. அவற்றிற்குக் கீழே சில வரிவிழுந்த கொசுக்கள் நீங்கிரித்துப் பறந்து கொண்டிருந்தன. ஆற்றங்கரையருகே இருந்த குடியானவர் வீடுகளின் சமையற்கட்டுப் புடை போக்கிகளிலிருந்து வந்த புடை அடங்கிக்கொண்டிருந்தது. பெண்களும் குழந்தைகளும் தங்கள் கதவுகளின் முன்னால் தண்ணீர் தெளித்து மேடைகளையும் தாழ்ந்த முக்காலிகளையும் வரிசையாகப் போட்டுக் கொண்டிருந்தனர். மாலைநேர உணவுக்கு நேரமாகி விட்டது என்பது கூறாமலே விளங்கும்.

முதியவர்களும் ஆடவர்களும் தாழ்வான முக்காலிகளில் அமர்ந்து வாழையிலை விசிறிகளால் விசிறிக்கொண்டே பேசிக் கொண்டிருந்தனர். குழந்தைகள் அங்குமிங்குமாக ஓடிக் கொண்டு மரத்தடிகளின் கீழ் அமர்ந்து, சிறு கூழாங்கற்களால் விளையாடிக் கொண்டுமிருந்தனர். பெண்கள் அவீத்த சிறு சுரு மொச்சையையும் சுடச்சுட தாளித்த சோற்றையும் கொணர்ந்தனர். உல்லாசப் படகொன்றில் சென்று கொண்டிருந்த அறிவாளிகள் சிலர் இக்காட்சியைக் கண்டு கவிதைபொழியத் தொடங்கினர்; “கவலையே இல்லாத வாழ்க்கை!” என வியந்தனர்; “இதல்லவா உண்மையான கிராமிய ஆனந்தம்” என்று கூறிக்கொண்டனர்.

கிழவி திருமதி. ஒன்பது-ராத்தல் கூறியவை அவர்கள் காதில் விழவில்லை. விழுந்திருந்தால் இம்முடிவுக்கு அவர்கள் ஊந்திருக்கமாட்டார்கள். கிழத் திருமதி ஒன்பது ராத்தல்

ஏதோ தீவிரமான குறை இருக்கிறது. ஆறு-ராத்தல் காரி பிறக்கும் போது அவள் தன் முப்பாட்டனை விட மூன்று ராத்தல் குறைவாகவும் தகப்பனை விட ஒருராத்தல் குறைவாகவும் இருக்கக் காரணம்வேறு இருக்கமுடியுமா? இதைவிட வேறு என்ன ஆதாரம் வேண்டும்? “ஆமாம்: ஒவ்வொரு தலைமுறையும் முன்னதைவிட மோசமாகிறது” என விடாது அழுத்திக் கூறுவாள்.

அவளது பேரனின் மனைவி திருமதி ஏழு-ராத்தல் கூடையில் சோற்றை அப்போது கொணர்ந்தாள். அதை மேசை மீது தடாலென்று வைத்து கோபத்துடன் கூறினாள்: “பழையபடி ஆரம்பித்து விட்டாயா பாட்டி! ஆறு-ராத்தல் பிறக்கும் பொழுது ஆறுராத்தல் ஐந்து அவுன்சு எடையுள்ள வளாகத்தானே இருந்தாள்— இல்லையா? உங்கள் குடும்பம் பயன்படுத்தும் தனிப்பட்ட தராசு குறைவாகத்தான் எடை காட்டும் போலும். அதில் ஒரு ராத்தலுக்குப் பதினெட்டு அவுன்சு பிடிக்கும் போலும். சரியான பதினாறு அவுன்சு தராசாக இருந்திருந்தால் ஆறுராத்தல் காரி ஏழு ராத்தலுக்கு மேல் எடையுள்ளவளாக இருந்திருப்பாள். பாட்டனும் பாட்டியும் அவர்களது பெயர்களுக்கு ஏற்றாற்போல் ஒன்பது ராத்தல், எட்டுராத்தலாக இருந்திருப்பார்களென நான் நம்ப வில்லை. ஒருவேளை அவர்கள் அக்காலத்தில் பதினாறு அவுன்சுத் தராசைப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம்...”

“ஒவ்வொரு தலைமுறையும் முன்னதைவிட மோசம்!”

திருமதி. ஏழு-ராத்தல் இதற்குப் பதிலளிக்கும் முன்னர் தெருச்சந்தின் முனையில் தனது கணவன் வருவது தென்படவும் தன் தாக்குதலை அணைத்து திருப்பி சாடத் தொடங்கினாள்: “சோம்பேறிப் பயலே, ஏன் இவ்வளவு நேரம் கழித்து வருகிறாய்? இவ்வளவு நேரம் எங்கே போய்த் தொலைந்தாய்? இரவுச் சாப்பாட்டைச் சாப்பிட எங்களை இவ்வளவு நேரம் காக்க வைப்பதுபற்றி நீ கவலைப்படுகிறாயா?”

கிராமத்துவாசியாக இருந்தவன் எனினும் எப்போதுமே அவன் தன் நிலையை மேம்படுத்தவே விரும்பியவன். பாட்டன் காலத்திலிருந்து மூன்று சந்ததியில் எவருமே கலப்பைத் தூக்கிய தில்லை. தனது தந்தையைப் போலவே இவனும் ஒரு படகில் வேலை செய்து வந்தான். இப்படகு காலையில் லூச்சனை விட்டுப் புறப்பட்டு நகர்ப்புறம் சென்று மாலையில் திரும்பும். இதன் காரணமாக நாட்டு நடப்பெல்லாம் இவனுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது. எடுத்துக்காட்டாக, மின்னல் தேவதை ஒரு பூராணத் தாக்கிக் கொன்றது எங்கு, எங்கு ஒரு கன்னி ஒரு பேயைப் பெற்றெடுத்தாள் என்பதெல்லாம் இவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஊரிலும் அவனுக்கு மதிப்பு. ஆயினும் இவன் குடும்பத்தினர் கிராமவழக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டு கோடைகாலத்தில் இரவு சாப்பாட்டு வேளையில் விளக்கை ஏற்றுவதில்லை. இதனால் நேரம் கழித்து வீடுதிரும்பினால் பேச்சு வாங்கிக் கட்ட வேண்டி வரும்.

ஏழு-ராத்தல் தந்தவாய் முனையும் கலப்பு உலோகத் தாலான கண்ணமும் பொருத்தப்பட்ட ஆறடிக்குமேல் நீள முடைய புள்ளியிட்ட மூங்கில் குழாயை ஒரு கையில் பிடித்திருந்தான். தலை குனிந்தவாறே மெதுவாக நடந்துவந்து குட்டைமூக்காவி ஒன்றில் அமர்ந்தான். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி சிறுமி ஆறு-ராத்தலும் மெதுவாக வெளியில் வந்து அமர்ந்தாள். அவனிடம் பேச்சுக் கொடுத்தாள். ஆனால் அவன் பதிலேதும் சொல்லவில்லை.

“ஒவ்வொரு தலைமுறையும் முன்னதைவிட மோசம்” எனக் கிழவி ஒன்பது-ராத்தல் முணுமுணுத்தாள்.

ஏழு-ராத்தல் மெதுவாகத் தந்தலையை உயர்த்திய வாறே பெருமூச்சுடன் கூறினாள்: “சக்கரவர்த்தி மீண்டும் சிம்மாசனம் ஏறிவிட்டார்!”

திருமதி ஏழு-ராத்தல் ஒருகணம் திகைத்துப் போனாள். பிறகு செய்தியை எடுத்துக்கொண்டு “ரொம்ப நல்லது!

அப்படியென்றால் பலருக்குப் பொது மன்னிப்பு வழங்குவார்கள் அல்லவா?" என வியந்தாள்.

"எனக்குச் சடை இல்லையே..." என்று ஏழு ராத்தல் மீண்டும் பெருமூச்செறிந்தாள்.

"சடை இருக்கவேண்டும் என்று சக்கரவர்த்தி நிபந்தனை விதித்திருக்கிறாரா?"

"அப்படித்தான்."

திருமதி ஏழு-ராத்தல் மிகவும் கவலைப்பட்டாள்.

"உனக்கு எப்படித் தெரியும்?" என மலைப்புடன் கேட்டாள்.

"சுபிட்ச மதுக்கடையில் எல்லாரும் அப்படித்தான் சொல்கிறார்கள்."

நிலைமைகள் மோசமடைந்துள்ளன என்பதைத் திருமதி. ஏழு-ராத்தலுக்கு அவளது உள்ளுணர்வு உணர்த்தியது. ஏனெனில் சுபிட்ச மதுக்கடையில் நாட்டு நடப்பு எல்லாவற்றையும் தெரிந்துகொள்ளலாம் என்பது திருமதி. ஏழு-ராத்தலுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஏழு ராத்தலின் சவரம் செய்யப்பட்ட தலையை அவள் கோபத்துடன் பார்த்தாள். வெறுப்பும் வருத்தமும் ஏற்பட்டன. மிகுந்த விரக்தியுடன் ஒருதட்டில் சோற்றைப் பரிமாறி தடாலென அவன் முன்னால் வைத்தவாறு "இந்தா, சீக்கிரம் சாப்பிடு. அழுவதால் சடை வளர்ந்து விடப் போகிறதா என்ன?" எனக் கூறினாள்.

சூதிரவன் தனது கடைசிக் கதிர்களையும் திரும்ப எடுத்திட்டுக் கொண்டான். கருமைபடர்ந்த வெளி மெல்லமெல்லக் குளிரத் தொடங்கியது. மண்தரையில் தட்டுகளும் உணவருந்தப் பயன்படுத்தும் குச்சிகளும் உராயும்ஒலி கேட்டது. சாப்பிட்டார்க்கொண்டிருந்தவர்களின் முதுகில் வியர்வைத்துளிகள் அரும்பின. மூன்று கிண்ணம் சோற்றைக் காவிசெய்திருந்த திருமதி ஏழு-ராத்தல், அப்போது அண்ணாந்து பார்த்தபோது அவள்

கண்ட காட்சி இதயத்தைப் படபடக்க வைத்தது. மெழுகுமர இலைகளின் சந்திரூடே ஒற்றைப் பலகைப் பாலத்தைக் கடந்து, குட்டையான கொழுத்த உருவம் கொண்ட திரு. சாவோ வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். அவன் தனது நீண்ட நீலநிறப் பருத்தி அங்கியை அணிந்திருந்தான்.

திரு. சாவோ அண்டைக் கிராமத்திலிருந்த 'செழுமை மதுக்கடை'யின் உரிமையாளன். பத்து மைல் சுற்று வட்டாரத்துக்குள் பெயர்பெற்ற பெரியதனக்காரன்; கொஞ்சம் எழுத்து வாசனை உள்ளவன். இந்தப் படிப்புவாசனை கடந்தகாலப் பெருமையை அவனுக்கு ஏற்றியது. சிங்ஷெங்-டான்* உரை எழுதிய "மூன்று அரசுகளின் மான்மியம்" என்ற நூலின் பல பாகங்களை வைத்திருந்தான். அவற்றை ஒவ்வொரு வார்த்தையாக படித்துக் கொண்டிருப்பான். அவனால் ஐந்துபுலித்* தளகர்த்தாக்களின் பெயர்களை நினைவிலிருந்து சொல்லமுடியும். தவிர ஹுவாங்-ஷாங், ஹான்-ஷெங் எனவும், மாசெள, மெங்சீ எனவும் அழைக்கப்பட்டனர் என்ற விவரங்களும் தெரியும். புரட்சிக்குப் பின்னர் தனது சடையை தலை உச்சியில் முடிந்து, தாவோ மார்க்கத் துறவி போல் வைத்துக்கொண்டு 'சௌ-யுன் மட்டும் இன்று உயிருடனிருந்திருந்தால் நிலைமை இப்படிச் சீர்கெட்டிருக்காது' என பெருமூச்சுடன் கூறுவான். திருமதி ஏழு-ராத்தலின் கண்பார்வை கூர்மையானது. தற்பொழுது திரு. சாவோ தாவோ மார்க்கத் துறவிபோல் தனது தலைமுடியை வைத்துக் கொள்ளவில்லை என்பதைக் கண்டு கொண்டாள். திரு. சாவோ, முன்பக்க முடியை மழித்துத் தன் சடையைத் தொங்கவிட்டிருந்தான். இதிலிருந்து சக்கரவர்த்தி அரியணை ஏறியுள்ளார் என்பதையும், இனிமேல் சடைவைத்திருப்பது இன்றியமையாததாகக் கருதப்படும் என்பதையும், ஏழு

* கிபி 1609—1661 காலத்தில் வாழ்ந்த இலக்கியவிமர்சகர்.

** ஷூ அரசு (கி.பி. 221—263) காலத்தில் புகழ்பெற்ற ஐந்து தளகர்த்தர்கள்.

ராத்தலுக்குப் பெரும் ஆபத்து ஒன்றிருக்கிறது என்பதையும் உணர்ந்தாள். திரு. சாவோ இந்த நீண்ட பருத்தி ஆடையை ஏதாவது விசேஷ காரணமின்றி அணியமாட்டான் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். கடந்த மூன்றுண்டுகளில் அவளுக்குத் தெரிந்து திரு சாவோ அந்த ஆடையை இரண்டு முறைகளே அணிந்திருந்தான்: அவனது எதிரி ஆஸு அம்மை நோயுற்ற போது ஒருமுறையும், தனது மதுக்கடையை நொடிக்கச் செய்த திரு. லூ மரணமடைந்தபோது இரண்டாம் முறையும் திரு. சாவோ இந்த ஆடையை அணிந்திருந்தான். இது மூன்றாவது தடவை. எனவே அவனுக்கு மகிழ்ச்சியும் அவனது எதிரிகளுக்கு அழிவும் அளிக்கக்கூடிய ஏதாவது நிகழ்ச்சியாகத் தான் இருக்கவேண்டும்.

இரண்டாண்டுகளுக்கு முன் தன் கணவன் குடிவெறியில் திரு. சாவோவை 'வேசைமகன்' எனத் திட்டியது திருமதி. ஏழு-ராத்தலின் நினைவுக்கு வந்தது. தனது கணவனுக்கு நிகழ்விருக்கும் ஆபத்தை அவளது உள்ளுணர்வு எச்சரித்தது. அவளது நெஞ்சு படபடத்தது.

திரு. சாவோ தங்களைக் கடந்து செல்கையில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தவர்கள் எழுந்துநின்று உணவருந்த பயன்படுத்தும் குச்சிகளால் தங்கள் சோற்றுத் தட்டுகளை பிளவுகோலினால் சுட்டியவாறு தங்களுடன் சாப்பிடும்படி அழைத்தார்கள். அவர்களுக்கு நன்றி கூறியவாறு அவர்களை சாப்பிடும்படி கூறி விட்டு நேரே ஏழு-ராத்தலின் மேசையை நோக்கிச் சென்றான் திரு. சாவோ. உடனே ஏழு-ராத்தலின் குடும்பத்தினர் எழுந்து நின்று மரியாதை செய்தனர். திரு. சாவோ புன்னகையுடன் "சாப்பிடுங்கள் சாப்பிடுங்கள்" என்றான். அதேசமயம் மேசையிலுள்ள சாப்பாட்டையும் ஒரு நோட்டம் விட்டான்.

"அந்த உலர்ந்த காய்கறிகள் நல்லமணம்-விஷயம் தெரியுமா உங்களுக்கு?" திரு. சாவோ ஏழு-ராத்தலுக்குப் பின்பக்கமும் திருமதி ஏழு-ராத்தலுக்கு முன்பக்கமுமாக நின்றுள்.

"சக்கரவர்த்தி மீண்டும் அரியணை ஏறிவிட்டார்" என்றான் ஏழு-ராத்தல்.

திரு. சாவோவின் பேச்சைக்கேட்ட திருமதி ஏழு-ராத்தல் புன்சிரிப்பை வலிய வரவழைத்தவாறே "சிம்மாசனத்தில் சக்கரவர்த்தி அமர்வதால் ஒரு பொதுமன்னிப்பு வழங்கப் படுமோ?" என்று கேட்டான்.

"பொதுமன்னிப்பா?... எல்லாம் உரிய காலத்தில் வரும்." சட்டென்று திரு. சாவோ அதிகாரக்குரலில் "என்ன, ஏழு-ராத்தலின் சடைக்கு என்ன கதியாயிற்று? அதுதான் முக்கியம். நீண்ட* முடியினர் காலத்தில் என்ன நடந்தது என்பது உங்களுக்கெல்லாம் தெரிந்த விஷயம்; முடியைக் காத்தால் தலை போகும்; தலையை காக்க முடிபோகும்..."

ஏழு-ராத்தலும் அவன் மனைவியும் புத்தகங்கள் ஏதும் படித்ததில்லை. எனவே இந்த சரித்திரச் சான்றுகள் அவர்களுக்கு ஏறவில்லை. எனினும் திரு. சாவோ போன்ற படித்தவர் இதைக் கூறியதால் நிலைமை மோசமானவையாகவும், மாற்ற முடியாதவையாகவும் இருக்கவேண்டும்போல் தோன்றியது. காதுகளில் ரீங்காரம் ஒலித்தது. மேற் கொண்டு வேறு வார்த்தைகள் பேசமுடியாதவராயினர்.

"ஒவ்வொரு தலைமுறையும் முன்னதைவிட மோசம்"— ஒய்ந்து போயிருந்த கிழவி திருமதி. ஒன்பது-ராத்தலும் இச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி திரு. சாவோவிடம் பேசினாள்: "இக்காலக் கிளர்ச்சிக்காரர்கள், அனைவரின் சடைகளையும் வெட்டிவிடுகின்றனர். இதனால் ஆடவர்கள் பெளத்தீதர்கள் மாதிரியும் தெரிவதில்லை; தாவோ மார்க்கத்தினர் மாதிரியும் தெரிவதில்லை. பழைய கால கிளர்ச்சிக்காரர்கள் இப்படிச்

* 1851—1867 உழவர் புரட்சித் தைப்பின்படை: சிங் வமிசு பரம்பரை தோன்றியதும் சீன ஆண்மக்கள் நெற்றிக்குமேல் முடியை மழித்து சடைவளர்க்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். தைப்பின்படையினர் முடிவெட்டாது வளர்த்ததால் நீண்ட முடியினர் என அழைக்கப்பட்டனர்.

செய்தனரா? எழுபத்தொன்பது ஆண்டுக்காலம் நான் வாழ்ந்தது போதும். அக்காலக் கிளர்ச்சியாளர்கள் தங்கள் பாதங்கள்வரை தொங்கிய சிவப்புப்பட்டுத் தலைப்பாகை அணிந்திருந்தார்கள்...இளவரசர்கள் ஒரு பக்கமாகத் தொங்க விடப்பட்ட மஞ்சள் பட்டுத் தலைப்பாகை அணிந்திருந்தார்கள். மஞ்சள் பட்டு, சிவப்புப்பட்டு, மஞ்சள் பட்டு...நான் வாழ்ந்தது போதும்...எழுபத்து ஒன்பது.”

எழுந்து நின்ற திருமதி. ஏழு-ராத்தல் முணுமுணுத்தாள்: “என்ன செய்வது? எங்கள் குடும்பம் பெரியது. முதியவர்களும் சிறுவயதினரும் அவர் வருவாயில்தான் வாழ்கின்றனர்...”

“ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை” என்று தலையை ஆட்டிய வாறே பதிலளித்தாள் திரு. சாவோ. “சடையில்லாதிருப்பதற்குரிய தண்டனை பற்றி ஒரு புத்தகத்தில் தெளிவாக, வரிவரியாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஒருகுடும்ப அளவு பெரிதோ சிறிதோ அதை மாற்றிவிட முடியாது.”

அது புத்தகத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் கேட்டதும் திருமதி. ஏழு-ராத்தல் உண்மையிலேயே நம்பிக்கை தளர்ந்தாள். தனக்கேற்பட்ட பதற்றம் ஒரு புறமிருக்க, திடீரென ஏழு-ராத்தலின் மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டது. தனது உணவருந்தும் குச்சியை அவன் மூக்கு நுனிக்கு நேர் காட்டியவாறே, “நீதான் பாதை வெட்டினாய். அதன் வழி நீயே நட. கிளர்ச்சிக் காலத்தில் படகை எடுத்துக் கொண்டு வெளியேபோகாதே, நகரீப்புறம் போகாதே என்று கூறியதைக் கேட்டாயா? அப்படிச் சொல்லியும் மீறிப் போனாய். என்ன நடந்தது? உன் நல்ல செழுமையான கருப்புச் சடையை அவர்கள் கத்தரித்து விட்டார்கள். இப்போது பார்வைக்குப் பெளத்தனாகவும் தெரியவில்லை; தாவோ மார்க்கத்தினனாகவும் தெரியவில்லை. நீயே பாதை வெட்டினாய், நீயே அதில் நடக்க வேண்டியதுதான்.

அதற்காக எங்கையெல்லாம் ஏன் வம்பில் இழுக்க வேண்டும் சிறைக்கைதிப் பிணமே...”

திரு. சாவோ அங்கு வந்திருப்பதைக் கண்டதும் கிராமத்து மக்கள் சீக்கிரமே இரவு உணவை முடித்துவிட்டு ஏழு-ராத்தலின் மேசையைச் சுற்றிலும் கூடினர். ஊரின் மதிப்புக்குரிய பிரஜையாகிய தான், பொதுமக்கள் முன்னால் திட்டு வாங்குவது எவ்வளவு அவமானம் என்பதை ஏழு-ராத்தல் உணரத் தொடங்கினான். எனவே தலையை மெதுவாக மேலே உயர்த்தியவாறு கூறினான்:

“இன்றைக்கு ஆயிரம் சொல்லுவாய். ஆனால் அன்றைக்கு...”

“சிறைக்கைதிப் பிணமே.....”

வேடிக்கை பார்த்து நின்றவர்களில் விதவை பா-இமட்டும் இளகிய உள்ளம் கொண்டவள். தனது கணவனின் சாவுக்குப் பின் பிறந்த, இப்போது இரண்டு வயதாகியுள்ள குழந்தையைச் சுமந்தவளாய், திருமதி ஏழு-ராத்தல் பக்கத்தில் நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நிலைமை முற்றி விட்டதை உணர்ந்ததும் அமைதியை நிலை நாட்ட விரைவாக முயன்றாள்:

“அது சரிதான் திருமதி ஏழு-ராத்தல். எதிர்காலத்தை முன்கூட்டியே உணர்ந்துகொள்ள மனிதர்கள் என்ன தேவதைகளா? அந்தகாலத்தில், சடையில்லாமல் இருப்பதால் என்ன கேவலம் என்று நீ கூறவில்லையா? தவிரவும் அதற்குள் என்ன அரசாங்க மேலிடத்திலிருந்து உத்தரவா வந்து விட்டது?...”

அவள் பேசி முடிப்பதற்குள் திருமதி. ஏழு-ராத்தலின் செவிகள் ஜிவ்வென்று சிவப்பேறின. உணவருந்தும் குச்சியை விதவையின் மூக்கு நுனியை நோக்கித் திருப்பியவாறே “இல்லை, நான் ஒருபோதும் சொல்லவில்லை” என்றாள். “நான் ஒரு மனிதப் பிறவிதானே, இல்லையா? என்ன சொல்கிறீர்கள்

திருமதி. பா- இ? நான் என்ன மடத்தனமாகவா பேசி இருப்பேன்? அது நடந்தபோது முழுசாக மூன்றுநாள்கள் அழுதுகொண்டிருந்தேன், யாரை வேண்டுமானாலும் கேட்டுப் பாருங்கள். இந்தக் குழந்தை ஆறு-ராத்தல் கூட அழுதாள்...” ஆறு-ராத்தலும் அப்போதுதான் ஒரு பெரிய கிண்ணம் நிறைய சோற்றைத் தின்று முடித்துவிட்டு மேலும் கேட்டு வெற்றுக் கிண்ணத்தை நீட்டினாள். கோபத்திலிருந்த திருமதி ஏழு-ராத்தல் உணவருந்தும் குச்சியால் குழந்தையின் இரட்டைச் சடையின் மீது குத்தியவளாய், “சனியனே உன்னையார் வரவிட்டது” என்று கூச்சவிட்டாள்.

ஆறு - ராத்தலின் கையிலிருந்த வெற்றுக்கிண்ணம் தரையில் விழுந்து ஓசையெழுப்பியது. அது ஒரு செங்கல் முனையில் மோத ஒருபெரிய துண்டு சிதறிவிழுந்தது. ஏழு-ராத்தல் குதித்தெழுந்து உடைந்த கிண்ணத்தை பொறுக்கினாள். துண்டுகளை ஒன்றிணைத்தவாறு “முதேவி” எனத் திட்டினாள். ஆறு-ராத்தலுக்கு விட்டஅறையில் அவள் கீழே சாய்ந்தாள். ஆறு-ராத்தல் அங்கேயே அழுது கொண்டு நிற்கவும், கிழவி திருமதி. ஒன்பது-ராத்தல் சிறுமியின் கையைப்பற்றி அழைத்துக்கொண்டு, “ஒவ்வொரு தலைமுறையும் முன்னையதைவிட மோசம்” என முணுமுணுத்துக் கொண்டே சென்றாள்.

இப்போது கோபப்படுவது பா-இயின் முறை: “குழந்தையைப் போய் அடிக்கிறாயே, திருமதி ஏழு-ராத்தல்” எனக் கத்தினாள்.

திரு. சாவோ புன்முறுவலுடன் இவற்றைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் விதவை பா-இ “அரசாங்க மேலிடத்து உத்தரவு ஏதும் வரவில்லை” எனக் கூறியதும் அவனுக்குக் கோபம் மூண்டது. மேசையருகில் வந்து. “குழந்தையை அடிப்பதால் குடிமுழுகாது. பேரரசுப் படையினர் இங்கு எந்த நேரத்திலும் வந்து சேர்வார்கள். பேரரசைக் காக்கிறவர் தளபதி சாங்க்தான் என்பதை

அப்போது தெரிந்துகொள்வீர்கள். தளபதி சாங் முப்பேரரசுக் காவத்தைச் சேர்ந்த சாங்-ஃபெய்யின் வழித்தோன்றல். அவரது ஈட்டி பதினெட்டு அடி நீளம் உள்ளது. அவர் பத்தாயிரம் பேரை ஒரே மனிதராக எதிர்த்து நிற்கும் துணிச்சலுள்ளவர். அவரை எதிர்த்து நிற்க யாரால் முடியும்? கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஒரு பெரிய ஈட்டியைக் கையில் பிடித்து நிற்கும் பாவனையில் தன் வெறும் கைகளை உயர்த்திய திரு. சாவோ, பா-இயை நோக்கிச் சென்று “உங்களால் அவருக்கு ஈடுகொடுத்து நிற்க முடியுமா?” என்று கேட்டான்.

குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டிருந்த விதவை பா-இ சின வெறியேறி நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் திடீரென்று திரு. சாவோ கண்ணை உருட்டி விழித்தவாறு முகத்தில் வியர்வை சொட்ட தன்னை நோக்கிச் சாடவருவதை கண்டதும் உதறல் ஏற்பட்டது. மேலும் பேசத் துணிச்சலில்லாதவளாய் அங்கிருந்து திரும்பி ஓடிவிட்டாள். திரு சாவோவும் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான். அவனுக்கு வழிவிட்ட கிராமத்தவர்கள், பா-இ தலையிட்டதைக் கண்டித்தனர். தங்கள் சடையினை முதலில் கத்திரித்துவிட்டு பிறகு மீண்டும் அதை வளர்க்கத் தொடங்கியுள்ள சிலரோ திரு. சாவோவின் கண்களில் படாதவகையில் வேகமாக மற்றவர்களுக்குப் பன்னால் ஒளிந்து கொண்டனர். எனினும் உன்னிப்பாய்க் கவனம் செலுத்தாத திரு சாவோ, கூட்டத்தினரைத் தாண்டி மெழுகு மரங்களைக் கடந்து சென்றான். விடைபெறுவதற்கு முன்னால் “அவருக்கு உங்களால் ஈடுநிற்க முடியுமா!” எனக் கூறியவரால் ஒற்றைப்பலகைப் பாலத்தில் தாவிச் சென்றான்.

கிராமத்தவர்கள் வாய்பேசாது நின்றவாறு தங்கள் தங்கள் மனத்தைக் குடைந்து கொண்டிருந்தனர். தங்களால் சாங் ஃபெய்க்கு ஈடு நிற்க முடியாது என்பதை உணர்ந்தனர். எனவே ஏழு-ராத்தலின் வாழ்க்கை முடிந்த விஷயமே என முடிவுகட்டினார். அரச நீதியை மீறிய ஏழு-ராத்தல், நகரத்துச் செய்தியைக் கூறிய பொழுது அந்த நீண்ட கங்காணைப்

பிடித்துக் கொண்டு ஆணவமாகப் பேசியிருக்க வேண்டிய தில்லை என்று எண்ணினார்கள். ஆகையால் அவன் சட்டத்தை மீறியதில் அவர்களுக்கு ஒருவகையில் மகிழ்ச்சிகூறான். அவர்கள் தங்கள் அபிப்பிராயங்களை வெளிப்படையாகக் கூறவிரும்பினாலும் என்ன சொல்வது எனப்பிரியாது தடுமாறினர். ரீங்காரமிட்ட கொசுக்கள் அவர்களது வெற்றுக் கைகளை உராய்ந்தவாறு மெழுகு மரங்களுக்கும் கீழே மொய்க்கச் சென்றனர். கிராமத்தார் தங்கள் வீடுகளை நோக்கிக் கலைந்து சென்றனர். கதவுகளைச் சாத்திப் படுக்கச் சென்றனர். தனக்குத் தானே முன்கியவாறே திருமதி ஏழு-ராத்தலும் தட்டுகளை ஒன்றுசேர்த்து மேசைகளையும் முக்காலிகளையும் வீட்டுக்குள் எடுத்துச் சென்று கதவைச் சாத்திப் படுக்கச் சென்றனர்.

ஏழு-ராத்தல் உடைந்த கிண்ணத்தை உள்ளே எடுத்துச் சென்றான். பிறகு வாசற்படியில் அமர்ந்து புகைக்கத் தொடங்கினான். அவன் மனக் குழப்பமடைந்திருந்ததால் புகையை இழுத்து வெளியில் விட மறந்தான். தந்த வாய்முனை கொண்ட புள்ளிகளிட்ட ஆறடிக்குழாயின் புகையிலைக் கிண்ணத்திலிருந்து நெருப்பு கரிந்தது. விஷயம் முற்றி ஆபத்தான கட்டத்தை எட்டி விட்டதைப்போலத் தோன்றியது. தப்புவதற்கான வழிவகைகளைக் கண்டறிய அவன் முனைந்தான். அவனது எண்ணங்கள் அனைத்தும் அவிழ்க்க முடியாத குழப்பமுடிச்சுகளாகத் தோன்றின. “சடைகள், ஓ சடைகள்? பதினெட்டடி நீள ஈட்டி! ஒவ்வொரு தலைமுறையும் முன்னதை விடமோசம்! சக்கரவர்த்தி சிம்மா சனத்தில் ஏறிவிட்டார்! உடைந்த கிண்ணத்தை நகரத்துக்கு எடுத்துச் சென்று ஒட்டவைத்து விடவேண்டும். அவருக்கு ஈடு யார்? புத்தகத்தில் அது எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. முதேனி...”

ஈறுநாள் விடியற்காலே ஏழு-ராத்தல் வழக்கம்போல் படகுடன் நகரத்துக்குச் சென்றான். மாளையில் தனது புள்ளியிட்ட ஆறடி மூங்கில் குழாயுடனும் சோற்றுக் கிண்ணத்துடனும்

லூச்சனுக்குத் திரும்பினான். இராச்சாப்பாட்டின் போது, திருமதி. ஒன்பது - ராத்தவிடம் தான் கிண்ணத்தை ஒட்டவைத்துக் கொண்டுவந்ததைத்தெரிவித்தான். உடைசல் பெரிதாச இருந்ததால் பதினாறு செப்பு இணைப்புகள் போட்டு ஒட்டவைக்க வேண்டியிருந்தது. ஒவ்வொன்றுக்கும் மூன்று காசவீதம் நாற்பத்தெட்டு காசுகள் ஆயின.

“ஒவ்வொரு தலைமுறையும் முன்னதைவிட மோசம்” எனக் கிழவி திருமதி ஒன்பது-ராத்தல் எரிச்சலுடன் கூறினாள். “நான் வாழ்ந்தது போதும், ஒரு இணைப்புக்கு மூன்றுகாசுகள்! முந்திக் காலத்திலெல்லாம் விலைகள் இவ்வளவு மோசமில்லை. எங்கள் அந்தக்காலத்திய இணைப்புகள் மிகவும் உறுதியானவை; இவைபோல் இல்லை. ஆ... அந்தக்காலம்... எழுபத்து ஒன்பது ஆண்டுகாலம் வாழ்ந்துவிட்டேன் .....”

இதன் பிறகும், ஏழு-ராத்தல் தொடர்ந்து நகரத்துக்குத் தினமும் சென்று வந்துகொண்டிருந்தாலும், அவனது வீட்டில் நிம்மதியற்ற தன்மை நிலவியது. இப்பொழுதெல்லாம் கிராமத்தவர் பெரும்பாலோர் நகர்ப்புறச் செய்தியை அவனிடம் கேட்பதில்லை. அவனிடமிருந்து ஒதுங்கியே சென்றனர். திருமதி ஏழு-ராத்தலும் எப்போதும் கோபத்துடன் இருந்தாள். அவளை ‘சிறைக் கைதி’ என்றே எப்போதும் அழைத்தாள்.

இரண்டு வாரங்களுக்குப் பின்னர் அவன் நகரத்திலிருந்து திரும்பிவந்த சமயம் தன் மனைவி அத்திபூத்தாற்போல நல்ல மனோநிலையில் இருப்பதை ஏழு-ராத்தல் கண்டான். “நகரத்தில் எதுவும் கேள்விப்படவில்லையா?” என அவனைக் கேட்டான்.

“இல்லை. ஒன்றுமே இல்லையே.”

“சக்கரவர்த்தி அரியணை ஏறிவிட்டாரா?”

“அப்படி ஒன்றும் கேள்விப்படவில்லையே.”

“சுபிட்ச மதுக்கடையில் இது குறித்து யாரும் ஏதும் கூறவில்லையா?”

“இல்லையே, ஒன்றும் சொல்லவில்லையே.”

“சக்கரவர்த்தி மீண்டும் ஆட்சிக்கு வருவாரெனத் தோன்றவில்லை. நான் திரு. சாவோவின் மதுக்கடையைக் கடந்து வந்தபொழுது அவர் உட்கார்ந்து புத்தகம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். அவரது சடை உச்சந்தலையில் முடிச்சிடப்பட்டிருந்தது. அதோடு அவர் அந்த நீண்ட அங்கியையும் அணிந்திருக்கவில்லை.”

“.....”

“சக்கரவர்த்தி அரியணை ஏறமாட்டார் என நினைக்கிறாயா?”

“ஒருக்கால் அப்படித்தான் இருக்குமென எண்ணுகிறேன்.”

இப்பொழுது ஏழு-ராத்தலிடம் அவனது மனைவியும் ஊராரும் மீண்டும் பரிவுடனும் மரியாதையுடனும் நடந்து கொள்கின்றனர். கோடைகாலத்தில் அவனது குடும்பத்தினர் தங்கள் வீட்டுக்கு வெளியே உள்ள மண்தரையில் இரவு உணவைச் சாப்பிடத்தான் செய்கின்றனர். அந்தப்பக்கமாகச் செல்வோர் எல்லாரும் அவர்களைப் பார்த்துப் புன்னகைக்கின்றனர். சில நாட்களுக்கு முன்னர் திருமதி. ஒன்பது-ராத்தல் தனது என்பதாவது ஆண்டு நிறைவைக் கொண்டாடினாள். வழக்கம் போல் முணுமுணுக்கிறாள்; எப்போதும் போல் திடகாத்திரத்துடன் இருக்கிறாள். ஆறு-ராத்தலின் இரட்டைச் சடை இப்பொழுது நீண்ட ஒற்றைச் சடையாக மாறியிருக்கிறது. அவள் பாதங்களை இப்போதுதான் குறுக்கத்தொடங்கியிருக்கிறார்கள்*

* சீனப் பெண்களின் பாதங்களை மரக்கட்டைகளுக்கு இடையில் வைத்துக்கட்டி, பாதங்களை வளரவிடாமல் குறுக்குவது சீனாவில் நெடுங்காலமாக இருந்து வந்த பழக்கம். குறுகிய பாதங்களைக் கொண்டு பெண்கள் வேகமாக ஓடி முடியாது. அவர்களின் நடை ‘அன்னநடை’ யாக இருக்கும். இது ஆணாதிக்கம் மிகுந்த நிலமானியச் சமுதாயத்தின் கொடுமையான பழக்கம். சீனப் பொது வுடமைக் கட்சி இப்பழக்கத்துக்கு முடிவு கட்டியது.

ஆயினும் திருமதி ஏழு-ராத்தலுக்கு அவள் கூடமாட ஒத்தாசை செய்து வருகிறாள். பதினாறு ஒட்டுப் போட்ட சேற்றறுக்கிண்ணத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு மண் தரையில் குதிபோட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்.

அக்டோபர் 1920.

கொடிய குளிரைப் பொருட்படுத்தாமல், எழுநூறுகல் தொலைவுக்குமேல் பயணம் செய்து, இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் விட்டகன்ற என் பூர்வீக வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்தேன்.

அது பனிக்காலத்தின் கடைசிப்பகுதி. எனது பூர்வீக வீட்டை நெருங்கும் சமயத்தில் வானத்தில் மேகம் கவிந்திருந்தது. நாங்கள் பயணம் செய்த படகின் மேல்தளத்துக்குள் குளிர்வாடை வீசியது. மூங்கில் தடுப்பிலிருந்த துவாரங்களின் வழியாகப் பார்க்கும் பொழுது, மக்கள் நடமாட்டமில்லாது வெறிச்சோடிக் கிடந்த கிராமங்கள் மங்கலான வானத்தின்கீழ் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத் தெரிந்தன. நான் மனச் சோர்வுற்றேன்.

ஓ! இருபது ஆண்டுகளாக என் நினைவில் நிறைந்திருந்த எனது பூர்வீக இல்லம் நிச்சயமாக இது அல்ல!

என் நினைவிலிருந்த பூர்வீகவீடு கொஞ்சம்கூட இப்படி இருந்ததில்லை. எனது பூர்வீக இல்லம் இதைவிடச் சிறப்பாக இருந்தது. அதனுடைய தனிப்பட்ட கவர்ச்சியை நினைவுகூரு மாறே, அன்றி அதன் அழகை வருணிக்கும்படியோ நீங்கள் என்னிடம் கேட்டால் அதைப்பற்றிய தெளிவான நினைவோ, வர்ணிப்பதற்கான சொற்களோ என்னிடம் இல்லை. நானாக ஒரு நியாயம் கூறிக்கொண்டேன்: வீடு எப்போதும் இப்படித் தான் இருந்தது. அது சீர்படுத்தப் படவில்லை என்பது உண்மைதான் என்றாலும் நான் கற்பனை செய்வதுபோல் அவ்வளவு மோசமானது அல்ல. மாறியிருந்தது என் மனநிலை மட்டுமே; காரணம், பிரமைகள் ஏதுமின்றி நான் கிராமத் துக்குத் திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

இம்முறை நான் இங்கு வந்ததற்கு ஒரே நோக்கம் கிராமத்திலிருந்து விடைபெற்று வருவதற்குத்தான். பல ஆண்டுகளாக எங்கள் மூதாதையர்கள் வாழ்ந்து வந்த வீடு ஏற்கனவே வேறு ஒரு குடும்பத்துக்கு விற்கப்பட்டுவிட்டது. ஆண்டு இறுதிக்குள் கைமாறிவிடும். எனவே புத்தாண்டு நாளுக்கு முன் நான் அங்கு விரைந்து சென்று, பரிச்சயமான பூர்வீக வீட்டுக்குப் பிரியாவிடைகூறி, பழைய சொந்தஊரை விட்டு மிகத் தொலைவிலுள்ள நான் வேலை செய்யும் இடத்துக்கு என் குடும்பத்தை அனுப்பியாக வேண்டும்.

மறுநாள் விடியற்காலை எனது வீட்டு வாசலை அடைந்தேன். காற்றில் ஆடிய காய்ந்த கூரைப் புற்களின் முறிந்த தண்டுகள், இந்தப் பழம்வீடு கைமாறுவது தவிர்க்க முடியாமல் போனது ஏன் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தின. எங்கள் நெருங்கிய பங்காளிகள் பலர் ஊரைவிட்டே சென்றிருக்கக் கூடுமாதலால் வீட்டில் அசாதாரணமான அமைதி நிலவியது. நான் வீட்டை அடைந்த நேரத்தில் வாயில்படியில் காத்திருந்த அம்மா என்னை எதிர்கொண்டு அழைத்தாள். அவளைப் பின்தொடர்ந்து எனது எட்டுவயது மருமகன் ஹாங்கெர் ஓடிவந்தான்.

அம்மா மகிழ்ச்சியோடிருந்தாலும், ஏதோ ஒரு கவலை உணர்வை அவள் மறைக்கவும் முயன்றாள். ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு சிறிது தேநீர் அருந்தும்படியும், இடமாற்றலைப் பற்றிப் பின்பு பேசலாமென்றும் கூறினாள். இதுவரை என்னைப் பார்த்திராத ஹாங்கெர் தொலைவிலிருந்து என்னைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

கடைசியில் இடமாற்றலைப் பற்றித்தான் பேச்சுவந்தது. வேறிடத்தில் வாடகைக்கு வீடு எடுத்திருப்பதையும், ஒருசில மேசை நாற்காலிகளை வாங்கியிருப்பதையும் கூறினேன். மேற்கொண்டும் தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள் வாங்க, வீட்டிலுள்ள தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள் அனைத்தையும் விற்பது அவசியம் என்றும் கூறினேன். அம்மா ஒத்துக் கொண்டாள். சாமான்கள் அனைத்தும் கட்டிவைக்கப்

பட்டிருப்பதாகவும், எடுத்துச் செல்ல முடியாத சாமான்களை ஏற்கனவே விற்றுவிட்டதாகவும் கூறினான். விற்ற சாமான்களுக்குப் பணம் கிடைப்பதுதான் சிரமமாக இருப்பதாகத் தெரிவித்தான்.

“ஓரிரண்டு நாள் நீ ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு, நம் உற்றோர் உறவினர்களை யெல்லாம் போய்ப் பார்த்தபின் புறப்படலாம்” என்றான் அம்மா.

“சரி”

“தவிர்வுர் ஜூன்டு இருக்கிறான். அவன் இங்கு வரும்போ தெல்லாம் உன்னை விசாரிப்பான். உன்னை மீண்டும் பார்க்க மிகவும் விரும்புகிறான். நீ எப்போது வருவாய் என்பதைச் சொல்லியிருக்கிறேன். அவன் எந்த நேரமும் வரலாம்.”

இதைக் கேட்டதும் எனது உள்ளத்தில் ஒரு விசித்திரக் காட்சி தோன்றியது. கருநீல வானிலே தங்கநிலா தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் பசும் தர்ப்பூசனிபடர்ந்த கடற்கரை. தர்ப்பூசனிக்கு மத்தியில் கழுத்தில் வெள்ளிச்சங்கிலி அணிந்த பதினென்று பன்னிரண்டு வயதுடைய சிறுவன். இவன் கவர்க்கோலால் தனது பலமனைத்தையும் கொண்டு ஒரு பெருச்சாளியைக் குத்த முனைகிறான். அது அவன் கால்களுக்கிடையே தப்பிவிடுகிறது.

இந்த பையன்தான் ஜூன்டு. நான் முதன்முதலாக அவனைச் சந்தித்த பொழுது அவனுக்குப் பத்து வயசுக்குக் கொஞ்சம் அதிகமிருக்கும். அது முப்பது ஆண்டுகளுக்குமுன்பு. அப்போது அப்பாவும்ருந்தார். நாங்கள் நல்ல நிலையிலிருந்தோம். எனவே செல்லப் பிள்ளையாகத் திரிந்தேன். அந்த ஆண்டு நீத்தார் நினைவுப் பூசையை ஏற்று நடத்தும் பொறுப்பை ஏற்கவேண்டியது எங்கள் குடும்பத்தின் முறையாக வந்தது. இது முப்பது ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறையே வாய்ப்பதால் அது முக்கியத்துவமுடையதாக இருந்தது. முதல் மாதத்தில் முதாதையர் சிலைகள் வைக்கப்பட்டு அவற்றுக்கு

உணவு படைக்கப்படும். பூசைப்பாத்திரங்கள் விளையுயர்ந்தவை ஆனதாலும், வழிபாட்டுக்கு ஏராளமானோர் வருவதாலும் திருட்டுப் போகாமல் பார்த்துக்கொள்ளவும் வேண்டியிருந்தது. எங்கள் குடும்பத்துக்கு ஒரே ஒரு பகுதிநேர ஊழியனை இருந்தான். (எங்கள் மாவட்டத்தில் தொழிலாளர்களை நாங்கள் மூன்று பிரிவினராகப் பிரித்தோம். ஒரு குடும்பத்துக்கே ஆண்டு முழுதும் ஊழியம் செய்பவர்கள் முழுநேர வேலையாட்கள். நாட்கணக்கில் கூலிக்கு எடுக்கப்படுபவர்கள் கூலியாளர். சொந்த விவசாயம் செய்து கொண்டு, எப்போதாவது புத்தாண்டு நாட்களிலோ, திருவிழாக்காலத்திலோ, குத்தகை வசூலிக்கும் காலத்திலோ வந்து ஒரு குடும்பத்துக்கு மட்டும் வேலை செய்பவர்கள் பகுதிநேர ஊழியர்கள்.) செய்யவேண்டிய வேலை நிறைய இருந்ததால் பூசைப் பாத்திரங்களைப் பார்த்துக் கொள்ள தன் மகன் ஜூன்டுவை வரவழைப்பதாக எங்கள் பகுதிநேர ஊழியன் கூறினான்.

அப்பா இதற்குச் சம்மதித்தபோது, எனக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. ஜூன்டுவைப் பற்றி அதற்கு முன் நான் கேள்விப் பட்டிருந்தேன். அவனுக்கும் ஏறத்தாழ என் வயது தான். அவன் இடைச்செருகல் மாதத்தில் பிறந்தவன். அவனது ஜாதகக் கணிப்பின்படி ஐந்து மூலகங்களில் பூமா என்ற மூலகம் அவனுக்கு வாய்க்கவில்லை. எனவே அவனுக்கு ஜூன்டு (இடைச் செருகல் பூமி) என்ற பெயரிட்டார் அவன் தந்தை. ஜூன்டு சிறு பறவைகளைக் கண்ணிவைத்துப் பிடிப்பதில் சமர்த்தன்.

என்றைக்கு புத்தாண்டு வரும் என தினமும் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். புத்தாண்டு நாளன்றுதான் ஜூன்டு வருவதாக இருந்தது. ஆண்டின் கடைசி நாளன்று ஜூன்டு வந்திருப்பதாக அம்மா கூறினாள். நான் அவனைக் காண பறந்தோடினேன். அவன் சமையலறையில் நின்று கொண்டிருந்தான். வட்டவடிவமான சிவந்த முகம். தலையில் கம்பளிக் குல்லா. அவன் கழுத்தில் கிடந்த வெள்ளித் தாயத்து அவன்மீது அவன் தந்தை கொண்டிருந்த பாசத்தை உணர்த்தியது. அவனைக்

கரீலன் கொண்டுபோய் விடுவான் என பயந்து, சாமிகளையும் புத்தர்களையும் வேண்டி கழுத்துச் சங்கிலியில் தாயத்து போட்டிருந்தான். அவனுக்குக் கூச்சம் அதிகம். என்னிடம் மட்டுமே பயமின்றிப் பழகினான். ஒருவரும் இல்லாதபொழுது என்னுடன் பேசுவான். எனவே சிலமணி நேரத்தில் நாங்கள் நெருங்கிய நண்பர்களாகி விட்டோம்.

அப்போது நாங்கள் என்ன பேசினோமோ தெரியாது. ஆனால் ஜுண்டு உற்சாகத்துடன் காணப்பட்டான் என்பது நினைவில்லிருக்கிறது. பட்டணத்துக்கு வந்த நாள் தொட்டு பல புதிய விஷயங்களைப் பார்த்ததாகக் கூறினான்.

மறுநாள், பறவைகள் பிடிக்குமாறு அவனைக் கேட்டுக் கொண்டேன்.

“அதுமுடியாது. நிறைய பனி விழுந்த பின்தான் அது சாத்தியமாகும். அங்கே நான் நிறைய பனி விழுந்ததும் மண்ணை அகற்றி தரையைச் சுத்தமாக்கி ஒரு முறத்தை சிறிய குச்சியால் தூக்கி நிறுத்தி, அதற்கும்கீழ் தானிய உமியைத் தூவுவேன். பறவைகள் அதைத் தின்னவரும். அப்போது குச்சியில் கட்டியிருந்த கண்ணியை இழுப்பேன். முறம்சாய்ந்து அக்குருவிகள் மாட்டிக் கொள்ளும். பலவிதமான பறவைகள், காணங்கோழி, மரங்கொத்தி, காட்டுப்புழு, நீலக்குருவி.....”

எனவே பனிகொட்டும் காலத்தை ஆர்வத்தோடு எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

அடுத்த தடவை “இப்போது மிகவும் குளிராக இருக்கிறது” என்றான் ஜுண்டு. “கோடை காலத்தில் எங்கள் ஊருக்கு நீ வரவேண்டும். பகல்நேரங்களில் கடற்கரை சென்று சிப்பிகளைத் தேடிச் செல்வோம். பச்சை, சிவப்பு, பேய்ச் சிப்பி, புத்தர்கை என்று பலவகைச் சிப்பிகள் உள்ளன. நானும் அப்பாவும் தர்ப்பூசனிகளைப் பார்க்கப் போகும்போது நீயும் வரலாம்.”

“திருடர்களைப் பிடிப்பதற்கா?”

“இல்லை. வழிப்போக்கர்கள் தாகத்துக்காக ஒரு தர்ப்பூசனியை எடுத்தால் அதைத் திருட்டு என்று இங்குள்ள வர்கள் கருதமாட்டார்கள். நாங்கள் வளைக்கரடி, முள்ளம் பன்றி, பெருச்சாளி போன்றவற்றுக்காகத்தான் காவல் செய்வோம். நிலாக்கால இரவு வேளையில் பெருச்சாளிகள் தர்ப்பூசனியைக் கடிக்கும் சத்தம் கேட்டால் கவர்க்கோலைக் கையிலேந்தி ஓசைப்படாது பதுங்கிச் செல்வோம்...”

பெருச்சாளிகள் பற்று அப்போது எனக்கு ஏதும் தெரியாது. இப்போதும் எனக்கு அதுபற்றி அதிகம் தெரியாது. ஏதோ அவை சிறு நாய்கள் போன்ற கொடூரமான பிராணிகளாக இருக்கலாமென எண்ணினேன்.

“அவை மனிதர்களைக் கடிப்பதில்லையா?”

“கையில் கவர்க்கோலிருக்கிறது. அங்கே போய் அதைக் கண்டதும் குத்த வேண்டியதுதான். அது தந்திரமான பிராணி. நம்மைக் கண்டதும் ஓடி வந்து நம் கால்களுக்கு கிடையே புகுந்து ஓடிவிடும். அதன் முடி எண்ணைபோல் வழுவழுப்பாயிருக்கும்...”

இத்தகைய விந்தைப் பொருள்கள் இருப்பதை நான் ஒரு போதும் அறிந்திருக்கவில்லை. கடற்கரையில் கிடக்கும் வானவில் போன்று பல நிறங்களில் சிப்பிகள்; ஆபத்தான வரலாற்றைக் கொண்ட தர்ப்பூசனிகள்! எனக்குத் தெரிந்திருந்த தெலாம் காய்கறிக் கடைக்காரனிடம் அவை விற்பனைக்குக் கிடைத்தன என்பதுதான்.

“எங்கள் கடற்கரையில் பெரிய அலைகள் வந்து மோதும் போது அவற்றோடு ஏராளமான குதிக்கும் மீன்கள் வரும். தவளைகள்போல் அவற்றுக்கு இரு கால்கள் இருக்கும்...”

இத்தகைய விந்தை விஷயங்கள் அடங்கிய செல்வக்களஞ்சியம் தான் ஜுண்டுவின் உள்ளம். எனது மற்ற நண்பர்களின் கண்ணோட்டத்தில் இவை இருந்ததில்லை. அவர்களுக்கு இவற்றைப் பற்றி ஏதும் தெரியாது. ஜுண்டு கடற்கரை

அருகே வாழ்ந்து வந்தான். அவர்கள் பார்க்க முடிந்ததெல்லாம் மதில் சுவருக்குமேல் ஆகாயத்தின் நான்கு மூலைகளையும் தான்.

துரதிஷ்டவசமாக, புத்தாண்டு நாளுக்கு ஒரு மாதத்துக்குப் பிறகு ஜூன் லீட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்லவேண்டியிருந்தது. என் கண்களில் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது. சமையலறைக்குச் சென்று அழ ஆரம்பித்தேன். அங்கிருந்து வெளியேவர மறுத்தேன். கைடசியில் அவன் அப்பா அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு சென்றார். சிறிது நாட்களுக்குப் பிறகு, அவன் தன் தந்தையின் மூலம் சிப்பிகள் அடங்கிய பொட்டலம் ஒன்றை எனக்குக் கொடுத்தனுப்பினான். நானும் ஒரிரு முறை அவனுக்கு வெகுமதிகள் அனுப்பினேன். ஆனால் நாங்கள் மீண்டும் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கவேயில்லை.

இப்போது என் அம்மா அவனைப்பற்றிக் குறிப்பிடவே, இந்த இளமைக்கால நினைவு மின்னல் ஒளி போல உயிர் பெற்றெழுந்தது. எனது பூர்வீக வீடு என் காட்சியில் இருப்பது போல தெரிந்தது. நான் கூறினேன்:

“மிகவும் நல்லது. அவன் எப்படியிருக்கிறான்?”

“அவனா?... அவன் அப்படி ஒன்றும் சொளகரியமாக இல்லை” என்றாள் அம்மா. பிறகு கதவுக்கு வெளியே பார்த்த வாறு கூறினாள். “அதோ அந்த ஆட்கள் இங்கு மறுபடியும் வருகிறார்கள். நமது தட்டு முட்டுச் சாமான்களை வாங்க விரும்புவதாகச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் உண்மையில் எதைப் பொறுக்கி எடுத்துக்கொள்ள முடியும் என்பதைப் பார்க்கவே விரும்புகிறார்கள். நான் போய் அவர்களைக் கண்காணிக்க வேண்டும்.”

அம்மா எழுந்திருந்து வெளியில் சென்றாள். பெண்கள் பலர் பேசுவது வெளியிலிருந்து கேட்டது. ஹூங்கெரைக் கூப்பிட்டு அவனுடன் பேச்சுக் கொடுத்தேன். அவனுக்கு

எழுதத் தெரியுமா என்றும், இந்த இடத்தை விட்டுச் செல்லவில்லை. அவனுக்கு மகிழ்ச்சியா என்றும் கேட்டேன்.

“நாம் ரயிலில் செல்வோமா?”

“ஆம். ரயிலில்தான் செல்வோம்.”

“படகில் செல்வோமா?”

“முதலில் ஒரு படகில் செல்வோம்.”

“ஓ! இதைப் பாருங்கள். எவ்வளவு ஒரு நீண்ட மீசை இருக்கிறது இதற்கு.” திடீரென ஒரு விந்தையான கிரீச் சிட்ட குரல் கேட்டது.

நான் திடுக்குற்று ஏறிட்டுப் பார்த்தேன். ஐம்பது வயது மதிக்கத்தக்க துருத்திக் கொண்டிருந்த கன்ன எலும்புகளும், மெல்லிய உதடுகளும் கொண்ட ஒரு பெண் இருப்பில் கைகளை வைத்தவாறே என் முன் நின்று கொண்டிருந்தாள். வடிவ கணிதக் கருவிப் பெட்டியில் உள்ள ஒரு கவராயத்தைப்போல கால் சட்டை அணிந்திருந்த கால்களை அகல விரித்து நின்று ருந்தாள். அவள் மேலாடை ஏதும் அணிந்திருக்கவில்லை.

நான் மிகவும் திகைத்து நின்றேன்.

“என்னைத் தெரியவில்லையா? உன்னைத் தூக்கி வளர்த்த வள் நான்.”

எனக்கு மேலும் திகைப்புண்டாகியது. நல்ல வேளையாக என் அம்மா அப்போதுதான் உள்ளே வந்து என்னிடம் கூறினாள்.

“அவன் ரொம்பநாளாக வெளியூரில் இருந்தான். உன்னை அவன் மறந்துவிட்டதற்கு அவனை மன்னித்துவிடு” என்று அவளைப் பார்த்துக் கூறிய அம்மா, “இந்த சாலைக்கு மறுபுறத்தில் இருக்கிற திருமதி. யாங்கை நினைவில்லையா உனக்கு?” என்று என்னிடம் கேட்டாள். “அவன் ஒரு அரைக்கடை வைத்திருக்கிறான்.”

எனக்கு அப்போது ஞாபகம் வந்தது. நான் சிறுவகை இருந்தபோது சாலைக்கு மறுபுறமிருந்த அவரைக் கடையில் நாள் பூராவும் உட்கார்ந்திருந்த திருமதி யாங் நினைவுக்கு வந்தான். அவளை எல்லோரும் “அவரைக் கடை அழகி” என்று அழைப்பது வழக்கம். ஏனெனில் அவள் தன் முகத்துக்கு நிறைய பவுடர் பூசிக் கொள்வாள். இப்போது தெரிவதுபோல் அவளது கன்ன எலும்புகள் முன்பு துருத்திக் கொண்டிருக்கவில்லை. அவளது உதடுகளும் அப்போது இவ்வளவு மெல்லியதாக இருக்கவில்லை. மேலும் அவள் எப்போதும் உட்கார்ந்து கொண்டு இருந்ததையே நான் பார்த்ததால், கவராயம் போன்ற தோற்றத்தை அப்போது நான் கண்டதில்லை. அவளால்தான் அவரைக் கடையில் நல்ல வியாபாரம் நடந்தது என்று அப்போது எல்லோரும் கூறுவார்கள். ஆனால் ஒரு வேளை அன்று நான் மிக இள வயதினனாக இருந்ததால் அவள் என்னிடம் எவ்வித பதிலையும் ஏற்படுத்தவில்லை போலும். எனவே பிறகு அவளை முற்றாக மறந்துவிட்டேன். ஆயினும் இப்போது அந்தக் கவராயம் மிகவும் எரிச்சலோடும் மிகுந்த அலட்சியத்தோடும் என்னை நோக்கினால். அந்த பார்வை நெப்போலியனைத் தெரியாத பிரெஞ்சுக் காரனையோ, வாஷிங்டனை அறிந்திராத ஒரு அமெரிக்கனையோ ஒருவன் பார்ப்பதைப் போல இருந்தது. அவள் ஏளனமாக முறுவலித்து என்னைக் கேட்டாள்:

“ஓ, மறந்து விட்டாயா? ஆமாம், நான் உன் பார்வையில் படுவதற்குத் தகுதியற்றவளாக இருக்க வேண்டும்.”

“நிச்சயமாக இல்லை...நான்...” எழுந்து கொண்டே தடுமாற்றத்துடன் கூறினேன்.

“அப்படியானால் நான் செல்வதைக்கேள் தம்பி சன். உனக்குப் பணம் சேர்ந்துவிட்டது. இந்த தட்டுமுட்டு சாமான்களை எடுத்துச் செல்வது பெரும்சுமை. எனவே இந்தப் பழைய சாமான்கள் அநேகமாக உனக்குத் தேவைப்படாது. எனவே பேசாமல் எனக்குக் கொடுத்துவிடுவதுதான்

நல்லது. எங்களைப் போன்ற ஏழைகளுக்கு இவை பயன்படு...”

“நான் பணக்காரனாகி விடவில்லை. நான் வேறு சிலவற்றை வாங்க இவற்றையெல்லாம் விற்றாக வேண்டும்.”

“நீ ஒரு பெரிய அதிகாரியாகியிருக்கிறாய். அப்படியிருந்தும் பணக்காரனாகவில்லை என்கிறாய். இப்போது நீ மூன்று வைப்பாட்டிகள் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். வெளியில் செல்லும்போதெல்லாம் உன்னை ஒரு பெரிய பல்லக்கில் எட்டுபேர் தூக்கிக் கொண்டு போகிறார்கள். அப்படியிருந்தும் நீ பணக்காரனாகவில்லை என்கிறாயா? ஏய், என்னிடம் எதையும் நீ மறைக்க முடியாது.”

என்னால் பதில் ஏதும் சொல்ல முடியாது என்பதை அறிந்து நான் மெளனமாக இருந்தேன்.

“இதோபார், உண்மையில் பணம் சேரேரத்தான் மனிதர்கள் மேலும்மேலும் கஞ்சத்தன்ம் பிடிக்கிறார்கள். கஞ்சத்தன்ம் பிடிக்கப்பிடிக்கத்தான் அவர்களுக்கு மென் மேலும் பணம் சேர்கிறது” என்று கவராயம் கூறினான். இதைக் கூறிக்கொண்டே அவள் எரிச்சலுடன் திரும்பி மெதுவாக நடந்து என் அம்மாவின் கையுறைகள் இரண்டை போகிறபோக்கில் தன் சட்டைப்பைக்குள் திணித்துக் கொண்டு சென்றாள்!

இதன்பிறகு அக்கம்பக்கமிருந்த சொந்தக்காரர் ஏராளமான பேர் எங்களைப் பார்க்க வந்தார்கள். அவர்களை உபசரிப்பதுடன் சாமான்களை எடுத்துக்கட்டும் வேலையையும் சிறிது கவனித்தேன். இவ்வாறு மூன்று நாங்கு நாட்கள் கழிந்தன. குளிர்நிறைந்த பிற்பகல் ஒன்றில் நான் பகலுணவுக்குப் பிறகு உட்கார்ந்து கொண்டு தேநீர் அருந்திக் கொண்டிருந்தேன். யாரோ வருவதை உணர்ந்து தலையைத் திருப்பிப் பார்த்தேன். வந்தது யாரென்பதைப் பார்த்ததுமே என்னை யறியாத பரபரப்பு ஏற்பட்டது. விரைவாக எழுந்து அவளை வரவேற்கச் சென்றேன்.

வந்தவன் ஜுண்டு. ஆனால் பார்த்தவுடன் அவன் ஜுண்டுதான் என்பது எனக்கு தெரிந்தாலும், என் நினைவிருந்த ஜுண்டு அல்ல அவன். அவன் முன்னைப்போல இருமடங்கு வளர்ந்திருந்தான். முன்னைப் போலவே சிவப்பாக இருந்த அவனது வட்டமுகம் குழிவிழுந்திருந்தது. கன்னத்தில் ஆழமான கோடுகளும் சுருக்கங்களும் நிறைந்திருந்தன. அவனது கண்களுமே அவனது தந்தையின் கண்களைப்போல் விளிம்புகள் தடித்துச் சிவந்திருந்தன. இது கடற்கரை ஓரமாக வேலைசெய்கிற, நாள்பூராவும் கடல்காற்றில் உலவுகிற குடியானவர்கள் பலருக்குப் பொதுவாக அமைந்துள்ள அம்சம். அவன் அழுக்குப்படிந்த தொப்பியும், ஒரு லேசான கோட்டும் அணிந்திருந்தான். அதனால் அவன் உடல் முழுதும் குளிரால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவன் கையில் காசிதப் பொட்டலமும், நீளமான சுங்கானும் வைத்திருந்தான். என் நினைவில் இருந்ததைப் போல அவனது கரம் கொழுக்கொழுவென்று சிவப்பாக இருக்கவில்லை. ஊசியிலைமரப் பட்டைபோல கரடு முரடாகவும் டிசாரசொரப்பாகவும் இருந்தது.

மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் எனது உணர்ச்சிகளை வெளியிடாது தவித்தேன். என்னால் சொல்ல முடிந்தது இதுதான்:

“ஓ ஜுண்டு—நீதானா?”

அதன் பிறகு எத்தனையோ விஷயங்களைப்பற்றி நான் பேசவிரும்பினேன். நான் பேசவிரும்பிய விஷயங்கள் ஒரு ஆரத்திலுள்ள முத்துக்களைப் போல அடுத்தடுத்து உதிர்ந்திருக்கும்: காட்டுக் கோழிகள், குதிக்கும் மீன்கள், சிப்பிகள், பெருச்சாளி...ஆனால் எனக்கு வாயடைத்து விட்டது; எண்ணியதையெல்லாம் என்னால் சொற்களாக வடிக்க முடியவில்லை.

மகிழ்ச்சியும் வருத்தமும் முகத்தில் கலந்து தோன்றிட அவன் நின்றுகொண்டிருந்தான். அவனது உதடுகள் அசைந்தன. ஆனால் ஒலி எதுவும் வரவில்லை, கடைசியில் ஒரு

மரியாதைத் தோற்றத்தை உருவாக்கிக் கொண்டு அவன் தெளிவாகக் கூறினான்:

“எஜமானே!...”

என்னை மின்னல் தாக்கியது போல உணர்ந்தேன். ஏனெனில் எங்கள் இருவருக்கிடையே எத்தகையதொரு வருந்தத்தக்க கனமான சுவர் எழுப்பப்பட்டுவிட்டது என்பதை அறிந்துகொண்டேன். ஆயினும் என்னால் ஏதும் சொல்ல முடியவில்லை.

அவன் தலையைத் திருப்பி யாரையோ அழைத்தான்:

“ஷாய்-ஷெங்! எஜமானனுக்கு பணிந்து வணக்கம் சொல்.” பிறகு தனது முதுகுக்குப்பின் ஒளிந்து கொண்டிருந்த ஒரு சிறுவனை இழுத்து வந்து முன்னால் நிறுத்தினான். இவன் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ஜுண்டு எப்படி இருந்தானோ அதேபோல இருந்தான். ஆனால் வித்தியாசம் என்னவென்றால் இச்சிறுவன் மேலும் வெளுத்துப்போய், மேலும் ஒல்லியாக இருந்தான். அத்துடன் அவன் கழுத்தில் வெள்ளிச்சங்கிலி ஏதுமில்லை.

“இது எனக்கு ஐந்தாவது பையன். இவன் இதுவரை பெரியமனிதர்கள் யாரையும் பார்த்ததில்லை. அதனால்தான் ரொரப்பவும் வெட்கப்படுகிறான்.”

எங்கள் குரலைக் கேட்டதாலோ என்னவோ அம்மா ஹாங்கெருடன் கீழே இறங்கி வந்தாள்.

“கடிதம் சிலநாட்களுக்கு முன் கிடைத்தது அம்மா. எஜமான் திரும்பி வருகிறார் என்பதை அறிந்து நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்” என்றான் ஜுண்டு.

“ஆமாம், நீ ஏன் இவ்வளவு மரியாதை காட்டுகிறாய்? நீங்கள் இருவரும் அன்று விளையாட்டுத் தோழர்கள் அல்லவா?” என்றான் அம்மா குதூகலத்துடன். “நீ முன்பு எப்படிக்கூப்பிடுவாயோ அதுபோலவே ‘சன் தம்பி’ என்றே இப்போதும் அழைக்கலாமே.”

“ஓ, போங்கம்மா நீங்கள்!...அதெல்லாம் மரியாதைக் குறைவான செயல். அப்போது நான் சிறுவனாக இருந்தேன். இந்த விஷயமெல்லாம் எனக்குப் புரியாது.” அவன் இதைச் சொல்லும்போதே ஷாய்-ஷெங்கை முன்னால் வந்து பணிந்து வணக்கம் கூறுமாறு செய்தான். ஆனால் சிறுவன் வெட்கப் பட்டு தந்தைக்கு முன்னர் அப்படியே நின்றான்.

“ஓ, இவன்தான் ஷாய்-ஷெங்கா? உனது ஐந்தாவது மகனா?” என்றான் அம்மா. “நாங்கள் எல்லோரும் அந்நியர்கள். எனவே அவன் கூச்சப்படுவதற்காகத் திட்டாதே. ஹாங்கெர், இவனை விளையாட வெளியே அழைத்துச் செல்.”

இதைக்கேட்டு ஹாங்கெர், ஷாய்-ஷெங்கிடம் சென்றான். ஷாய்ஷெங்கும் சிறிதும் தயக்கமில்லாமல் அவனுடன் வெளியில் சென்றான். ஜூன்டுவை உட்காருமாறு அம்மா சொன்னாள். சிறிது தயக்கத்துக்குப் பிறகு அவன் உட்கார்ந்தான். அவனது நீண்ட சங்காளை மேசை மீது சாத்திவைத்து விட்டு, காகிதப் பொட்டலத்தைக் கொடுத்திவிட்டுக் கூறினான்.

“பனிக்காலத்தில் கொண்டுவருவதற்கு விசேஷமாக ஏதும் இல்லை. இருந்தாலும் நாங்களே காயவைத்த அவரை இது தயவு செய்து ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் ஐயா.”

அவனது சொந்த விஷயங்கள் எல்லாம் எப்படி என்று கேட்டேன். அவன் வெறுமனே தலையை அசைத்தான்.

“நிலைமை ரொம்ப மோசம். எனது ஆரூபது மகன் கூடக் கொஞ்சம் ஒத்தாசை புரிகிறான். ஆனாலும் எங்களுக்கு போதுமான அளவு உணவு இல்லை...பாதுகாப்பு ஏதும் இல்லை... எல்லாவித ஆட்களும் பணம் கேட்கிறார்கள்; என்ன எப்படி என்ற விதிமுறையே இல்லை...அதோடு அறுவடையும் மோசம். பயிர் விளைவிப்பது நாங்கள். ஆனால் விளைச்சலை விற்க எடுத்துச் சென்றால் ஏராளமான வரிகளைச் செலுத்த வேண்டியுள்ளது. இதனால் நஷ்டம்தான். மிச்சம். விற்பதற்கு முயற்சி செய்யாவிட்டாலோ, நிலைமைகள் மேலும் மோசமாகி விடும்....”

அவன் தலையை ஆட்டிக் கொண்டே இருந்தான், ஆயினும் அவனது முகம் முழுவதும் சுருக்கங்கள் விழுந்திருந்தும் கூட, அவற்றில் ஒன்று கூட அசையவில்லை. அவன் ஒரு கற்சிலையைப் போல் தோன்றினான். அவன் மிகுந்த வேதனையுடன் இருந்தாலும் அதை வெளியிட முடியாதவனாக இருந்தான். சிறிது நேர அமைதிக்குப் பிறகு அவன் தனது சங்காளை எடுத்து மெளனமாகப் புகைக்கத் தொடங்கினான்.

அவனுடன் பேச்சுக் கொடுத்திவிருந்து அவன் வீட்டில் அதிக வேலையிருப்பதையும் மறுநாளே அவன் திரும்பவேண்டியிருந்ததையும் அம்மா அறிந்து கொண்டாள். அவன் மதிய உணவு சாப்பிடாததை உணர்ந்து, சமையலறைக்குச் சென்று அவனுக்கு வேண்டிய அளவு சோறு சமைத்துக் கொள்ளும் படி கூறினான்.

அவன் வெளியே சென்றதும் அவனது கடின வாழ்க்கையை எண்ணி நாங்களிருவரும் தலையை அசைத்துக் கொண்டோம். பல குழந்தைகள், பஞ்சம், வரிகள், போர் வீரர்கள், கொள்ளைக்காரர்கள், அதிகாரிகள், நிலப்பிரபுக்கள் அனைவரும் அவனை நசுக்கிப் பிழிந்து எடுத்தார்கள். நமக்குத் தேவையில்லாத பொருள்களில் அவன் எதை விரும்புகிறானோ அதையெல்லாம் எடுத்துக் கொள்ளட்டும் என்று அம்மா கூறிவிட்டாள்.

அன்றுமாலே அவன் பல சாமான்களைப் பொறுக்கி எடுத்து கொண்டான்: இரண்டு நீண்ட மேசைகள், நான்கு நாற்காலிகள், தூபக்கால், மெழுகுவர்த்திச் சட்டம், ஒரு தராசு; வீட்டிலுள்ள சாம்பல் தன் நிலத்துக்கு உரமாகப் பயன்படும் என்று அதனையும் கேட்டான். நாங்கள் போஷபின் படகைக் கொணர்ந்து அதை எடுத்துச் செல்வதாகக் கூறினான்.

அன்றிரவு மீண்டும் நாங்கள் பேசினோம். விசேஷமாக ஏதும் பேசவில்லை. மறுநாள் காலை ஷாய்-ஷெங்குடன் அவன் சென்றுவிட்டான்.

ஒன்பது நாட்களுக்குப்பின் நாங்கள் பயணப்பட வேண்டி வந்தது. ஜூன் காலையில் வந்தான். ஷாய்-ஷெங் அவனுடன் வரவில்லை. படகைப் பார்த்துக் கொள்வதற்காக ஒரு ஐந்து வயசுப் பெண்ணை மட்டும்தான் அழைத்துக் கொண்டு வந்திருந்தான். நாள் முழுவதும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்ததால் பேசிக் கொள்ள வாய்ப்பில்லை. பலபேர் பார்க்க வந்தார்கள். சிலர் எங்களை வழி அனுப்பி வைக்கவும் வேறு சிலர் சாமான்களை அப்புறப்படுத்த உதவவும் சிலர் இரண்டையும் செய்யவும் வந்துகொண்டே இருந்தனர். படகு புறப்படும் பொழுது மாலைப்பொழுது நெருங்கிவிட்டது. அதற்குள் வீட்டிலுள்ள எல்லா பழைய, அழுக்குப் படிந்த, சிறிய பெரிய, மிருதுவான கரடு முரடான சாமான்கள் எல்லாம் அப்புறப்படுத்தப் பட்டன.

சூரியன் மறையும் நேரத்தில் நாங்கள் புறப்பட்ட பொழுது ஆற்றின் இருகரையிலும் தோன்றிய பசும் மலைகள் ஆழ்ந்த கருநீலம் பாரித்து படகின் பின்புறம் மறைந்து கொண்டிருந்தன.

ஹுங்கெரும் நானும் படகின் பலகணி ஓரம் சாய்ந்தவாறு வெளியில் மறைந்து கொண்டிருந்த காட்சிகளை ஒன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். திடீரென அவன் கேட்டான்:

“மாமா, நாம் எப்பொழுது ஊருக்குத் திரும்புவோம்?”

“திரும்புவதா? புறப்பட்டுக் கொஞ்ச தூரம்கூட போக வில்லை, அதற்குள் திரும்புவதா?”

“இல்லை. ஷாய்ஷெங் தன் வீட்டுக்கு வரும்படி அழைத்திருந்தான்...” ஆர்வமிக்க பார்வை புலப்பட தனது கரிய கண்களை அகலத் திறந்தான்.

அம்மாவும் நானும் கவலையடைந்தோம். ஜூன்டுவின் பெயர் பழையபடியும் அடிபட்டது. நமது குடும்பம் மூட்டை கட்டத் தொடங்கியதுமே அவரைக்கடை திரும்பி. யாங் தினமும் வந்து கொண்டிருந்தாள் என்றும், முதல் நாள்

ஒரு டஜன் கோப்பைகளையும் தட்டுகளையும் சாம் பலுக்குள்ளிருந்து கண்டெடுத்ததாகவும், அவற்றை ஜூன்டு தான் சரம்பலை எடுத்துச் செல்லும் போது கொண்டு போக வசதியாக ஒளித்து வைத்திருக்க வேண்டும் என்று பழி சுமத்தினான் என்றும், இந்தக் கண்டுபிடிப்பால் புளகாங்கிதம் அடைந்த அவள், வீட்டிலிருந்து கோழிக் கூட்டை எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவிட்டாள் என்றும் அம்மா கூறினாள். (எங்கள் பகுதியிலுள்ள கோழி வளர்ப்பவர்கள் பயன்படுத்தும் மரக் கூடு இது. கூட்டுக்கு உள்ளே கோழித்தீனி வைக்கப்படும். கோழிகள் கலைகளை நீட்டி தீனி கொரிக்கலாம். ஆனால் நாய்களால் அவற்றைப் பிடிக்கமுடியாது. அவை கண்களில் வெறி தொனிக்க கோழிகளைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கலாமே தவிர வேறேதும் செய்யமுடியாது). அவள் கர்வின் அளவை நினைக்கும் போது, அவ்வளவு வேகமாக அவளால் ஓடமுடியும் என்பதைப் பார்க்க வியப்பாக இருந்ததாம்.

எனது பூர்வீக வீடு மேன்மேலும் என் பின்னால் மறைந்து கொண்டே இருந்தது. பழைய சூற்றுக்கும் ஆறுகளும் படிப் படியாகப் பின்னடைந்து தொலைவில் மறைந்து கொண்டிருந்தன. இதில் எனக்கு வருத்தம் ஏதுமில்லை. எனது தோழர்களிடமிருந்து என்னை வெட்டிப்பிரித்துவிட்ட, கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு உயர்ந்த சுவர் என்னைச் சுற்றி எழும்பியிருப்பதைப் போல் உணர்ந்தேன். இது எனக்கு மிகவும் வேதனையளித்தது. தர்ப்பூசனிகளுக்கிடையே வெள்ளித் தாயத்துடன் காட்சியளித்த சிறிய வீரனின் காட்சி முன்பு பகல்வெளிச்சம் போல் மிகத் தெளிவாகத் தோன்றியது. ஆனால் இப்போதேர் அளவு திடீரென மங்கலாகி எனது வேதனையை அதிகரித்து விட்டது.

அம்மாவும் ஹுங்கெரும் தூங்குகிறார்கள். நான் படகுக்குக் கீழே நீர் சவசலக்கும் ஓசையைக் கேட்டுக் கொண்டே படுத்திருந்தேன். நான் என் பாதையில் சென்று கொண்டிருப்பதை அறிந்தேன். ஜூன்டுவுக்கும் எனக்குமிடையே இத்தகைய தடைகளிருந்த போதிலும், குழந்தைகளிடையே போர். - 7

ஒருங்கிணைப்பு இருப்பதையும், இப்போது ஹூங்கொர் ஷாய் ஷெங்கை நினைப்பதையும் சிந்தித்துப் பார்த்தேன். அவர்கள் எங்களைப் போல் தமக்குள் தடைகளை வளரவிடமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். அவர்கள் ஒன்றாக இருக்க விரும்புவதால், உணர்வு மழுங்கும்வரை என்னையொத்த செக்குமாட்டு வாழ்க்கையோ அல்லது ஜூன்டுவைப் போன்று கஷ்ட வாழ்க்கையோ அவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடாதென நான் விருப்புகிறேன். அல்லது மற்றவர்களைப்போல் சக்தியினைத்தையும் சிதறடிக்கும் வகையில் காலத்தைக் கழிப்பதையும் நான் விரும்பவில்லை. நாம் ஒரு போதும் அனுபவிக்காத ஒரு புதிய வாழ்வை அவர்கள் பெறவேண்டும்.

நம்பிக்கைக்கு வழிதோன்றியதும் திடீரென அச்சம் தோன்றியது. தூபக்காலையும் மெழுகுவார்த்திச் சட்டத்தையும் ஜூன்டு என்னிடம் கேட்டபொழுது, சிலை வழிபாடுகளை அவன் இன்னும் நிறுத்தவில்லையே என்றும், அவற்றை தன் மனதிவிருந்து அப்புறப்படுத்தவில்லையே என்றும் நினைத்து குலுங்கக் குலுங்க சிரித்தேன். ஆயினும் நான் இப்போது நம்பிக்கை என்று கருதுவது என்னுள்ளே நான் தோற்றவிக்கும் ஒரு சிலைதானே? ஒன்று தான் வித்தியாசம்: அவன் விரும்பியதோ அவன் கைக்கு எட்டுவதாக இருந்தது, ஆனால் நான் விரும்புவதோ எளிதில் கிட்டுவதாக இருக்கவில்லை.

நான் துயில் ஆழத் தொடங்கிய போது என் எதிரே பச்சைப் பசுங் கடற்கரை பரந்து விரிந்தது. மேலே தங்க நிலா கருநீல வானில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. மனதில் சிந்தனை ஓடியது: நம்பிக்கை என்பது நிலவுவதாகச் சொல்லமுடியாது; அது நிலவவில்லை என்றும் கூறுவதற்கில்லை. அது பூமிக்குக் குறுக்கில் உள்ள பாதைகள் போன்றது. உண்மையில் தொடக்கத்தில் பூமியில் பாதைகள் இருக்கவில்லை. பல மனிதர்கள் ஒரே வழியாக நடந்து சென்றால் அங்கு பாதை ஒன்று தோன்றும்.

ஜனவரி 1921

ஆகியூவின் உண்மைக் கதை

அத்தியாயம் 1

முன்னுரை

ஆகியூவின் உண்மைக் கதையை எழுத வேண்டும் என்று பல ஆண்டுகளாக நான் நினைத்ததுண்டு. நான் எழுத விரும்பும் போதெல்லாம் எனக்கு அச்சம் தோன்றும். காரணம், எழுத்தின் மூலம் புகழடைபவர்களில் ஒருவனல்ல நான். அமரத்துவம் பெற்ற மனிதனின் செயல்களை அமரத்துவம் பெற்ற பேனாவால்தான் பதிவுசெய்ய முடியும். எழுத்தின் மூலமாக அம்மனிதனைப் பற்றி பின் சந்ததியினர் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்; அல்லது அம்மனிதனின் மூலமாக அவ்வெழுத்தைப் பின் சந்ததியினர் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்—இறுதியில் எதனால் எது தெரியப்படுத்தப்பட்டது என்ற ஐயம் எழவேண்டும் என்னை ஏதோ பேய் ஒன்று ஆட்கொண்டதைப் போல ஆகியூவின் கதையை எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணம் திரும்பத் திரும்ப எனக்கு ஏற்பட்டது.

அழியாக் காவியம் என்ற நிலையை எட்டமுடியாத இப்படைப்பை நான் எழுதத் தீர்மானித்துப் பேனாவை கையிலெடுத்த உடனேயே, இதுலுள்ள சிக்கல்களை உணர்ந்தேன். முதலில் உருவான பிரச்சினை: இதற்கு என்ன பெயர் சூட்டுவது? கன்பூஷியஸ் கூறினார்: “பெயர் சரியானதாக இல்லாவிட்டால், சொற்கள் உண்மையானவையாக இரா.” இம்முதுரையைப் பிசகின்றிப் பின்பற்றவேண்டும். மனிதர்களின் வரலாறுகளில் பவகையுண்டு; அதிகாரபூர்வமான வரலாறுகள், சுயசரிதைகள், அங்கோரம் பெருத

வரலாறுகள், புராணக் கதைகள், வரலாற்றுச் சேர்க்கைகள், குடும்ப வரலாறுகள், குறிப்புகள்....

ஆனால் இவற்றில் ஏதும் எனக்கு ஒன்று வரவில்லை. “அதிகார பூர்வமான வரலாறு?” இத்தகைய ஒரு வரலாறு, அதிகாரபூர்வமான வரலாறுகள் சிலவற்றில் காணப்படும் பல புகழ்பெற்ற மனிதர்களின் வீரவீரங்களுடன் சேர்த்துக் கொள்ளப்படாது என்பது வெளிப்படை. “சுயசரிதை?” ஆகிய நூலல்லவோ? இதை “அங்கீகாரம் பெறாத வரலாறு” என்று அழைப்பதாக வைத்துக்கொண்டால் “அங்கீகாரம் பெற்ற வரலாறு எங்கே?” என்ற கேள்வி எழாதா? “புராணக்கதை” என்று சொல்வது சாத்தியமில்லை. ஏனெனில் ஆகிய புராண பாத்திரம் அல்லவோ. “வரலாற்றுச் சேர்க்கை” எனக் கூறலாமோ? ஆனால், ஆகியவின் “சுருக்கமான வரலாறு” ஒன்றை எழுதுமாறு தேசிய வரலாற்றுக் கழகத்துக்கு அதன் தலைவர் எவரும் உத்திரவிடவில்லையே. அதிகாரபூர்வமான இங்கிலாந்து நாட்டு வரலாற்றில் “சூதாடிகளின் வாழ்க்கைகள்” ஏதும் இடம் பெறவில்லை என்றாலும், பிரபல எழுத்தாளர் கான்னிடாயில் “ரோட்னி ஸ்டோன்”^{**} என்ற நாவல் எழுதியிருப்பது உண்மையல்லவா? ஆனால் ஒரு பெரிய எழுத்தாளர் இதையெல்லாம் எழுதலாம் எனக்கு இது சரிப்பட்டு வருமா? இனி, “குடும்பவரலாறு” என்பது ஒன்றுண்டு. ஆனால் நான் ஆகியவின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன் தானே என்பது எனக்குத் தெரியாது. இப்படிப்பட்ட ஒரு பணியை என்னிடம் ஆகியவின் குழந்தைகளோ பேரப்பிள்ளைகளோ ஒப்படைக்கவில்லை. “குறிப்புகள்” என்று நான் சொல்லலாமா? ஆகிய பற்றிய முழுத்தகவலும் இல்லை என்ற ஆட்சேபணை எழக்கூடும். சுருக்கமாகச் சொன்னால் இது உண்மையில் ஒரு “வாழ்க்கை”. ஆனால் தெருவில் மூட்டைகள் தூக்கிச் சென்று விற்பனை செய்யும் வியாபாரிகளின் மொழியிலேயே இதை நான் எழுதுவதால், இப்படைப்புக்குப் பிரமிப்

* ‘சூதாடிகளின் துணைவரலாறுகள்’ என்ற பெயரில் இந்த நாவல் சீன மொழியில் அழைக்கப்பட்டது.

பூட்டும் பெயர் சூட்டத் தயாரில்லை நான். எனவே “மூன்று வழிபாடுகள்- நான்கு சிந்தனைப்பள்ளிகள்”^{**} என்பனவற்றில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படாத நாவலாசிரியர்களின் கூற்றான “இத்தகைய வர்ணனைகள் போதும், உண்மைக்கதைக்கு வருவோம்” என்பதிலிருந்து கடைசி இருசொற்களை எடுத்து அதையே என் படைப்புக்குத் தலைப்பாக வைத்து விடுகிறேன். இத்தலைப்பு “சித்திர எழுத்துகளின் உண்மைக் கதை”^{**} என்ற பண்டைக்கால நூல்தலைப்பின் சாயலைக் கொண்டிருந்தால் அது என் தவறல்ல.

என்னை எதிர்கொண்ட மற்றொரு சிக்கல், இத்தகைய சரிதை கீழ்க்காணும் வகையில் தொடங்கியாக வேண்டும்: “இன்னார் இவர், இவருக்கு இப்படி ஒரு பெயர் உண்டு, இவர் இன்ன ஊரைச் சேர்ந்தவர்”^{***}; ஆனால் ஆகியவின் குடும்பப் பெயர் என்ன என்பது எனக்கு உண்மையிலேயே தெரியாது. முதலில் அவனது குடும்பப்பெயர் சாவோ என்று சொல்லப்பட்டது. ஆனால் மறுநாள் இதில் மீண்டும் குழப்பம் ஏற்பட்டது. இதுக்குக் காரணம் உண்டு. ஊர்ப் பெரிய மனிதரான திரு சாவோவின் மகன் மாவட்டத்தேர்வில்^{***} வெற்றிய

மூன்று வழிபாடுகள்: கன்பூசிய நெறி, பௌத்தம், தாவோ நெறி ஆகியவை. ஒன்பது சிந்தனைப்பள்ளிகளில் கன்பூசியக்கொள்கை, தாவோ நெறி, சட்டநெறி, மோயிசுநெறி மற்றும் ஐந்துநெறிகள் அடங்கியிருந்தன. இவற்றில் எதையும் சாராத நாவலாசிரியர்கள், மரியாதைக்குரியவர்களாகக் கருதப்படவில்லை.

** சிங்வம்ச காலத்தைச் சேர்ந்த (கி. பி. 1644-1911) ஃபெங் லு என்பவர் எழுதிய நூல்.

*** அன்றைய சீனாவில் நெடுங்காலமாக அரசாங்கப் பணிகளுக்காக நடத்தப்பட்டு வந்த தேர்வுகளுக்குரிய பாடங்கள் பண்டைய சீன இலக்கியங்கள், கன்பூசிய அறநூல்கள், சமய இலக்கியங்கள் முதலியவையாகும். கன்பூசியமாசுச் சொன்னால் பழமைக் கருத்துகள் நிரைந்த ‘பண்டிதர்’ களை அரசாங்கப் பணியில் பெரும்பாலும் இடம் பெற்றனர். நிலமானிய அமைப்புமுறைக்கு உகந்த இத்தேர்வு முறை காலுவழக்கொழிந்த பிறகும் கூட பின்பற்றப்பட்டு வந்தது.

டைந்திருந்தான். அவனது வெற்றியை, சேகண்டிகளை முழங்கி ஊர் மக்களுக்கு அறிவித்திருந்தனர். அப்போதுதான் இரண்டு கிண்ணம் மஞ்சள் நிற மதுவைக் குடித்திருந்த ஆ கியூ, குதித் தாடிஷன். தானும் திரு. சாவோவின் குலத்தைச் சேர்ந்தவன் என்றும், இன்னும் சரியாகச் சொன்னால், தேர்வில் வெற்றி பெற்ற பையனுக்கும் தனக்கும் மூன்று தலைமுறை இடை வெளி என்றும் அதனால் பையன் வெற்றிபெற்றது தனக்கும் பெருமை என்றும் அறிவித்தான். அப்போது அங்கு நின்று கொண்டிருந்த பலர் அவன் மீது மரியாதை காட்டவும் தொடங்கினர். ஆனால் அடுத்த நாள் கிராமத்தலைவன் திரு சாவோவின் வீட்டுக்கு வருமாறு ஆ கியூவை அழைத்தான். ஆ கியூவின் முகத்தைப் பார்த்ததும் திரு சாவோவின் முகம் கோபத்தால் சிவந்தது. அவர் ஆ கியூவைப் பார்த்து கர்ச்சித் தார்:

“ஆ கியூ, கேடுகெட்ட பயலே! நானும் நீயும் ஒரே குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று சொன்னாயா?”

ஆ கியூ பதில் ஏதும் கூறவில்லை. அவனைப் பார்க்கப் பார்க்க திரு. சாவோவுக்கு கோபம் அதிகரித்தது. அவனைத் தின்றுவிடுவது போல நெருங்கி வந்த அவர் கத்தினார்: “இந்த அறிவு கெட்ட பேச்சைப் பேச உனக்கு எவ்வளவு துணிச்சல்! உன்னைப்போன்ற உறவினர் எனக்கு எப்படி இருக்கமுடியும்? உன் குடும்பப் பெயர் சாவோவா?”

ஆ கியூ பதில் பேசவில்லை. திரும்பிச் சென்றுவிடத் திட்டமிட்டான்; ஆனால் திரு. சாவோ வேகமாக முன்னால் வந்து கன்னத்தில் அறைவிட்டார்.

“உனக்கு சாவோ என்ற பெயர் எப்படி இருக்கமுடியும்!- சாவோ என்ற பெயருக்குள்ள தகுதி உனக்கு உண்டு என்று நினைக்கிறாயா?”

சாவோ என்ற பெயருக்கு உரிமை கொண்டாட ஆ கியூ முயற்சி ஏதும் செய்யவில்லை. தனது இடது கன்னத்தைத்

தடவிக் கொண்டே அவன் கிராமத் தலைவனுடன் வெளியே சென்றான். வெளியே வந்த பிறகு கிராமத் தலைவனிடமிருந்தும் வசைமாரியை வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டான். அத்துடன் தன்னை இத்தோடு விட்டதற்காக இருநூறு காசுகளையும் கொடுத்தான். இதை அறிந்தவர்கள் அவ்வரும் எத்தகைய முட்டாளாக இருந்தால் ஆ கியூ இப்படிப்பட்ட உதையை விலைக்கு வாங்கியிருப்பான் என்றனர். அவனது குடும்பப் பெயர் ஆ கியூவாக இருந்திருந்தாலும்—அப்படி இருக்கக் காரணம் இல்லை—கிராமத்தின் திரு. சாவோ என்ற ஒருவர் இருக்கும்போது அப்படிப் பீத்திக் கொண்டிருக்க வேண்டிய தில்லை என்பதை அவன் அறிந்திருக்கவேண்டும். இந்நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு, ஆ கியூவின் பரம்பரை பற்றி எந்தப் பேச்சும் இல்லை. எனவே அவனது உண்மையான குடும்பப் பெயர் என்ன என்பது எனக்கு இன்னும் தெரியாது.

இப்படைப்பை எழுதும்போது நான் எதிர் கொண்ட முன்னூவது சிக்கல், ஆ கியூவின் சொந்தப் பெயரை எப்படி எழுதுவது என்பதுதான். அவன் உயிரோடு இருந்தபோது, எல்லாரும் அவனை ஆ க்வெய் என்று அழைத்தார்கள். அவன் காலமானபிறகோ ஆ க்வெய் என்ற பெயரை ஒரு ஆள்கூட மீண்டும் குறிப்பிடவில்லை; காரணம் “முங்கில் ஹண்டுகளிலும் பட்டுத்தூணியிலும்” பொறித்து வைக்கப்படவேண்டிய* பெயர்களில் அவன் பெயரும் ஒன்று அல்ல என்பது வெளிப்படை. அவனது பெயரைப் போற்றிப் பாதுகாப்பது என்ற பிரச்சனை இருக்குமானால் அதற்கான முதல் முயற்சி இக்கட்டுரையாகத் தான் இருக்கமுடியும். எனவே துவக்கத்திலேயே நான் இச்சிக்கலை எதிர் கொண்டிருக்கிறேன். இப்பிரச்சனையில் நான் கவனமிக்க சிந்தனை செலுத்தினேன்: ஆ க்வெய்—இதில் ‘க்வெய்’ என்பதை ‘வாகை’ என்ற பொருளில் எடுத்துக் கொள்வதா அல்லது ‘உயர்குடிப் பிறப்பு’ என்ற பொருளில் எடுத்துக்

* கி மு மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வழக்கிலிருந்த சொற்றொடர். பண்டைச் சீனத்தில் முங்கிலும் பட்டுத்தூணியும் எழுது பொருட்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன.

கொள்வதா? அவனுக்கு 'நிலாமாடம்' என்று வேறொரு பெயர் இருந்திருந்தாலோ, அல்லது அவன் நிலாத்திருவிழா* மாதத்தில் தனது பிறந்தநாளைக் கொண்டாடியிருந்தாலோ, "க்வெய்" என்பதை நிச்சயமாக வாகை** என்ற பொருளில் எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் அவனுக்கு வேறு பெயர் ஏதும் இல்லையாதலாலும்— அப்படியே இருந்தாலும், அது யாருக்கும் தெரியாது— வாழ்த்துப் பாக்களைப் பெறுவதற்காக தனது பிறந்தநாளுக்கு யாருக்கும் அவன் அழைப்பிதழ்கள் அனுப்பாததாலும், அவன் பெயரை ஆக்வெய்(வாகை) என்று எழுதுவது தன்னிச்சையான செயலே ஆகும். மேலும், அவனுக்கு ஆஃபூ (சுபிட்சம்) என்ற பெயரில் ஒரு முத்த சகோதரனோ அல்லது இளைய சகோதரனோ இருந்திருந்தால், அவனை ஆக்வெய் (உயர்குடிபிறப்பு) என்று நிச்சயமாக அழைக்கலாம். ஆனால் அவன் ஒண்டிக்கட்டை; எனவே அவன் பெயரை ஆக்வெய் (உயர்குடிபிறப்பு) என்று அழைப்பதற்கான சான்றுகள் ஏதும் இல்லை. "க்வெய்" என்ற ஒலியைக்கொண்ட அசாதாரணமான மற்ற சொற்கள் அனைத்தும் பொருத்தமற்றவையாக இருந்தன. நான் இப் பிரச்சினையை, மாவட்டத் தேர்வில் வெற்றி பெற்ற திரு. சாவோவின் மகனிடம் கூறினேன். ஆனால் அத்தகைய பாண்டித்யம் பெற்ற அவனுக்கே பிரமிப்பு ஏற்பட்டது. ஆயினும், அவனைப் பொறுத்தவரை இந்தப் பெயரைத் தேடிக்கண்டுபிடிக்க முடியாததற்குக் காரணம், 'புதிய இளைஞர்' என்ற சஞ்சிகையை சென் டு—லியு*** கொண்டுவந்து

* சீன நாட்டில் மாதம் ஒன்றுக்கு வழங்கப்படும் பெயர்.

** நிலாத்திருவிழா மாதத்தில்தான் வாகைப் பூக்கள் மலரும். நிலாவில் தெரியும் நீழல் ஒரு வாகை மரம் தான் என்பது சீன் மரபு வழிக் கதையிலுள்ள ஐதீகம்.

*** 1881—1942. பீகிங் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியராக இருந்தவர். புதிய பண்பாட்டு இயக்கத்தை வழிநடத்திச் சென்ற 'புதிய இளைஞர்' என்ற மாதப் பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராக இருந்தவர்.

உள்ளதுதான் என்றும், இதில் அவர் மேற்கத்திய அகரவரிசையைப் பயன்படுத்துமாறு பிரச்சாரம் செய்வதுதான் என்றும் அதன் காரணமாக தேசியப் பண்பாடு நாசமாக்கிக்கொண்டு வருகிறது என்றும் கூறினான். வேறு வழியின்றி கடைசியில் எனது மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரிடம் ஆ கியூ சம்பந்தப் பட்ட சட்ட ஆவணங்களைப் பார்க்குமாறு கூறினேன். எட்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு அவர் எனக்கு எழுதிய கடிதத்தில் அந்த ஆவணங்களில் ஆக்வெய் போன்ற பெயர் ஏதும் இல்லை என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். இது உண்மைதானா அல்லது என் நண்பர் முயற்சி ஏதும் செய்யாமல் இப்படி எழுதி விட்டாரா என்பது பற்றிய நிச்சயமின்மை எனக்கு இருந்த போதிலும், பெயர் என்ன என்பதை கண்டுபிடிக்க இந்த வழியைத் தேர்ந்தெடுத்து நான் தோற்றுப்போன பிறகு, அதைக் கண்டறிய வேறு வழிமுறைகளையே என்னால் சிந்தித்துப் பார்க்க முடியவில்லை. புதிய உச்சரிப்பு ஒலி அமைப்பு இன்னும் பொதுப்புழக்கத்துக்கு வரவில்லையாதலால் மேற்கத்திய அகரவரிசையைப் பயன்படுத்துவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்றும், ஆங்கிலத்தில் எழுதுவது போல, பெயரை ஆக்வெய் (Ah Quei) என்று எழுதுவதையும், அதை ஆ கியூ (Ah Q) என்று சுருக்குவதையும் தவிர வேறு வழியில்லை என்றும் நான் கருதினேன். இது 'புதிய இளைஞர்' என்ற சஞ்சிகையைக் குருட்டுத்தன்மாய்க் பின்பற்றுவதற்குச் சமமாகும். எனவே நான் என்னைக் குறித்தே வெட்கமுற்றேன்; ஆனால் திரு. சாவோவின் மகனைப் போன்ற புலமைப் பெற்றவர்களே எனது பிரச்சனைக்குத் தீர்வுவழங்க முடியவில்லை என்கிறபோது, வேறு என்னதான் என்னால் செய்ய முடியும்?

எனக்கிருந்த நான்காவது சிக்கல்: ஆ கியூவின் பூர்வீகத்தைக் கண்டுபிடிப்பது. அவனது குடும்பப்பெயர் சாவோவாக இருக்குமானால், மாவட்டங்களைக் கொண்டு மக்களை வகைப்படுத்தும் பழைய வழக்கத்தின்படி, "நூறு குடும்பம்"

பெயர்கள்”* என்ற நூலில் உள்ள விளக்கக் குறிப்புகளைப் படிக்க வேண்டும். இவ்விளக்கக் குறிப்புகளின்படி சாவோ என்பவன் “கான்ஸு மாநிலத்திலுள்ள டியேன்ஷூய் என்ற இடத்தைச் சேர்ந்தவன்.” ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக, இந்தக் குடும்பப்பெயர் சர்ச்சைக்குரியது. இதன் காரணமாக ஆகியூவின் பூர்வீகமும் நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியாததாக இருக்கிறது. அவன் வாழ்வின் பெரும் பகுதியை வெய்சுவாங்கில் கழித்தபோதிலும் அவன் வேறு இடங்களிலும் பல முறை தங்கியிருக்கிறான். எனவே அவனை வெய்சுவாங்கைச் சேர்ந்தவன் என்றழைப்பதும் தவறு. இது உண்மையில் வரலாற்றைச் சிதைப்பதாகும்.

எனக்கு ஆறுதல் தருகின்ற ஒரே விஷயம், “ஆ” என்ற சொல் முற்றிலும் சரியானது என்ற உண்மைதான். இது தவறான ஒப்புமையின் விளைவு அல்ல என்பதும், புலமை மிக்கவர்களின் திறமையுக்குத் தாக்குப்பிடிக்கக் கூடியது என்பதும் உறுதி. மற்ற சிக்கல்களைப் பொறுத்தவரை, அவற்றுக்குத் தீர்வு தரும் திறன் என்னைப்போன்ற புலமை பெற்றவர்களுக்கு இல்லை. அவற்றைப் பற்றிய புதிய விளக்கங்களை ‘வரலாறு, தொன்மைக்காலங்கள் ஆகியவற்றில் ஆழமான வேட்கை’* கொண்ட டாக்டர் ஹுஷியின் சீடர்கள் எதிர்காலத்தில் தரலாம் என்ற நம்பிக்கை மட்டும் எனக்கு உண்டு. ஆயினும் அதற்குள், எனது படைப்பான ‘ஆகியூவின் உண்மைக்கதை’ வழக்கிலிருந்தே மறைந்து போயிருக்கும்.

இதுவரை சொல்லப்பட்டவற்றை முன்னுரையாக எடுத்திக் கொள்ளலாம்.

* ஆரம்பப் பாடநூல். இதில் குடும்பப்பெயர்கள் பாட்டுகளாக எழுதப்பட்டிருக்கும்.

** இச்சொற்றொடர், பிரசித்திபெற்ற பிற்போக்கு அரசியல்வாதியுள் எழுத்தாளனுமான ஹுஷி தன்னைத் தானேபுகழ்ந்து கொள்ளப் பயன்படுத்திய ஒன்றாகும்.

அத்தியாயம்-2

ஆகியூவின் வெற்றிகளைப் பற்றிய ஒரு சுருக்கமான விளக்கம்

ஆகியூவின் குடும்பப்பெயர், சொந்தப்பெயர், பூர்வீகம் ஆகியவற்றைப் பற்றிய சந்தேகம் ஒருபுறமிருக்க, அவனது ‘பின்னணி’ பற்றியும் கொஞ்சம் சந்தேகம் உள்ளது. இதற்குக் காரணம், வெய்சுவாங் ஊர்மக்கள் அவனது ‘பின்னணி’யைப் பற்றி ஒருபோதும் சிறிது அக்கறைகூடக் காட்டாமல், அவனது சேவைகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டோ அல்லது அவனை வேடிக்கைப் பொருளாகப் பாவித்தோ வந்ததுதான். ஆகியூவுமே இதைப்பற்றி ஏதும் பேசாது மௌனம் சாதித்தான். ஆனால் யாருடனாவது சண்டைபோடும் சமயத்தில் மட்டும் அவன் ஒரு பார்வையை வீசி “உன்னைக்காட்டிலும் நாங்கள் நல்ல நிலையில் இருந்தவர்கள்தான்! நீ உன்னைப்பற்றி என்னதான் நினைத்துக் கொள்கிறாய்?” என்று கூறுவான்.

ஆகியூவுக்கு குடும்பம் ஏதும் இல்லை. அவன் வெய்சுவாங்கில் காவல் தெய்வத்தின் கோவிலில் வசித்துவந்தான். அவனுக்கு நிலையான வேலையும் ஏதும் இல்லை. அவன் மற்றவர்களுக்காக எடுபிடி வேலைகளைச் செய்து வந்தான்; கோதுமை அறுவடையிருந்தால் அவன் அறுக்கச் செல்வான்; அரிசி அரைக்க வேண்டிய வேலை இருந்தால், அதைச் செய்வான்; பரிசீலைத் தள்ள வேண்டிய வேலை இருந்தால் அதைச் செய்வான். ஒரு கணிசமான காலத்துக்கு வேலை நீடிக்குமே யாலும் அவன் தனது தற்காலிக எஜமானன் வீட்டில் தங்கிக் கொள்வான். அந்த வேலை முடிந்தவுடனேயே அங்கிருந்து சென்றுவிடுவான். எனவே எப்போதாவது வேலைக்கு ஆள் தேவைப்பட்டால், ஊராருக்கு ஆகியூவின் நினைவு வரும். ஆனால் அவர்களின் நினைவுக்கு வந்தது ஆகியூவின் பணிகளே அன்றி அவனது ‘பின்னணி’ அல்ல. ஒருமுறை உண்மையில் ஒரு முதியவர் கூறினார்: “ஆகியூ எவ்வளவு நல்ல வேலைக்காரன்!”

அந்த நேரத்தில், மேலாடையின்றி, சிரத்தையற்று, ஒல்லியாக ஆ கியூ அவரெதிரே நின்று கொண்டிருந்தான். மேலே சொல்லப்பட்டவை உண்மையான பொருளில் சொல்லப்பட்டவையா அல்லது கேலிக்காக சொல்லப்பட்டவையா என்பது மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால் ஆ கியூ மகிழ்ச்சியில் தினைத்துப் போனான்.

மேலும், ஆ கியூவுக்குத் தன்னைப் பற்றிய மிக உயர்ந்த அபிப்பிராயம் இருந்தது. வெய் சுவாங் கிராமமக்களை அவன் ஏளனத்துடன் பார்த்தான். அங்கிருந்த இரண்டு இளம் “அறிவாளிகள்” கூட தனது புன்னகையைப் பெறுவதற்கு அருகதையற்றவர்கள் என்று கருதினான். இளம் அறிவாளிகளில் பெரும்பாலோர் அரசாங்கத் தேர்வுகளில் வெற்றிபெறக் கூடியவர்களாக இருந்தார்கள் என்பது அவனுக்கு ஒரு பொருட்டல்ல. திரு. சாவோ, திரு. சியென் ஆகியோர் கிராம மக்களின் பெருமரியாதைக் குரியவர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் பணக்காரர்கள் மட்டுமல்ல; இளம் அறிவாளிகளின் தந்தையராகவும் இருந்தவர்கள்; அவர்களுக்கு ஆ கியூ விசேட மரியாதை ஏதும் காட்டவில்லை. அவன் தனக்குள் நினைத்துக் கொள்வான்: “எனது மக்கள் இதைவிடப் பெரியவர்களாக கலாம்!”

மேலும், பல முறை நகரத்துக்குப் போய் வந்த பிறகு ஆ கியூ மேலும் செருக்குடையவனானான். அதே வேளையில் அவன் நகரமக்கள் மீது கடும் வெறுப்பைக் கொண்டிருந்தான். உதாரணமாக, மூன்றடிக்கு மூன்றங்குலம் உள்ள மரப் பலகையால் ஆன பெஞ்சை வெய்சுவாங் கிராமமக்கள் “நீண்ட பெஞ்சு” என்றழைப்பார்கள். ஆ கியூவும் அதை “நீண்ட பெஞ்சு” என்பான்: ஆனால் நகர மக்கள் அதை “நேரான பெஞ்சு” என்று கூறுவர். அவன் நினைப்பான்: “இது தவறானது எவ்வளவு முட்டாள்தனமானது!” மேலும் பெரிய தலை மீனை எண்ணெயில் பொரிக்கும் போதும், வெய் சுவாங் கிராமமக்கள், அரையங்குலநீளத்துக்கு வெட்டப்பட்ட பூண்டுத் தாள்களைச் சேர்ப்பார்கள். நகர மக்களோ சின்னச்

சின்னதாக வெட்டப்பட்ட பூண்டுத் தாள்களைச் சேர்ப்பார்கள். இவன் நினைப்பான், “இதுவும் தவறானது. எவ்வளவு முட்டாள்தனமானது!” உண்மை, ஆனால் வெய் சுவாங் கிராம மக்களோ, நகரத்தின் பொரித்த மீன்களை ஒருபோதும் பார்த்திராத அறிவற்ற பட்டிக்காட்டாளர்கள்!

“மிகவும் நல்ல நிலை” லிருந்து வந்த” உலகப் போக்கை அனுசரிக்கத் தெரிந்த, “நல்ல உழைப்பாளியாக” இருந்த ஆ கியூ அநேமாக பரிபூரண மனிதனாக இருந்திருக்கக் கூடும். ஆனால் சில துரதிர்ஷ்டவசமான உடல் குறைகள் இதற்குத் தடையாகிவிட்டன.

இவற்றில் மிகவும் வருத்தப்பட வைக்கக் கூடிய அம்சம், நிச்சயமாகக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாத ஒரு காலத்தில், கடந்த காலத்தில் அவனது தலையில் சில இடங்களில் ஏற்பட்ட படைதான். இவையிருந்தது ஆ கியூவின் தலையில்தான் என்றாலும், அவன் அவற்றை முற்றிலும் மரியாதைக்குரியவையாகக் கருதவில்லை போலும். ஏனெனில் படை என்ற சொல்லையோ அல்லது அதை ஒத்த வேறு சொற்களையோ பயன்படுத்திவதைத் தவிர்த்துக்கொண்டான். பிறகு “பிரகாசம்”, “ஒளி” என்ற சொற்களையும் இன்னும் சில காலம் கழித்து “விளக்கு” “மெழுகுவர்த்தி” என்ற சொற்களையும் கூட அவன் தடைசெய்யப்பட்ட சொற்களாக்கி விட்டான். எப்போதெல்லாம் தடைமீறப்படுகிறதோ—அது வேண்டுமென்றே செய்யப்பட்டாலும் சரி இல்லாவிட்டாலும் சரி—அவனுக்குக் கடுங்கோபம் ஏற்பட்டு, தலையிலுள்ள படைத் தழும்புகள் சிவந்து விடும். தன் மனத்தைப் புண்படுத்திய வகைப் பார்ப்பான். அவன் எதிர்த்துப் பேச சக்தியற்றவரை இருந்தால் ஆ கியூ அவனைச் சீப்பான். கிண்டல் செய்த ஆசாயி சண்டை போடுவதில் வலியவரை இல்லாவிட்டால் அவனை ஆ கியூ அடிப்பான். ஆயினும் இதில் விந்தை என்ன வென்றால், இச்சண்டைகள் அனைத்திலும் தோல்விடைபவன் ஆ கியூ தான். கடைசியில் அவன் புதிய தந்திரத்தைக் கையாளத்

தொடங்கினான்: ஒரு கோபப்பார்வை வீசுவதுடன் திருப்பிப் பட்டுக் கொள்வான்.

ஆயினும் ஆ கியூ இந்த கோபப்பார்வையைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கிய பிறகு, வெய்சுவாங் கிராமத்துச் சோம்பேறிகள், அவனை மேலும் கிண்டல் செய்யத் தொடங்கினார். அவனைப் பார்த்தவுடனேயே, பயந்து ஓடுவதுபோல் நடப்பார்கள்; பிறகு கூறுவார்கள்:

“இதோ பார்! ‘வெளிச்சம்’ ஆரம்பித்து விட்டது.”

ஆ கியூ வழக்கம்போல இதை எதிர்கொண்டு ஒரு கோபப்பார்வை வீசுவான்.

அவர்களோ கொஞ்சங்கூடப் பயப்படாமல் விடாது கூறுவார்கள்:

“இதோபார்-இங்கே ஒரு மண்ணெண்ணெய் ‘விளக்கு’.”

ஆ கியூவால் ஏதும் செய்யமுடியாது. ஆனால் என்ன பதிலடி கொடுக்கலாம் என்று மூளையைக் குடைவான்: “நீங்கள்..... கூட தகுதியற்றவர்கள்” என்பான். அந்த நேரத்தில், அவனது மண்டையில் இருந்த தழும்புகள் எல்லாம் புனிதமானவையாகவும் மரியாதைக்குரியனவாகவும் தோன்றும். ஆயினும், நாம் மேலே குறிப்பிட்டதுபோல, ஆகியூ உலகப் போக்கை அனுசரிப்பவனல்லவா? தான் விதித்த தடையைத் தானே மீறும் அளவுக்கு வந்து விட்டதை உடனடியாக உணர்ந்து மேலும் எதையாவது சொல்லிவிடுவதைத் தவிர்த்துக் கொள்வான்.

சோம்பேறிகள் இன்னும் திருப்தியடையாது, அவனை விடாது கிண்டல் செய்தால், அது அடிதடியில்தான் முடியும். ஆ கியூ தோற்கடிக்கப்பட்டு, அவனது செம்பட்டைச் சடை*

* அன்றைய சீனத்தில் ஆண்கள் தலைமுடியைச் சடைபாகப் பிணித் தொங்க விட்டிருப்பது வழக்கம். சடையில்லாமல் இருப்பது கௌரவக் குறைச்சலாகக் கருதப்பட்டது.

இழுக்கப்பட்டு, அவனது தலை நான்கைந்து முறை சுவரில் மோதப்பட்ட பிறகுதான், வெற்றி பெற்ற திருப்தியில் சோம்பேறிகள் இ-த்தை விட்டு நகர்வார்கள். ஆனால் இதெல்லாம் வெளித்தோற்றம்தான்! ஆ கியூ ஒரு கணம் அங்கு நின்று தனக்குள் சொல்விக் கொள்வான், “என் மகனே என்னைத் தோற்கடித்தது போன்றது இது. உலகம் வர வர எங்கே போய்க் கொண்டிருக்கிறது.....” அதன்பிறகு வெற்றிபெற்ற திருப்தியுடன் அவனும் அங்கிருந்து செல்வான்.

எதையெல்லாம் ஆ கியூ நினைக்கிறானோ அதை மற்றவர்களிடம் பிறகு கட்டாயம் சொல்வான்; எனவே ஆ கியூவைக் கிண்டல் செய்தவர்களில் அநேகமாக எல்லோருமே, ஒரு உளவியல் ரீதியான வெற்றியைச் சாதிப்பதற்கு ஆ கியூ கைவசம் இருந்த வழிமுறை இதுதான் என்பதை அறிவார்கள். இதன்பிறகு, அவனது சடையை இழுத்து அதைத் திருகுபவர் எல்லாரும் முன்கூட்டியே சொல்வார்கள்: “ஆ கியூ, இப்போது ஒரு மகன் அவன் தந்தையை அடிக்கவில்லை, ஒருமனிதன் ஒரு விலங்கை அடிக்கிறான். இப்போது சொல்பார்க்கலாம்: ஒரு மனிதன் ஒரு விலங்கை அடிக்கிறான்!”

அப்போது ஆ கியூ அவன் தலை ஒருபக்கமாகச் சாய்ந்திருக்க தனது சடையின் மேல்பகுதியை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு கூறுவான்: “ஒரு பூச்சியை அடிக்கிறீர்கள்—போதுமா? நான் ஒரு பூச்சி—என்னை விட்டு விடுங்கள்.”

ஆனால் அவன் ஒரு பூச்சியாக இருந்த போதிலும், சோம்பேறிகள் அவனை விட்டுவிட மாட்டார்கள். அவர்களது வழக்கப்படி பக்கத்திலுள்ள ஏதோ ஒன்றின்மீது அவனது தலையை ஐந்தாறு முறை மோத வைத்துவிட்ட பிறகுதான் அவனை விடுவார்கள். அதன் பிறகு வெற்றிபெற்ற திருப்தியில் இம்முறை ஆ கியூ ஒழிந்தான் என்ற உறுதியோடு செல்வார்கள். ஆயினும் பத்து நொடிக்குள் ஆ கியூவும் தான் வெற்றி பெற்றுவிட்ட திருப்தியில் நடந்துசெல்வான். தான், ‘தன்னைத்தானே சிறுமைப்படுத்திக் கொள்பவர்களில் முதன்மை

யானவன்' என்று தனக்குள் கூறிக்கொள்வான். 'தன்னைத் தானே சிறுமைப்படுத்திக்கொள்பவன்' என்பதை நீக்கிவிட்டால் எஞ்சுவது 'முதன்மையானவன்' என்பதுதான். அரசாங்கத் தேர்வில் மிகப்பெரிய வெற்றி பெற்றவன்கூட 'முதன்மையானவன்' தானே? "நீ உன்னைப் பற்றி என்ன தான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?"

தனது எதிரிகளைச் சமாளிக்க இத்தகைய தந்திரமான உத்திகளைக் கையாண்டபிறகு, சில கோப்பை மது அருந்துவதற்காக ஆகியூ மதுக்கடைக்கு குஷியாகச் செல்வான். மீண்டும் சிலருடன் கேலியும் கிண்டலும்; அவர்களுடன் மீண்டும் சண்டை; மீண்டும் வெற்றியுடன் திரும்புதல்; காவல் தெய்வத்தின் கோயிலுக்குத் திரும்பிச் சென்று படுத்ததும் கண்ணயர்தல். அவ்விடம் பணம் இருந்தால் சூதாடச் செல்வான். கோஷ்டியொன்று தரையில் உட்கார்ந்திருக்கும். ஆகியூ முகமெல்லாம் வியர்வை வழிய; அவர்களுக்கு நடுவே நிற்பான்; மிகுந்த உரத்த குரலில் கத்துவான்: "பச்சை ட்ராகன் மீது நாலாறு கர்சு கட்டுகிறேன்."

சூதாட்டக்கடைக்காரன், அவன் முகத்திலும் வியர்வை வழிய, "இங்கே வை" என்பான். பெட்டியைத்திறந்து பாட்டுப்பாடுவான்: "சொர்க்க வாயில்! மூலைக்கு ஏதும் இல்லை.....கீர்த்திப்பாதை மீது பந்தயம் ஏதுமில்லை! ஆகியூவின் பணத்தை இங்கே நகர்த்து!"

"பாதை—நூறுகாசு—நூற்றைம்பது."

சூதாட்டக் கடைக்காரனின் பாட்டுக்கேற்ப, ஆகியூவின் பணம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் கரைந்து வியர்வை வடிக்கின்ற மற்ற மனிதர்களின் சட்டைப்பைக்குள் போய்விடும். கடைசியில் அவன் கூட்டத்தில் நெருக்கியடித்துக் கொண்டு வெளியேவந்து பின்புறமிருந்து சூதாட்டத்தை பார்க்குமாறு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டு, சூதாட்டம் கலையும்வரை அதில் பிறர் ஆடுவதைபார்த்துக்கொண்டிருப்பான். பிறகு காவல் தெய்வ

வத்தின் கோயிலுக்கு அரைமனதோடு திரும்பிச் செல்வான். மறுநாள் வீங்கிய கண்களுடன் வேலைக்குச் செல்வான்.

ஆயினும், "துரதிர்ஷ்டம் மறைமுகமான நன்மைக்கு வழி வகுக்கும்" என்ற பழமொழி ஒருநாள் மெய்ப்பிக்கப்பட்டது. அன்று, சூதாட்டத்தில் வெற்றிபெறுகிற துரதிர்ஷ்டம் ஆகியூவுக்கு வாய்த்திருந்தது. கடைசியில் தோல்வியைத் தழுவினான்.

அது வெய்சுவாங் கிராமத்தில் தேவதைகளின் திருவிழா நடந்த மாலைப் பொழுது. வழக்கப்படி ஒரு நாடகம் நடந்தது; அதே வழக்கப்படி, நாடகமேடைக்கு அருகே ஏராளமான சூதாட்டமேசைகள் இருந்தன. சூதாட்ட கடைக்காரனின் பாட்டை மட்டும் கேட்க தயாராக இருந்த ஆகியூவின் காதுகளில் மூன்று மைல்களுக்கு அப்பாவிருந்த முரசுகள், சேகண்டிகளின் முழக்கம் விழுந்தது. ஆகியூ மீண்டும் மீண்டும் சூதாட்டத்தில் வெற்றி பெற்றுக்கொண்டே வந்தான். அவனது செப்புக்காசுகள் வெள்ளி நாணயங்களாயின; வெள்ளி நாணயங்கள் டாலர்களாயின; அவனது டாலர்களின் எண்ணிக்கை பெருகியது. உத்வேகம் தாங்காமல் அவன் "சொர்க்க வாயில்மீது இரண்டு டாலர்கள்" என்று கத்தினான்.

யார் சண்டையை ஆரம்பித்தார்கள் என்பதோ, அதற்குக் காரணம் என்ன என்பதோ அவனுக்குத் தெரியாது. வசை மாரிகள், குத்துகள், காலடியோசைகள் எல்லாம் சேர்ந்து அவன் தலைக்குள் ஒரு குழப்பமான ஒலியை ஏற்படுத்தின. அவன் எழுந்து நிற்கும்போது சூதாட்டமேசைகளும் சூதாடிகளும் மாயமாய் மறைந்துவிட்டதைப் பார்த்தான். அவனது உடலின் பல்வேறு பாகங்களும், கீழேதள்ளி உதைத்துப் புரட்டப்பட்டதைப் போல, வலிப்பதாகத் தோன்றியது. ஏராளமானோர் வியப்புடன் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். நடக்கக்கூடாது ஏதோ நடந்துவிட்டதை உணர்ந்து அவன் காவல் தேவதைக் கோயிலுக்குத் திரும்பிச் சென்றான். அவன் மீண்டும் சுய நினைவுக்கு வந்தபோதுதான் தனது டாலர்கள் காணாமல் போனதை உணர்ந்தான். திருவிழாவில் போ. — 8

குதாட்டமேடைகளை நடத்துபவர்களில் பெரும்பாலோர் வெய்சுவாங் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்களல்ல. அப்படியானால் அவன் குற்றவாளிகளை எங்கு தேடுவான்?

எத்தனை வெண்மையான, மினுமினுப்பான வெள்ளி நாணயங்கள்! எல்லாம் அவனுடையவை... இப்போது காணாமல் போய்விட்டன. இது தனது மகனே அவற்றைத் திருடியிருப்பதற்கு நிகரானது என்ற நினைப்பும் கூட அவனுக்கு ஆறுதல் தரவில்லை. தன்னை ஒரு பூச்சி என்று தானே கருதிக் கொள்வதும் கூட ஆறுதல் தரவில்லை. இம்முறை அவன் உண்மையாகவே தோல்வி என்ற கசப்புணர்வை அனுபவித்தான்.

ஆயினும் அவன் இப்போது தோல்வியை வெற்றியாக மாற்றினான். தனது வலதுகையை உயர்த்தி தன் முகத்திலேயே இருமுறை ஓங்கி அறைந்தான். கண்ணம் வலியால் துடித்தது. இந்த அறை விட்டபிறகு அவன்; மனத்திலிருந்த பாரம் இறங்கியது. ஏனெனில் அறைகொடுத்தது தானேதான், அறை வாங்கியதோ இன்னொருவன்—அதாவது அவன் வேறு யாரோ ஒருவனை அடித்துவிட்டான்—என்ற திருப்தி ஏற்பட்டது. அவன் கண்ணம் இன்னும் வலியால் துடித்த போதிலும், தான் வெற்றிபெற்றுவிட்ட திருப்தியில் அவன் படுக்கையில் சாய்ந்தான்.

விரைவில் அவன் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்தான்.

அந்தியாயம் 3

ஆகியூவின் ஏனைய வெற்றிகள்

ஆகியூ எப்போதுமே வெற்றிபெற்று வந்தபோதிலும் திரு. சாவோவிடம் அறைவாங்கும் பாக்கியம் பெற்றபோது தான் உண்மையிலேயே பிரசித்தி பெற்றான்.

கிராமத்தலைவனுக்கு இருநூறு காசுகள் கொடுத்துவிட்டு வந்தபிறகு அவன் கோபத்தோடு படுத்தான். பிறகு தனக்குள்ளாகவே சொல்லிக் கொண்டான்; “உலகம் இப்போது எங்கே செல்கிறது? பிள்ளைகள் தம் பெற்றோரை அடிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்களே.....” பிறகு அவன் திரு. சாவோவுக்கு உள்ள அந்தஸ்தை நினைத்துப் பார்த்தான். இப்போது அவர் ஆகியூவின் மகனாகிவிட்டார். இந்த நினைப்பு மெல்ல மெல்ல அவனுக்கு கிண்கிணுப்பைக் கொடுத்தது. அவன் எழுந்திருந்து “கணவனின் கல்லறையில் இளம் விதவை” என்ற பாட்டுப்பாடிய வண்ணம் மதுக் கடைக்குச் சென்றான். அந்த நேரத்திலும் மற்றவர்களைவிட திரு. சாவோ உயர்ந்தவர் என்பதை அவன் உணராமலில்லை.

இந்நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு, அவனுக்கு எல்லோருமே வழக்கத்துக்கு மாறாமரியாதை காட்டுவதாகத்தோன்றியது. இது வியப்புத் தரக்கூடியது—ஆனால் உண்மை. தான் திரு. சாவோவின் தந்தையாக இருப்பதுதான் இதற்குக்காரணமாக இருக்கலாம் என்று அவன் நினைத்தான்; ஆனால் உண்மை அதுவல்ல. வெய்சுவாங் கிராமத்தைப் பொறுத்தவரை தாய்க்கு ஏழாவதாக பிறந்த குழந்தை எட்டாவதாக பிறந்த குழந்தையை அடித்துவிட்டாலோ அல்லது வி குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் சாங் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனை அடித்துவிட்டாலோ அதை யாரும் பெரிதாகப் பொருட்படுத்துவதில்லை என்பது ஒரு நியதி. அடிதடியில் திரு. சாவோ போன்ற முக்கியஸ்தர்கள் யாரேனும் சம்பந்தப்பட்டிருந்தால் தான் அது கிராம மக்களின் பேச்சில் இடம் பெறும் தகுதிபெறும். அடித்தவன் பிரசித்தி பெற்றவனாக இருப்பதன் காரணமாக, அடித்த நிகழ்ச்சி பேசுவதற்குத் தகுதியானது என்று கிராமமக்கள் நினைத்து விட்டார்களேயானால், அடிபட்டவன் கூட சிறிது இரவல் புகழை அனுபவிப்பான்.

தவறு ஆகியூவினுடையது என்பது அப்படியே ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. ஏனெனில் திரு சாவோ தவறு செய்வது என்பது சாத்தியமில்லை. தவறு செய்தவன் ஆகியூவாக இருந்

தால், ஏன் எல்லாரும் அவனுக்கு வழக்கத்துக்கு மாறான முறையில் மரியாதை செலுத்த வேண்டும்? இதை விளக்குவது கடினமானது. நம்மால் முன் வைக்கக்கூடிய ஒரே கருதுகோள் என்னவென்றால், தானும் திரு சாவோவும் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று ஆகியு சொல்லியிருப்பதுதான் காரணமாக இருக்கலாம்; எனவே அவன் உதைபட்டிருந்தாலும் கூட, அவன் சொல்வதில் கொஞ்சம் உண்மை இருந்தாலும் இருக்கலாம் என்று கிராமத்து ஜனங்கள் நினைத்திருக்கலாம். அதனால் அவனை முன்னக்காட்டிலும் மரியாதையுடன் நடத்துவது தமக்குப் பாதுகாப்பானது என்று அவர்கள் நினைத்திருக்கலாம். வேறு விதமாகச் சொல்வதானால், கன்பூசியக் கோயிலில் படைக்கப்பட்ட மாட்டி. ஹைச்சியை ஒத்ததாக இருக்கலாம் இது; படைக்கப்பட்ட பன்றியிறைச்சி மற்றும் ஆட்டி. ஹைச்சியைப் போல் இந்த மாட்டி. ஹைச்சியும் ஒரே வகையினத்தைச் சேர்ந்ததாக—அதாவது விலங்கு என்ற மூலாதாரத்திலிருந்தே வந்ததாக—இருந்த போதிலும், கன்பூசியஸ் அதை அனுபவித்துத் தின்ற காரணத்தால் பிற்கால கன்பூசிய நெறியினர் அதைத் தொட்டுப் பார்க்கவே துணியவில்லை.

இந்திகழ்ச்சிக்குப் பிறகு ஆகியு பல்லாண்டுகள் நன்றாக வாழ்ந்தான்.

ஒரு வசந்த காலத்தில் இது நடந்தது: ஆகியு ஒரு நாள் மகிழ்ச்சி தலைக்கேறிய நிலையில் சென்று கொண்டிருந்தான். ஒரு சுவரருகே, மேலாடை இன்றி வெய்யிலில் உட்கார்ந்து பேன் பிடித்துக் கொண்டிருந்த மீசைக்கார வாங்கைப் பார்த்தான். அவனைப் பார்த்ததுமே ஆகியுவின் உடம்பிலும் அரிப்பு ஏற்படத் தொடங்கியது. மீசைக்கார வாங்குக்கு உடம்பெல்லாம் படை. நீண்ட மீசையும் அவனுக்கிருந்தது. எனவே எல்லாரும் அவனை “சொறிப்படை மீசைக்காரன்” என்றழைத்தனர். “படை” என்ற சொல்லை ஆகியு ஒதுக்கித் தள்ளிய போதிலும், வாங் மீது அவனுக்கு கடும் வெறுப்பு இருந்தது.

படையை யாரும் அசாதாரணமான ஒன்றாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியதில்லை என்று ஆகியு கருதிய போதிலும், அடர்ந்த மீசை படர்ந்த வாங்கின் கன்னங்கள் தான் உண்மையில் அசாதாரணமானவையாகவும், வெறுப்பூட்டக்கூடியதாகவும் ஆகியுவுக்குத் தோன்றின. வாங்கின் அருகில் சென்று ஆகியு உட்கார்ந்தான் வாங்குக்குப் பதிலாக அங்கு வேறு எந்த சோம்பேறி இருந்திருந்தாலும் ஆகியு இப்படி அவட்சியமாக உட்காரத் துணிந்திருக்க மாட்டான்; ஆனால் மீசைக்கார வாங்கின் பக்கத்தில் உட்காருவதில் அவன் பயப்படுவதற்குக் காரணமே இல்லை. உண்மையைச் சொல்லப்போனால் அவன் அங்கு உட்கார விரும்பியது, வாங்குக்குக் கிடைத்த கௌரவமாகும்.

ஆகியு, உள்துணி கிழிந்துபோன கோட்டைக் கழற்றினான். அதன் உள்பகுதி வெளியே தெரியும்படி திருப்பினான்; அது தண்ணீரைக் கண்டு ரொம்ப நாள் ஆகாததாலோ அல்லது அது கசங்கி இருந்ததாலோ என்னவோ, நீண்ட நேரம் தேடியபிறகும் அவனுக்கு மூன்று நாங்கு பேன்களே கிடைத்தன. மாறாக மீசைக்கார வாங்கே அடுத்தடுத்து ஒவ்வொரு பேனாகப் பிடித்து அவற்றை வாயில் வைத்து டொப் டொப் பேன்று நகக்கினான்.

ஆகியு முதலில் ஏமாற்றமடைந்தான். பிறகு அவனுக்கு வருத்தமேற்பட்டது. நாசமாய்ப் போன மீசைக்கார வாங் எவ்வளவு பேன் பிடிக்கிறான்! தனக்கு ஒரு சில பேன்களே கிடைத்தன. எவ்வளவு பெரிய அவமானம் இது! ஒன்றிரண்டு பெரிய பேன்களைப் பிடிக்க முயன்றான். ஆனால் அங்கு பெரிய பேன்கள் ஏதும் இல்லை. மிகவும் சிரமப்பட்டு நடுத்தர பேன் ஒன்றைப் பிடித்துத் தன் வாய்க்குள் வெறியுடன் திணித்து, காட்டுமிராண்டிபோல அதைக் கடித்தான்; ஆனால் அது எச்சில் தெறிய்ப்பது போன்ற மெல்லிய ஒலியையே எழுப்பியது. அது மீசைக்கார வாங் எழுப்பிய ஒலியைக் காட்டிலும் ஈனமாக ஒலித்தது.

ஆ கியூவின் படைத்தமும்புகள் எல்லாம் சிவந்தன. தனது மேல்கோட்டைத் தரையில் வீசி காறித்துப்பினான்.

“மயிர் முளைத்த புழுவே!”

“சடைநாயே, நீ யாரடா என்னைத் திட்டுவதற்கு?”
மீசைக்கார வாங் கோபம் தொணிக்க ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

சமீப காலமாக ஆ கியூ பெற்று வந்த மரியாதையானது அவனது பெருமையை அதிகரித்திருந்த போதிலும், சண்டை பிடிப்பதில் ஊறிப்போன் சோம்பேறிகளை எதிர்கொள்ளும் போது அவன் வாய்பேசாத கோழையாக இருந்துவிடுவான். இப்போது அவனிடம் மற்றவனை வம்புக்கு இழுக்க வேண்டும் என்ற அசாதாரணமான உணர்வு ஏற்பட்டது. முடியடர்ந்த கன்னம் உடைய ஒரு பிறவியா தன்னை இவ்வாறு அவமதிப்பது?

இடுப்பில் கைவைத்து நின்றவாறு ஆ கியூ கூறினான்:

“திட்டுக்கு உரியவன் எவனாக இருந்தாலும் திட்ட வேண்டியதுதான்.”

வாங்கும் எழுந்து நின்று தனது கோட்டை மாட்டிய வாறே கேட்டான்:

“உடம்பில் தினவெடுக்கிறதா?”

வாங் ஓடிவிடுவான் என்று நினைத்து ஆ கியூ தனது முஷ்டியை உயர்த்திக்கொண்டு அவனுக்குக் குதித்துவிடுவதற்காக முன்னால் அடியெடுத்தது வைத்தான். ஆனால் அவன் முதல் குத்து விடுவதற்கு முன்பே, அவனை வாங் பிடித்து ஒரு இடி இடிக்க, அந்த இடி அவனைத் தள்ளாட வைத்தது. பிறகு மீசைக்கார வாங் ஆ கியூவின் சடையைப் பிடித்துக்கொண்டு வழக்கமாக ஆ கியூவுக்கு நடப்பதைப்போல அவனது தலையை கவரோடு மோதுவதற்காக இழுத்துச் சென்றான்.

“கௌரவமான மனிதன் தனது சொல்லைத்தான் பயன்படுத்துவானே தவிர கரங்களையல்ல” என்று சர்ச்சை புரிந்தான் ஆ கியூ, தலை ஒரு புறமாகச் சாய்ந்திருக்க.

மீசைக்கார வாங் கௌரவமான மனிதனல்ல என்பது வெளிப்படையாக; ஏனெனில் ஆ கியூ என்ன சொல்கிறான் என்பதைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல், அவனது தலையை சுவர் மீது அடுத்தடுத்து ஐந்து முறை மோதினான். ஆ கியூ நிலை தடுமாறி இரண்டு கெஜதூரம் போய் விழுந்தான்; அதன் பிறகே மீசைக்கார வாங் திருப்தியுடன் சென்றான்.

ஆ கியூவின் நினைவைப் பொறுத்தவரை வாழ்வில் அவனுக்கேற்பட்ட முதல் அவமானம் இதுதான். ஏனெனில் மீசைக்கார வாங்கை அவனது மீசைபடர்ந்த அசிங்கமான கன்னங்களின் காரணமாக எப்போதுமே ஆ கியூ கேலிசெய்து வந்தான். ஆனால் உதை வாங்குவது ஒருபுறமிருக்க ஒருபோதும் அவன் வாங்கால் கேலி செய்யப்பட்டதேயில்லை. ஆனால் இப்போது அவன் சற்றும் எதிர்பாராதமுறையில், மீசைக்கார வாங்கிடம் உதைவாங்கி விட்டான். சந்தையில் கிராமத்து ஜனங்கள் அன்றொரு நாள் சொன்னது உண்மையாக இருக்கலாம்: “பேரரசர் அரசாங்கத் தேர்வுகளை ஒழித்து விட்டார். எவ்வே ஏற்கனவே தேர்வில் வெற்றி பெற்றுள்ள பண்டிதர்களுக்குத் தேவையில்லாமல் போய்விட்டது.” இதன் காரணமாக சாவோ குடும்பத்தினர் தமக்குள்ள அந்தஸ்தை இழந்திருக்க வேண்டும். இதனால்தான் ஜனங்கள் தன்மையும் மரியாதையில்லாமல் நடத்துகிறார்களோ?

ஒரு முடிவுக்கு வர முடியாமல் ஆ கியூ அங்கு நின்றான்.

தொலைவிருந்து ஆ கியூவின் வெறுப்புக்கு ஆளாகியிருந்த மற்றொரு எதிரி வந்து கொண்டிருந்தான். இவன் திரு சியென்னின் மூத்தமகன். நகரத்தில் வெளிநாட்டவரால் நடத்தப்பட்ட ஒரு பள்ளியில் படித்த பிறகு, அவன் ஜப்பானுக்கு போயிருந்தான் என்று சொன்னார்கள். ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு அவன் திருப்பி வந்த போது, அவன்

நிமிர்ந்து* எட்டிநடைபோட்டு நடக்கக் கற்றுக் கொண்டிருந்தான். அவனது சடை இப்போது இல்லை. இதைக் கண்டு அவனது தாய் ஆறுமுறை ஒவென்று அழுதாள். அவனது மனையோ மூன்றுமுறை கிணற்றில் விழ முயன்றாள். பிறகு அவன் தாய் எல்லாரிடமும் சொல்ல ஆரம்பித்தாள்: “அவன் குடிபோதையில் இருந்தபோது எவனோ ஒரு அயோக்கியன் சடையைக் கத்திரித்துவிட்டுப் போய்விட்டான். அவனால் இந்நேரம் ஒரு அதிகாரியாகியிருக்க முடியும். ஆனால் அதைப் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு முன்பு சடை மீண்டும் வளரும்வரை காத்திருக்க வேண்டும்.” ஆயினும் ஆகியூ இதையெல்லாம் நம்பவில்லை. மாறாக அவனை “போலி வெளிநாட்டுப் பிசாசு”** என்றும் “அந்நிய நாட்டிடம் கூலி பெறும் துரோகி” என்றும் அழைத்தான். அவனைப் பார்த்தாலே போதும், ஆகியூவின் வாய் வசைமாரியை முணுமுணுக்கும்.

அவனிடம் ஆகியூவுக்குச் சிறிதும் பிடிக்காதது, அவனது பொய்ச் சடையாகும். ஒரு பொய்ச்சடை வைத்திருப்பவனை மனிதப் பிறவி என்று கருதவே முடியாது; மேலும் கிணற்றில் விழுவதற்கு அவன் மனைவி நான்காவது முறையாக முயற்சி செய்யாதது, அவன் ஒரு நல்ல பெண் அல்ல என்பதைக் காட்டியது.

இப்போது “போலி வெளிநாட்டுப் பிசாசு” நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தான்.

“சொட்டைத்தலைக்—கழுதை” முன்பெல்லாம் ஆகியூ தனக்குள்ளாகவே திட்டுவான், யார் காதிலும் விழாதபடி;

* நீண்ட அடிவைத்து நடக்கும் வெளிநாட்டுக் காரர்களைப் பார்த்த அக்காலத்துச் சேனர்கள், வெளிநாட்டவன் முழங்கால்களில் மூட்டுகளே இல்லை என்று நினைத்தனர். (சேனர்கள் நடக்கும் தோரணை வித்தியாசமானது.)

** வேண்டாத “வெளிநாட்டுக்காரரை வெளிநாட்டுப் பிசாசு” என்று சேனர்கள் அழைத்தனர். வெளிநாட்டவரை நகல்செய்யும் படித்த சேனர்களை “போலி வெளிநாட்டுப் பிசாசு” என்றழைக்கிறான் ஆகியூ.

இன்றோ அவன் மிகுந்த எரிச்சலுடன் இருந்த காரணத்தாலும், தன் உணர்ச்சிகளைக் கொட்டி விட விரும்பியதாலும் அவனை அறியாமலேயே வார்த்தைகள் வாயிலிருந்து நழுவிவிழுந்தன.

துரதிருஷ்டவசமாக இந்தச் “சொட்டைத் தலை” பளபளப்பான பழுப்பு நிறத் தடியைக் கையில் வைத்திருந்தான். “செத்தவர்களுக்குத் துக்கம் கொண்டாடுபவன் தூக்கும் தடி” என்று ஆகியூ அதற்குப்பெயர் வைத்திருந்தான். அவனோ எட்டிநடை போட்டு வந்து ஆகியூவைக் கீழே தள்ளினான். உடனே அடி விழப்போகிறது என்பதை ஊகித்த ஆகியூ விறைப்புடன் நிற்க அவசர அவசரமாகத் தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்டான். எதிர்பார்த்தது போலவே முதுகில் சுளிர் என்று ஒன்று விழுந்தது. அது தலைக் கேறியதைப் போலத் தோன்றியது.

அருகிலிருந்த குழந்தையொன்றைச் சுட்டிக்காட்டி ஆகியூ கூறினான்: “இவனைத்தான் நான் திட்டினேன்.”

சுளிர்! சுளிர்! சுளிர்!

ஆகியூவின் நினைவைப் பொறுத்தவரை அவனது வாழ்நாளில் ஏற்பட்ட இரண்டாவது அவமானம் இதுதான். அதிருஷ்ட வசமாக விளாகதல் நின்றதும், இத்துடன் விஷயம் முடிந்துவிட்டது போல அவனுக்குத் தோன்றியது. அவன் நிம்மதியுடன் பெருமூச்சு விடவும் செய்தான். மேலும் அவனது முன்னோர்களிடமிருந்து தலைமுறை தலைமுறையாக வந்த “மறந்துவிடும் ஆற்றல்” அவனுக்குத் தெம்பூட்டியது. அவன் மெதுவாக நடந்து சென்றான். மதுக்கடையை நெருங்கியதும் மகிழ்ச்சி அவனிடம் திரும்பி வந்தது.

ஆனால் அப்போதுதான் அவனெதிரே ஒரு புத்த பிக்குணி வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் “சாந்தமான ஆன்மீக மேம்பாடு மடத்தைச்” சார்ந்தவன்.

பிக்குணிகளைப் பார்த்தாலே ஆகியூவுக்குப் பற்றிக் கொண்டுவரும். அதுவும் அவனுக்கு இப்படிப்பட்ட

அவமானங்கள் நேர்ந்த பிறகு ஒரு பிக்குணியைப் பார்க்க நேர்ந்தால் கேட்கவே வேண்டாம். நடந்ததை நினைத்துப் பார்க்கும்போது அவனது கோபம் மீண்டும் தலைதூக்கியது.

“உன் முகத்தில் விழிக்க வேண்டியிருந்ததால்தான் எனக்கு இந்த நாளெல்லாம் துரதிர்ஷ்டம் வந்தது” என்று தனக்குள்ளே கூறிக்கொண்டான்.

அவனை நெருங்கிச் சென்று சத்தமாகக் காறி உமிழ்ந்தான். “ஓ, தூ!”

இளம் பிக்குணியோ அவனைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது தலைகுனிந்து நடந்தான். ஆகியூ அவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்று, புதிதாக மழிக்கப்பட்டிருந்த அவனது தலையைத் தடவுவதற்காக ஒரு கையை நீட்டி, அசடுவழியச் சிரித்துக்கொண்டே “சொட்டைத் தலைச்சி! சேக்கிரம் திரும்பிப்போ. உனது பிக்கு உணக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்...” என்றான்.

“என்னை ஏன் பிராண்டுகிறாய்?” என்று அதட்டினான் பிக்குணி. விரைவாக அங்கிருந்து நகரத் தொடங்கிய அவள் முகம் சிவந்தது.

மதுக்கடையில் இருந்த ஆண்கள் கொல்லென்று சிரித்தனர். தனது சாகசத்துக்குக் கிடைத்த பாராட்டைக் கண்ணுற்ற ஆகியூவுக்கு பெருமை தாளவில்லை.

“உன்னை உனது பிக்கு பிராண்டும்போது, நான் ஏன் பிராண்டக் கூடாது?” என்றான் அவன் அவள் கன்னத்தைக் கிள்ளிக்கொண்டே.

மதுக்கடையில் இருந்த ஆண்கள் மீண்டும் கொல்லென்று நகைத்தனர். ஆகியூவுக்கு மேலும் குஷியேற்பட்டது. பாராட்டு தெரிவிப்பவர்களைத் திருப்திப்படுத்த, அவனைப் போகவிடுமுன் மீண்டும் ஒருமுறை மேலும் வலிக்கும்படி கிள்ளினான்.

இந்தச் சந்திப்பில் மீசைக்கார வாங்கையும் போலி வெளிநாட்டுப் பிசாசையும் அவன் மறந்துபோய் விட்டான். நாள்முழுவதும் ஏற்பட்ட துரதிர்ஷ்டத்துக் கெல்லாம் பழி தீர்த்துக் கொண்ட உணர்வு ஏற்பட்டது. இதில் என்ன விந்தையென்றால், உதை வாங்கிய பிறகு அவனது இறுக்கம் எவ்வளவு தளர்ந்ததோ, அதைக் காட்டிலும் அதிகமாக இப்போது இறுக்கம் தளர்ந்து பாரமனைத்தும் இறங்கியது போலவும், காற்றில் மிதக்க தான் தயாராக இருப்பது போலவும் அவனுக்குத் தோன்றியது.

“ஆகியூ, புத்திரப்பேறு இல்லாமல் சாகப்போகிறாய்” என்று அழுது கொண்டே கூறிய இளம் பிக்குணியின் குரல் தொலைவில் கேட்டது.

மகிழ்ச்சியில் ஆகியூ விழுந்து விழுந்து சிரித்தான்.

மதுக்கடையில் இருந்த ஆடவர்களும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். அவர்களுக்கிருந்த திருப்தி சிறிது குறைந்து காணப்பட்டது.

அத்தியாயம் 4

காதல் வேதனை

சீல வெற்றியாளர்கள் பற்றிச் சொல்லப்படுவதுண்டு: தமது எதிரிகள் புலிகளைப் போலவோ அல்லது கழுக்குளைப் போலவோ கொடுஞ் சிற்றமுடையவர்களாக இருந்தாலன்றி தாம் அடைந்த வெற்றியில் மகிழ்ச்சியடையமாட்டார்களாம்! அவர்களது எதிரிகள் ஆடுகளைப் போலவோ கோழிகளைப் போலவோ பயந்தாங்கொள்ளியாக இருந்தால் வெற்றியில் அவர்களுக்கு நிறைவே இராது. ஆனால் வேறுசில வெற்றி யாளர்களும் இருக்கிறார்கள். தமது எதிரிகள் அனைவரையும் வீழ்த்திய பிறகு—எதிரிகள் வெட்டி; வீழ்த்தப்பட்டிருக்கலாம்

அல்லது அவர்கள் சரணடைந்து கேவலமாக அடிபணிந்து விட்டிருக்கலாம்-தமக்கு இப்போது எதிரியோ, போட்டியாளனோ, நண்பனோ யாருமில்லை, தமக்கு தாம் மட்டுமே இருக்கிறார்கள், அதிகாரமிக்கவர்களாக, தன்னந்தனியான, ஆதரவற்ற, தூர்ப்பாக்கியமானவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்ற உணர்வு அவர்களுக்கு ஏற்படும். பிறகு, தமது வெற்றி தமக்கேற்பட்ட அவலம் என்பதை உணர்வார்கள். ஆனால் நமது கதைத் தலைவன் இப்படிப்பட்ட முதுகெலும்பில்லாதவன் அல்ல, அவன் எப்போதுமே வெற்றியுணர்வு கொண்டிருப்பவன். இது உலகத்தின் இதர பகுதிகளுக்கு மேலாக சீலவுக்கு இருந்த தாரமீக மேன்மைக்கான ஒரு சான்றாக இருக்கலாம்.

ஆ கியூவைப் பாருங்கள். மனச்சுமை நீங்கி பெருமீதம் நிறைந்து, பறப்பதற்குத் தயாராக இருப்பதுபோல் நிற்கும் ஆ கியூவைப் பாருங்கள்.

இந்த வெற்றியை அடுத்து விந்தையான விளைவுகள் ஏற்படாமல் இல்லை. கொஞ்ச நேரம் அவனுக்கு தான் காற்றில் பறப்பது போலவும், காவல் தெய்வத்தின் கோயிலுக்குள் பறந்து செல்வதுபோலவும் தோன்றியது. அந்தக் கோயிலில் அவன் படுத்ததும் குறட்டைவிடத் தொடங்குவது தான் வழக்கம்; இன்று மாலையோ, கண்ணை மூடுவதே அவனுக்குச் சிரமமாகத் தோன்றியது. ஏனெனில் அவனது கட்டை விரல், ஆள்காட்டிவிரல் இரண்டிலுமே ஏதோ ஒரு மாற்றமிருப்பது போலத் தோன்றியது. அவை வழக்கத்துக்கு மாறாக மேலும் மென்மையுடன் இருப்பதை உணர்ந்தான். இளம்பிக்குணியின் கன்னத்திலிருந்த மென்மையும் மொழுமொழுப்பும் அவன் விரலில் ஒட்டிக் கொண்டனவா அல்லது அவன் அவன் கன்னத்தில் தன்விரலைத்தேய்த்து அதை மிருதுவாக்கிக் கொண்டானோ என்பதில் எது உண்மை என்று சொல்வது சாத்தியமில்லை.

“ஆ கியூ, நீ புத்திரபாக்கியம் இல்லாமல் செத்துப் போவாய்!”

இச்சொற்கள் ஆ கியூவின் காதுகளில் மீண்டும் ஒலித்தன. அவன் நினைத்தான்: “ரொம்பசரி. எனக்கு ஒரு மனைவி வேண்டும்; ஏனெனில் புத்திரபாக்கியம் இல்லாமல் ஒருவன் செத்துவிட்டால் அவனது ஆன்மாவுக்கு ஒரு கிண்ணம் அரிசியைப் படைப்பதற்கு யாரும் இருக்கமாட்டார்கள்..... எனக்குக் கட்டாயம் ஒரு மனைவி வேண்டும்.” மூதுரை ஒன்று சொல்கிறது: ‘பெற்றோருக்கு ஆகாதவை மூன்றுண்டு. இதில் மிகவும் மோசமானது வாரிசுகள் இல்லாமல் போவதுதான்.’* “வாரிசுகள் இல்லாதவர்களின் ஆன்மாக்கள் பசிப்பிடித்தலைவது”** வாழ்வின் அவலங்களில் ஒன்று. இவ்வகையில் அவனது கண்ணோட்டம் துறவிகள், ஞானிகள் ஆகியோரின் போதனைகளுக்கு உகந்தவகையில் இருந்தது. இப்படிப்பட்ட ஒருவன் பிறகு வெறிபிடித்து அலைந்ததுதான் உண்மையில் பரிதாபத்துக்குரியது.

“பெண், பெண்!.....” அவன் சிந்தித்தான்.

“பிக்கு பிறுண்டு.....பெண், பெண்!..... பெண்!” அவன் மீண்டும் சிந்தித்தான்.

அன்று மாலை ஆ கியூ கடைசியில் எப்போது உறக்கத்தில் ஆழ்ந்தான் என்பதை நாம் ஒருபோதும் அறியப்போவதில்லை. ஆயினும் இதன் பிறகு, அவன் தனது விரல்கள் மிருதுவாகவும் மொழு மொழுப்பாகவும் இருப்பது போல எப்போதும் கருதியிருந்திருக்கக் கூடும்; மனச்சுமை நீங்கியவனாக இருந்திருக்கக் கூடும். “பெண்.....” அவன் இந்த நினைப்பிவையே இருந்தான்.

மனித குலத்துக்கு பெண் ஒரு ஆபத்து என்பதை நாம் இதிலிருந்தே தெரிந்து கொள்ளலாம்.

பெண்களால் சீன ஆடவர் நாசமாக்கப்படுகிறார்கள் என்ற தூர்ப்பாக்கியமான உண்மை மட்டும் இவ்வாதிருந்

* மென்சியஸின் (கி. மு. 372-289) கூற்று.

** ஸோ சுவான் என்ற பழம் நூலில் காணப்படும் கூற்று.

திருக்குமானால், பெரும்பாலான சீன ஆடவர் புனிதர்களாகவும் ஞானிகளாகவும் ஆகியிருக்க முடியும். ஷாங் வமிசம் டாஜி யால் அழிந்தது. சௌ வம்சத்துக்குக் குழிதோண்டியது பாவோ ஸு; சின் வம்சத்தைப் பொறுத்தவரை, இப்படிப் பட்ட வசலாற்றுச் சான்று ஏதும் இல்லை யென்றாலும் கூட, ஏதோ ஒரு பெண்ணைத்தான் அது வீழ்ந்தது என்று நாம் ஊகிப்போமானால் அநேகமாக அதில் பெருந்தவறு இருக்காது. ஓங்கோவின் சாவுக்கு டியாவோ சான்* காரணமாக இருந்தாள் என்பது ஒரு உண்மை.

ஆ கியூவுமே, தொடக்கத்தில் கெடுபிடியான ஒழுக்கங்களைக் கடைப்பிடித்த மனிதன் தான். அவனுக்கு யாரேனும் ஒரு நல்ல ஆசிரியர் வழிகாட்டியாக இருந்தாரா இல்லையா என்பது நமக்குத் தெரியாது என்றாலும், “ஆண்களையும் பெண்களையும் ஒருவரிடமிருந்து ஒருவரை ஒதுக்கிவைத்தல்” என்பதை சிறிதும் பிசகாது கடைப்பிடிப்பவன் என்றே தன்னை எப்போதும் அவன் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறான். அதேபோல இளம் பிக்குணி, போலி வெளிநாட்டுப் பிசாசு போன்ற நெறிபிறழ் பவர்களைக் கண்டமை செய்யக் கூடிய அறவொழுக்கம் நிறைந்தவனாகவும் இருந்தான். அவனிடம் குடிகொண்டிருந்த கருத்து இதுதான்: “எல்லா பிக்குணிகளும் துறவிகளுடன்கள்ளத் தொடர்பு வைத்திருக்க வேண்டும். தனியாக ஒரு பெண் தெருவில் சென்று கொண்டிருந்தாள் என்றால் அது கெட்ட மனிதர்களைக் கவர்ந்திழுக்கத்தான். ஒரு ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தால், அது இருவரும் சந்திப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யத்தான்.” இத்தகையவர்

* கி. மு. 12 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த டாஜி, ஷாங் வம்சத்தின் கடைசி மன்னனின் வைப்பாட்டியாக இருந்தவள். கி. மு எட்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பாவோ ஸு, மேலை சௌ வம்சத்தின் கடைசிமன்னனின் வைப்பாட்டி. கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அதிகாரம் மிக்க அமைச்சரான ஓங் சோவின் வைப்பாட்டியாக இருந்தவள் டியாவோ சான் என்பவள்.

களைச் சீர்திருத்தும் நோக்கத்துடன் அவன் கோப்பார்வை விசுவான்; அவர்கள் மனம் புண்படவைக்குப். சொற்களைச் சத்தமாகச் சொல்வான்; ஆளரவம் இல்லையென்றால் பின்னாலிருந்து ஒரு சிறு கல்லை எடுத்து அவர்கள் மீது எறிவான்.

முப்பது வயதை நெருங்கிய, “உறுதியோடு நிற்க”* வேண்டிய ஒரு மனிதன், இப்படி ஒரு இளம் பிக்குணியிடம் மனம் பறிகொடுத்து விடுவான் என்பதை யாரால் சொல்ல முடியும்? இத்தகைய உறுதியற்ற மனோநிலை, பண்டைய அறநெறிகளின் படி மிகவும் கேவலமானதாகும்; எனவே பெண்கள் வெறுக்கத்தக்க ஜந்துக்கள் என்பது நிச்சயம். ஏனெனில் இளம் பிக்குணியின் முகம் மிருதுவாகவும் மொழு மொழுப்பாகவும் இல்லாதிருந்திருக்குமானால் ஆ கியூ அவனிடம் மயங்கி இருக்கவே மாட்டான்; அப் பிக்குணியின் முகம் ஒரு துணியால் மறைக்கப் பட்டிருந்தாலும் கூட இது நிகழ்ந்திருக்காது. ஐந்தாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, ஒரு திறந்த வெளிக் கூத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில், இவன் பார்வையாளர்களிலிருந்த ஒரு பெண்ணின் கால்க்கிள்ளி விட்டான்; ஆனால் அவளது தொடைக்கும் இவனுக்கு மிடையில் அவளது கால்சட்டைத் துணி இருந்ததால் இப்படிப்பட்ட சின்கிரூப்பு உணர்வு இவனுக்கு பின்பு ஏற்படவே இல்லை. இளம் பிக்குணி தன் முகத்தைத் துணியால் மூடவில்லை. ஒரு நெறிபிறழ்பவளின் வெறுக்கத்தக்க தன்மைக்கு இதுவும் ஒரு சான்று.

“பெண்.....” ஆ கியூ சிந்தித்தான்.

“கெட்ட மனிதர்களைக் கவர்ந்திழுக்க விரும்புகிற பெண்கள்தான் இவர்கள்” என்று யாரை ஆ கியூ கருதுகிறானோ

* கன்பூஷியஸ் கூறினார், தனது முப்பதாவது வயதில் அவர் ‘உறுதியோடு நின்ற’ தாக. ஒருவனுக்கு முப்பது வயதாகி விட்டது என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட பிறகாலத்தில் “உறுதியோடு நிற்பது” என்ற சொற்றொடர் பயன்படுத்தப்பட்டது.

அவர்களை உன்னிப்பாகக் கவனித்து வந்தான். ஆனால் இவனைப் பார்த்து அவர்கள் முறுவலிக்கவே இல்லை. அவனிடம் பேச்சுக் கொடுத்த பெண்கள் சொல்வதை அவன் கவனத்துடன் கேட்டான். ஆனால் இரகசிய சந்திப்பு சம்பந்தமாக அவர்களில் ஒருவர்கூட எதையும் பேசவில்லை. ஆஹா, பெண்கள் வெறுக்கத்தக்கவர்கள் என்பதற்கு இது மற்றொரு உதாரணமல்லவா! அவர்கள் எல்லாருமே ஒரு போவித்தனமான நாணத்தைக் காட்டுகிறார்கள்.

ஆகியூ திரு. சாவோவின் வீட்டில் நெல் அரைக்கும் வேலை செய்துகொண்டிருந்தான். அப்போது ஒருநாள் அவன் இரவுச்சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு கூங்கான் பற்றவைத்துப் புகைப் பதற்காக சமயவறைத் தரையில் உட்கார்ந்தான். அது வேறு யார் வீடாக இருந்திருந்தாலும் இரவுச்சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு அவன் தனது சொந்தக் குடியிருப்புக்குச் சென்றிருப்பான். ஆனால் சாவோவின் குடும்பத்தினர் இரவு உணவை நேரத்திலேயே சாப்பிடுவர். சாப்பிட்டதற்குப் பிறகு நேரே படுக்கைக்குச் செல்ல வேண்டுமென்று விளக்கை ஏற்றக் கூடாது என்பது விதியாக இருந்தபோதிலும், இந்த விதிக்கு எப்போதேனும் ஒருமுறை விலக்குத் தரப்படுவதுமூன்று திரு சாவோவின் மகன் மாவட்டத் தேர்வில் வெற்றிபெறுவதற்கு முன்பு, தேர்வுக்கான கட்டுரைகளைப் படிப்பதற்காக விளக்கொன்றை ஏற்றுவதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டான்; எடுபிடி வேலைகள் செய்வதற்காக ஆகியூ இங்கு வந்தபோது, நெல் அரைப்பதற்காக ஒரு விளக்கு ஏற்றிக்கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டான். இந்த விதில்களின் காரணமாகத்தான், வேலையைச் செய்யத் தொடங்குமுன் ஆகியூ இன்னும் சமயவறையில் புகைபிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்க முடிந்தது.

சாவோவின் இல்லத்திலிருந்த ஒரே பெண்வேலைக்காரியான அமா வு பாத்திரங்களைக் கழுவி முடித்தபிறகு நீண்ட பெஞ்சின்மீது உட்கார்ந்தாள். ஆகியூவுடன் பேச்சுக் கொடுக்கத் தொடங்கினாள்:

“நமது எஜமானி இரண்டு நாட்களாக ஏதும் சாப்பிடவில்லை. காரணம் நம் எஜமானன் ஒரு வைப்பாட்டியை வைத்துக் கொள்ள விரும்புகிறார்.”

“அடபெண்ணே... அமா வு... இளம் விதவையே.” ஆகியூ மனத்தில் எண்ணக்குதிரை பறந்தது.

“நமது இளம் எஜமானி வரப்போகும் எட்டாவது மாதத்தில் குழந்தை பெறப் போகிறாள்.....”

“பெண்ணே.....” ஆகியூவின் சிந்தனை ஓடியது.

தனது கூங்கானைக் கீழே வைத்துவிட்டு எழுந்து நின்றாள்.

“நமது இளம் எஜமானி—” அமா வு அரட்டையைத் தொடர்ந்தாள்.

ஆகியூ திடீரென்று முன்னால் நகர்ந்து அவளது காலடியில் விழுந்தான்: “என்னோடு படுக்கைக்கு வா!”

ஒரு கணம் முற்றான அமைதி நிலவியது. “ஐயோ!” ஒரு கணம் திகைத்துப்போவ அமா வுக்குத் திடீரென்று நடுக்கம் பிடித்துக்கொண்டது. பிறகு கூச்சலிட்டுக் கொண்டே வெளியே ஓடினாள். அவளது அழுகைஒலிகேட்டது.

சுவருக்கு எதிரே மண்டியிட்ட நிலையில் ஆகியூவும் திகைத்துப் போயிருந்தான். இருகரங்களாலும் காலிபெஞ்சை இறுகப்பற்றி மெதுவாக எழுந்து நின்றான். ஏதோ தவறு நடந்துவிட்டது என்பது அவனுக்கு லேசாக உறைத்தது. உண்மையில் அவனே இப்போது நிலைதடுமாறிய நிலையில் இருந்தான். அவசரம் அவசரமாக அவனது கூங்கானை இடுப்பில் செருகிக் கொண்டபிறகு, மீண்டும் நெல் அரைக்கச் செல்லத்தீர்மானித்தான். ஆனால்—படார்!—அவன் தலைமீது பெருத்த அடி ஒன்று விழுந்தது. அவன் திரும்பிப்பார்க்கையில், மாவட்டத் தேர்வில் வெற்றிபெற்றவன் ஒரு பெரிய மூங்கில் கழியை கையில் வைத்துக் கொண்டு நிற்பது தெரிந்தது.

போ. — 9

அவர்களை உன்னிப்பாகக் கவனித்து வந்தான். ஆனால் இவனைப் பார்த்து அவர்கள் முறுவலிக்கவே இல்லை. அவனிடம் பேசிக் கொடுத்த பெண்கள் சொல்வதை அவன் கவனத்தின் கீழ்க் கேட்டான். ஆனால் இரகசிய சந்திப்பு சம்பந்தமாக அவர்களில் ஒருவர்கூட எதையும் பேசவில்லை. ஆனால், பெண்கள் வெறுக்கத்தக்கவர்கள் என்பதற்கு இது மற்றொரு உதாரணமல்லவா! அவர்கள் எல்லாருமே ஒரு போலித்தனமான நாணத்தைக் காட்டுகிறார்கள்.

ஆகிய திரு. சாவோவின் வீட்டில் நெல் அரைக்கும் வேலை செய்துகொண்டிருந்தான். அப்போது ஒருநாள் அவன் இரவுச்சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு சங்கான் பற்றவைத்துப் புகைப் பதற்காக சமயவறைத் தரையில் உட்கார்ந்தான். அது வேறு யார் வீடாக இருந்திருந்தாலும் இரவுச்சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு அவன் தனது சொந்தக் குடியிருப்புக்குச் சென்றிருப்பான். ஆனால் சாவோவின் குடும்பத்தினர் இரவு உணவை நேரத்திலேயே சாப்பிடுவர். சாப்பிட்டதற்குப் பிறகு நேரே படுக்கைக்குச் செல்ல வேண்டுமென்று விளக்கை ஏற்றக் கூடாது என்பது விதியாக இருந்தபோதிலும், இந்த விதிக்கு எப்போதேனும் ஒருமுறை விலக்குத் தரப்படுவதுமூன்று திரு சாவோவின் மகன் மாவட்டத் தேர்வில் வெற்றிபெற வதற்கு முன்பு, தேர்வுக்கான கட்டுரைகளைப் படிப்பதற்காக விளக்கொன்றை ஏற்றுவதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டான்; எடுபிடி வேலைகள் செய்வதற்காக ஆகிய இங்கு வந்தபோது, நெல் அரைப்பதற்காக ஒரு விளக்கு ஏற்றிக்கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டான். இந்த விதிவிலக்கின் காரணமாகத்தான், வேலையைச் செய்யத் தொடங்குமுன் ஆகிய இன்னும் சமயவறையில் புகைபிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்க முடிந்தது.

சாவோவின் இல்லத்திலிருந்து ஒரே பெண்வேலைக்காரியான அமாவு பாத்திரங்களைக் கழுவி முடித்தபிறகு நீண்ட பெஞ்சின்மீது உட்கார்ந்தான். ஆகியவுடன் பேசிக் கொடுக்கத் தொடங்கினான்:

“நமது எஜமானி இரண்டு நாட்களாக ஏதும் சாப்பிடவில்லை. காரணம் நம் எஜமானன் ஒரு வைப்பாட்டியை வைத்துக் கொள்ள விரும்புகிறார்.”

“அடபெண்ணே... அமாவு... இளம் விதவையே.” ஆகிய மனத்தில் எண்ணக்குதிரை பறந்தது.

“நமது இளம் எஜமானி வரப்போகும் எட்டாவது மாதத்தில் குழந்தை பெறப் போகிறாள்.....”

“பெண்ணே.....” ஆகியின் சிந்தனை ஓடியது.

தனது சங்கானைக் கீழே வைத்துவிட்டு எழுந்து நின்றான்.

“நமது இளம் எஜமானி—” அமாவு அரட்டையைத் தொடர்ந்தாள்.

ஆகிய திடீரென்று முன்னால் நகர்ந்து அவளது காலடியில் விழுந்தான்: “என்னோடு படுக்கைக்கு வா!”

ஒரு கணம் முற்றான அமைதி நிலவியது. “ஐயோ!” ஒரு கணம் திகைத்துப்போன அமாவுக்குத் திடீரென்று நடுக்கம் பிடித்துக்கொண்டது. பிறகு கூச்சலிட்டுக் கொண்டே வெளியே ஓடினாள். அவளது அழுகை ஒலிகேட்டது.

சுவருக்கு எதிரே மண்டியிட்ட நிலையில் ஆகியவும் திகைத்துப் போயிருந்தான். இருகரங்களாலும் காவிபெஞ்சை இறுகப்பற்றி மெதுவாக எழுந்து நின்றான். ஏதோ தவறு நடந்துவிட்டது என்பது அவனுக்கு வேசாக உறைத்தது. உண்மையில் அவனே இப்போது நிலைதடுமாறிய நிலையில் இருந்தான். அவசரம் அவசரமாக அவனது சங்கானை இருப்பில் செருகிக் கொண்டபிறகு, மீண்டும் நெல் அரைக்கச் செல்லத்தீர்மானித்தான். ஆனால்—படார்!—அவன் தலைமீது பெருத்த அடி ஒன்று விழுந்தது. அவன் திரும்பிப்பார்க்கையில், மாவட்டத் தேர்வில் வெற்றிபெற்றவன் ஒரு பெரிய மூங்கில் கழியை கையில் வைத்துக் கொண்டு நிற்பது தெரிந்தது.

“எத்தனைத் துணிச்சல் இருந்தால் நீ.....நீ.....”

பெரிய மூங்கில்கழி ஆகியுள்ள தோள்களின் குறுக்கே வீழ்ந்தது. தனது தலையை இருகைகளாலும் மறைக்க முயன்றபோது அக்கழி அவனது விரல்முட்டுகள்மீது வீழ்ந்து கடும் வலியை ஏற்படுத்தியது. சமையலறை வழியாக அவன் தப்பித்து ஓடும்போது அவன் முதுகிலும் ஒரு அடிவீழ்ந்தது போல் தோன்றியது.

“ஆமை முட்டையே!” தேர்வில் வெற்றி பெற்றவன் கத்தினான். செம்மைச் சீனமொழியில் பின்னொலிவந்து சபித்தான்.

ஆகிய நெல் அரைக்கும் இடத்துக்கு ஓடிவந்து அங்கே தனியாக நின்றான். அவனது விரல்முட்டுகள் இன்னும் வலித்தன. “ஆமை முட்டை” என்ற வார்த்தைகள் இன்னும் காதுகளில் ஒலித்தன. காரணம் வெய்சுவாங் கிராமத்தினர் பயன்படுத்தியிராத சொற்கள் இவை; அரசாங்க உத்தியோகம் ஏதேனும் பார்த்த பணக்காரர்கள் மட்டுமே பயன்படுத்திய பதங்கள் இவை. இது ஆகியுவுக்கு மேலும் திகிலூட்டியது; அவன் மனத்தில் அசாதாரணமான ஆழமான பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. ஆயினும் இப்போது “பெண்” பற்றிய சிந்தனையெல்லாம் பறந்தோடி விட்டது. இந்த வசவுக்கும் அடிக்கும் பிறகு ஏதோ ஒன்றுக்கு தீர்வு காணப்பட்டுவிட்டது என்று தோன்றியது. அவன் மீண்டும் மனச்சுமை ஏதுமின்றி நெல் அரைக்கத்தொடங்கினான். கொஞ்ச நேரம் அரைத்த பிறகு அவன் உடம்பில் குடுவறியது. சட்டையைக் கழற்று வதற்காக வேலையை நிறுத்தினான்.

சட்டையைக் கழற்றும்போது வெளியே ஒரு கூச்சலைக் கேட்டான். என்ன கலாட்டா நடந்தாலும் அதில் பங்குபெற இவன் எப்போதும் விரும்புவதால், என்ன சத்தம் அது என்பதைக் கண்டறிய வெளியே சென்றான். சத்தம் வந்த திசையை நோக்கி மெதுவாக திரு. சாவோவின் வீட்டு உள் முற்றத்துக்கே சென்றான். அங்கே இருட்டாக இருந்தபோதிலும்

பலர் அங்கிருப்பதை அவனால் காண முடிந்தது; இரண்டு நாட்களாக சாப்பிடாமல் இருந்த சாவோவின் மனைவி உட்பட சாவோ குடும்பத்தினர் அனைவரும் அங்கிருந்தனர். மற்றும் அண்டைவீட்டுக்காரியான திருமதி ஸு, அவர்களது உறவினர்களான சாவோ பய்-யென், சாவோ ஸு-சென் ஆகியோரும் இருந்தனர்.

இளம் எஜமானி அமா வுவை வேலைக்காரர்கள் குடியிருப்பிலிருந்து வெளியே நடத்திக் கொண்டு வந்தாள். அவள் வேலைக்காரியிடம் கூறினாள்:

“வெளியே வா...உன் அறைக்குள்ளேயே தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு இருக்காதே.”

பக்கத்திலிருந்த திருமதி. ஸு கூறினாள்: “எல்லாருக்கும் தெரியும்—நீ நல்ல பெண் என்பது. தற்கொலை செய்து கொள்வது என்பதை நீ நினைத்தே பார்க்கக்கூடாது.”

அமா வு பதிலேதும் சொல்லாமல் தேம்பியழுதாள். மற்றவர் காதில் விழாதபடி எதையோ முணுமுணுத்தாள்.

“இது சுவாரசியமானது” என்று ஆகியு நினைத்தான். “இந்த இளம் விதவை என்ன குறும்பு செய்யத் திட்டமிட்டிருக்கிறாள்?” இதைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக அவன் சாவோ ஸு-சென்னை நெருங்கினான். திரு சாவோவின் மூத்த மகன் தன்னை நோக்கி வேகமாக வருவதைத் திடீரெனக் கண்ணுற்றான். அதுமட்டுமல்ல, வருபவன் கையில் பெரிய மூங்கில்கழியும் இருந்தது. இந்த மூங்கில் கழியால் அவனுக்கு அடி வீழ்ந்தது நினைவுக்கு வந்தது. இங்கு நடக்கிற களேபரத்துக்கும் தனக்கும் சம்பந்தமிருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து திரும்பி ஓடினான். நெல்வரைக்கும் இடத்துக்குத் தப்பி ஓடிவிடலாம் என்று நம்பினான். ஆனால் தான் தப்பிச் செல்வதை மூங்கில்கழி தடுத்து நிறுத்திவிடும் என்பதை அவனால் முன் கூட்டியே எதிர்பார்க்க முடியவில்லை; எனவே அவன் மற்றொரு திசையில் திரும்பி ஓடி, சிரமமில்லாமல் பின்புறக்

கதவு வழியாகத் தப்பித்தான். வெகுசீக்கிரம் அவன் காவல் தெய்வத்தின் கோயிலை அடைந்தான்.

சிறிது நேரம் உட்கார்ந்திருந்த பிறகு, அவனது தோலில் கொப்புளங்கள் ஏற்பட்டன. அவன் உடம்பெல்லாம் குளிர்ந்திருந்தது. காரணம், அது வசந்தகாலமாக இருந்தபோதிலும் இன்னும் இரவுகளில் மூடுபனி இருந்தது. சட்டையில்லாத முதுகுகளுக்கு அது உசந்ததல்ல. தனது சட்டையை அவன் சாவோ இல்லத்திலேயே விட்டுவிட்டு வந்தது நினைவுக்கு வந்தது. அதை எடுத்துவர மறுபடியும் அங்கு சென்றால் தேர்வில் வெற்றிபெற்றவனின் மூங்கில் கழி இன்னொருமுறை அவனைப் பதம்பார்க்கும் என்பது அவனுக்கு அச்சம் ஊட்டியது.

பிறகு கிராமத் தலைவன் உள்ளே வந்தான்.

“நாசமாய்ப்போன ஆ கியூ!” என்றான் கிராமத்தலைவன். “சாவோ குடும்பத்து வேலைக்காரர்கள்மீது உன்றால் கை வைக்காமல் இருக்க முடியாதோ, கலகக்காரப்பயலே! நீ என் தூக்கத்தைக் கெடுத்தாய், நாசமாய்ப்போனவனே!.....”

இந்த வசைமாரிக்கு முன் ஆ கியூவால் இயல்பாகவே ஏதும் சொல்லமுடியவில்லை. கடைசியில், அது இராக்காலமாக இருந்த காரணத்தால், இரண்டுமடங்கு கையூட்டை அதாவது நாலாறுகாசுகளை அவன் கிராமத்தலைவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால் அவன் கையில் பணம் இல்லை. எனவே தனது தொப்பியை அடமாமாகக் கொடுத்து, கீழ்க்காணும் ஐந்து நிபந்தனைகளை ஏற்றுக் கொண்டான்:

1. மறுநாள் காலை ஒருபவுண்டு எடையுள்ள இரண்டு சிவப்பு மெழுகுவர்த்திகளையும் ஒரு கட்டு ஊதுபத்திகளையும் ஆ கியூ, சாவோ குடும்பத்தாருக்குக் கொடுத்து, தனது தவறான செயல்களுக்கு வருத்தம் தெரிவிக்க வேண்டும்.

2. கெட்ட ஆவிகளைத் துரத்தியடிப்பதற்காக சாவோ குடும்பத்தினரால் வரவழைக்கப்பட்ட தாவோ மார்க்கப் பூசாரிகளுக்குரிய காணிக்கையை ஆ கியூ செலுத்தவேண்டும்.
3. ஆ கியூ, சாவோவின் இல்லத்துக்குள் இனி ஒரு போதும் அடியெடுத்து வைக்கக்கூடாது.
4. அமா வுவுக்கு ஏதேனும் தீங்கு நேர்ந்தால் அதற்கு ஆ கியூதான் பொறுப்பேற்க வேண்டும்.
5. தனது கூலியைப் பெறவோ சட்டையை எடுத்துக் கொண்டு வரவோ ஆ கியூ அங்கு திரும்பவும் செல்லக் கூடாது.

ஆ கியூ எல்லா நிபந்தனைகளையும் ஏற்றுக்கொண்டதில் வியப்பில்லை. ஆனால் அவன் கையில் பணம் தயாராக இல்லை. அதிருஷ்டவசமாக அது வசந்தகாலம்; எனவே தன்னிடமுள்ள பஞ்சுவைத்துத் தைக்கப்பட்ட கனமான போர்வை இல்லாமல் இப்போது காலந்தாட்டமுடியும். அதை அவன் இரண்டாயிரம் காசுகளுக்கு அடகுவைத்து, விதிக்கப்பட்ட நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றினான். சட்டையில்லாத முதுகுடன் மண்டியிட்ட அவனிடம் ஒருசில காசுகள் எஞ்சியிருந்தன. கிராமத்தலைவனிடமிருந்து தனது தொப்பியை மீட்க அவற்றைச் செலவிடுவதற்குப்பதிலாக, குடிப்பதிலேயே எல்லாவற்றையும் செலவிட்டான்.

உண்மையில், சாவோ குடும்பத்தினர் ஊதுபத்திகளையோ மெழுகுவர்த்திகளையோ கொளுத்தவில்லை. ஏனெனில் எஜமானி புத்தரை வழிபடும் சமயங்களில் பயன்படுத்தட்டும் என்று அவற்றைப் பத்திரமாக எடுத்து வைத்துவிட்டார்கள். அவனது கிழிசல் சட்டை, எஜமானியின் குழந்தைக்கு கோவணம் சுற்றுவதற்காக துண்டுதுண்டாகக் கிழிக்கப்பட்ட பயன்படுத்தப்பட்டது. மீதமாயிருந்த துண்டுகளை அமா வு பாதணிகளில் பயன்படுத்துவதற்காக எடுத்துக்கொண்டாள்.

அத்தியாயம்- 5

வாழ்க்கைப் பிரச்சினை

ஆகிய மண்டியிட்டு சாவோ குடும்பத்தினரின் நிபந்தனைகளைப் பூர்த்தி செய்தபிறகு, வழக்கம்போல் காவல் தெய்வத்தின் கோவிலுக்குச் சென்றான். சூரியன் அஸ்தமித்திருந்தது. ஏதோ ஒரு குறையை உணரத்தொடங்கினான். மிகக் கவனமான சிந்தனையானது, தன் முதுகில் சட்டையில்லாததுதான் அக்குறை என்ற முடிவுக்கு அவனை இட்டுச் சென்றது. தன்னிடம் இன்னும் உள்ளாடை கிழிந்த ஒரு மேல்கோட்டு இருப்பது நினைவுக்கு வந்தது. அதை எடுத்து மாட்டிக் கொண்டு கீழே படுத்தான். கண்களைத் திறந்து பார்க்கும் போது, மேற்கு மதிவின் உச்சியில் சூரியன் தகித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். எழுந்து உட்கார்ந்து சபித்தான்: “நாசமாய்ப் போக.....”

எழுந்த பிறகு வழக்கம் போல தெருக்களைச் சுற்றினான். கடைசியில் வேறு ஏதோ குறை இருப்பதை உணர்ந்தான். இது சட்டையில்லாத ஒரு முதுகுக்குரிய உடல் வகையான அசௌகரியத்துடன் ஒப்பிடக் கூடியதல்ல உதை வாங்கிய நாளிலிருந்து வெய் சுவாங்கிலிருந்த பெண்கள் எல்லாரும் ஆகியவைக் கண்டு கூச்சப்படத் தொடங்கினர். அவனைப் பார்த்ததும் கதவுகளுக்குப் பின்னே சென்று புகவிடம் தேடிக்கொண்டனர். உண்மையில், ஏறத்தாழ ஐம்பது வயதான திருமதி. ஸு கூட மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து குழம்பிப் போய் கதவுக்குப்பின் மறைவாள். தனது பதினாறு வயது மகளை உள்ளே வரும்படி அழைத்துக் கொள்வாள். இது ஆகியவற்றுக்கு விநோதமாகத் தோன்றியது: “தேவடியாள்கள்” என்று திட்டினான். “இளம் பெண்களைப் போல அவர்களுக்குத் திடீரென நாணம் வந்து விட்டது...”

ஆயினும் பல நாட்களுக்குப் பிறகு அவன் தனக்கு ஏதோ பெருங்குறை ஏற்பட்டுவிட்டது என்பதை முன்னைக் காட்டிலும் ஆழமாக உணர்ந்தான். முதலாவதாக மதுக்கடையில் அவனுக்கு கடனுக்கு மது கிடைக்கவில்லை; இரண்டாவதாக, காவல் தெய்வத்தின் கோயிலுக்குப் பொறுப்பேற்றிருக்கிற கிழவன் தேனையில்லாதசில வார்த்தைகள் சொல்லிவிட்டான் - “ஆகிய அங்கிருந்து வெளியேறிவிட வேண்டும் என்பதைப் போல; மூன்றாவதாக அவனை வேலைக்கமர்த்த பலநாட்கள் - சரியாக எத்தனை நாட்கள் என்பது அவனுக்கு நினைவில்லையாருமே வரவில்லை. மதுக்கடையில் கடன் கிடைக்கவில்லை என்பதை அவனால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியும்; கோயிலிலிருந்து வெளியேறுமாறு கிழவன் விடாது நச்சரித்து வந்தால் அதைக் கூடப் புறக்கணித்து விடலாம்; ஆனால் அவனை வேலைக்கமர்த்த யாருமே வரவில்லை என்றால் அவன் பட்டினி கிடக்க வேண்டியது தானே; இது உண்மையிலேயே ‘சபிக்கப் பட்ட’ நிலைதான்.

இதைத் தாங்க முடியாத நிலைவந்ததும், வழக்கமாகத் தன்னை வேலைக்கமர்த்தும் இல்லங்களுக்கெல்லாம் சென்று காரணம் அறிந்து கொள்ள முயன்றான். திரு. சாவோவின் இல்லத்து நுழைவாயிலைக் கடக்க மட்டும் அவன் அனுமதிக்கப் படவில்லை. ஆனால் சென்ற இடங்களில் எல்லாம் அவனுக்கு விநோதமான வரவேற்பு கிடைத்தது. வெளியே வந்த தெல்லாம் யாராவது ஒரு ஆண்மகன்தான். அவன் ஆகியவைக் கண்டதும் வெறுப்படைந்தவன் போலத் தோன்றினான். பிச்சைக்காரனைப் பார்ப்பதுபோல் பார்த்து கைகளை ஆட்டிக் கொண்டு சொன்னான்:

“இங்கு வேலை ஏதும் இல்லை, போ போ!”

இது மேன்மேலும் அவனுக்கு வியப்புத்தந்தது: “முன்பெல்லாம் இவர்களுக்கு எப்போதும் ஒத்தாசைக்கு ஆள் தேவைப்பட்டது; திடீரென்று வேலையே இல்லாமல் போய்விட்டதா! இதில் ஏதோ குழ்ச்சி இருக்கிறது” என்று

ஆகிய நனைத்தான். எச்சரிக்கையுடன் விசாரித்ததில் எப்போதெல்லாம் எடுபிடி வேலை செய்ய அவர்களுக்கு ஆள் தேவைப்படுகிறதோ, அப்போதெல்லாம் இனைய டியைக் கூப்பிட்டார்கள் என்பதை அறிந்தான். இந்த இனைய டி என்பவன் ஒல்லியான சோணிப் பரதேசிப் பயல். ஆகிய இவனை மீசைக்கார வாங்கைவிடக் கேவலமானவனாக மதித்தான். இந்த இழிபிறவி தனது பிழைப்பில் மண் போடுவான் என்பதை யார் நினைத்திருக்க முடியும்? இம்முறை ஆகியுவின சினம் வழக்கத்தைவிட அதிகமாக இருந்தது. சினம் பொங்க நடந்து சென்றபொழுது தனது கரத்தைத் திடீரென உயர்த்திப் பாடத் தொடங்கினான்: “உருக்காயுதத்தால் சாத்துவேன் உன்னை.....”*

சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவன் திரு. சியென்னின் இல்லத்துக்கு முன் உண்மையிலேயே இனைய டி நிற்பதைப் பார்த்தான். “இரு எதிரிகள் சந்திக்கும் போது அவர்களது கண்களிலிருந்து நீ பறக்கும்.” ஆகியு அவனை நெருங்கினான். இனைய டி அசையாது நின்றான்.

“மடக்கமுதை” ஆகியு சீறினான். வாயில் நுரைதள்ள வெறித்தனமாகப் பார்த்தான்.

“நான் ஒரு பூச்சி—போதுமா.....?” என்று இனைய டி கேட்டான்.

இத்தகைய அடக்கமான பதில் ஆகியுவின கோபத்தை அதிகரித்தது. அவனது கரத்தில் உருக்காயுதம் ஏதும் இல்லை யாதலால், அவனால் செய்ய முடிந்ததெல்லாம் நீட்டிய கரத்துடன் விரைந்துசென்று இனைய டியின் சடையைப் பிடித்தது

* “டிராகனுக்கும் புலிக்கும் நடந்த சண்டை” என்ற இசை நாடகத்தில் வரும் வரி இது. இந்த இசை நாடகம் ஷாவோ ஷிங்கில் புகழ் பெற்றிருந்த ஒன்று. ஸுங் வம் சத்தைச் சேர்ந்த சாவோ குவாங்-யின் என்பவருக்கும் மற்றொரு தளபதிக்கும் நடந்த சண்டையைச் சொல் கிறது இது.

தான். ஒருகையால் தன் சடையைப் பாதுகாத்துக் கொண்ட இனைய டி, மற்றொரு கையால் ஆகியுவின சடையைப் பிடிக்க முயன்றான். அதனால் ஆகியுவும் தனது சடையைப் பாதுகாக்க ஒருகையை பயன்படுத்த வேண்டியிருந்தது. முன்பெல்லாம் இனைய டியை அவன் பொருட்படுத்தியதே இல்லை. ஆனால் இப்போது அவன் பட்டினியால் வாடியதால் தன் எதிரியைப் போலவே தானும் இளைத்துப்போய் பலகீனமானவனாயிருந்தான். எனவே ஒருவருக்கொருவர் நிகரான பகைவர்கள் சண்டைபோடுவது போன்ற ஒரு காட்சியை அவர்கள் வழங்கினர். நான்கு கரங்கள் இரண்டு தலைகளைப் பிடித்துக் கொண்டன. இருமனிதர்கள் இருப்பை வளைத்தனர். இது, சியென் வீட்டு வெள்ளைச் சுவரின்மேல் அரைமணி நேரத்துக்கும் மேலாக, ஒரு நீலநிற வானவில் வடிவ நிழலைத் தோற்று வித்தது.

கடிநின்றவர்களில் சிலர் அவர்களைச் சமாதானப்படுத்த, “போதும், போதும்” என்றனர்.

“நல்லது நல்லது” என்றனர் வேறு சிலர்.

ஆனால் இது சமாதானப்படுத்தவா, சண்டைபோடுபவர் களைப் பாராட்டுவதற்கா, அல்லது தொடர்ந்து சண்டை போடத் தூண்டுவதற்கா என்பது நிச்சயமில்லை.

ஆயினும் சண்டை போடுபவர்கள் இருவரும் இதற்கெல்லாம் செவிசாய்க்கவில்லை; ஆகியு மூன்றடி முன் வினாத்து வைத்தால், இனைய டி மூன்றடி பின்னால் பதுங்குவான்; எனவே அவர்கள் நிற்பார்கள். இனைய டி மூன்றடி முன்னால் வந்தால், ஆகியு மூன்றடி பின்னால் பதுங்குவான்; எனவே மீண்டும் அவர்கள் நின்றுவிடுவார்கள். இப்படி அரைமணிநேரம் நடந்த பிறகு—மணி அடிக்கும் கடிக்காரங்கள் வெய்கவாங்கில் இல்லை, எனவே சரியாகவே எவ்வளவு நேரம் என்பதைச் சொல்வது கடிமை; அது இருபது நிமிடங்களாகவும் இருக்க வாம்—இருவர் தலைகளிலிருந்தும் ஆவிபறக்கத் தொடங்கி, இருவர் கண்ணங்களிலும் வியர்வை வழியத்தொடங்கியபோது

ஆகிய தன் கரங்களைக் கீழே போட்டான். அதேசமயத்தில், இளைய டியின் கைகளும் இறங்கின. ஒரேசமயத்தில் இருவரும் நிமிர்ந்து ஒரே சமயத்தில் பின்னால் சென்று, ஒரேசமயத்தில் கூட்டத்தினிடையே நுழைந்து செல்லத் தொடங்கினர்.

“என்னிடமிருந்து மறுபடியும் வாங்கிக் கட்டப் போகிறாய்” என்றான் ஆகியூ.

“என்னிடமிருந்து மறுபடியும் வாங்கிக் கட்டப் போகிறாய்” என்றான் இளைய டியும்.

காவியத்தன்மை வாய்ந்த ஆச்சண்டை வெற்றியிலும் முடியவில்லை, தோல்வியிலும் முடியவில்லை என்பது தெளிவு. பார்வையாளர்களுக்குத் திருப்தி ஏற்பட்டதா, இல்லையா என்பதும் தெரியாது. ஏனெனில் யாருமே அபிப்பிராயம் வெளியிடவில்லை. ஆயினும், ஆகியூவை வேலைக்கு அமர்த்த இன்னும் யாரும் வரவில்லை.

வெது வெதுப்பான ஒரு நாளில், கோடை வருவதை முன்கூட்டியே உணர்த்துவதாகத் தோன்றிய ஒரு மணமிக்க தென்றல் வீசிக்கொண்டிருந்தபோது, ஆகியூ உண்மையாகவே குளிரை உணரத்தொடங்கினான்; அவனால் இதைத் தாங்கியிருக்க முடியும். அவனுக்கிருந்த மிகப் பெரும் கவலை, காலியயிற்றைப் பற்றித்தான். பஞ்சுவைத்துத் தைக்கப்பட்ட கெட்டியான போர்வை, தொப்பி, சட்டை எல்லாம் நீண்ட நாட்களுக்கு முன்பே மறைந்துவிட்டன; அதன்பிறகு அவன் தனது மேல் கோட்டையும் விற்று விட்டான். இப்போது அவனிடம் எஞ்சியுள்ளது அவனது காலாடை மட்டுமே; ஆனால் இதைக் கழற்றமுடியாது என்பதைச் சொல்லவேண்டியதில்லை. அவனிடம் உள்ளாடை கிழிந்த ஒரு மேல்கோட்டு இருந்தது உண்மை; ஆனால் அது ஒரு பைசாமதிப்பு கூடத் தேராதது அதைக்கொண்டு பாதணிகளின் அடிப்பகுதியைச் செப்பனிடலாம். சாலையில் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது ஒருநாள் பணப்பை ஒன்று அகப்படலாம் என்று அவன்

நம்பிக்கை வைத்திருந்தான்; ஆனால் இதுவரை அதில் வெற்றிபெறவில்லை. இடிந்துவிழும் நிலையிலிருக்கிற தனது அறையில் திடீரென்று ஒரு புதையல் அகப்படலாம் என்றும் அவன் நம்பினான்; அறை முழுவதும் வெறியுடன் தேடினான். ஆனால் முற்றிலும் காலியாக இருந்தது. அதன்பிறகு உணவைத்தேடி அலைய முடிவு செய்தான்.

“உணவைத்தேடி” அவன் சாலையில் நடந்துகொண்டிருந்த போது, அவன் தனக்குப் பரிச்சயமான மதுக்கடையையும் தனக்குப் பரிச்சயமான அவீத்த ரொட்டியையும் பார்த்தான். ஆனால் அவன் ஒரு நொடிகூட அங்கு நிற்காது, அவற்றின்மீது ஒருகணம்கூட நாட்டம் கொள்ளாது அவற்றைக் கடந்து சென்றான். அவன் தேடுவது இவற்றையல்ல—அவன் எதைத் தேடுகிறான் என்பது அவனுக்கே தெரியாத போதிலும்.

வெய்சுவாங் பெரிய ஊரல்ல. எனவே மிகவிரைவில் அவன் அதைக் கடந்து வந்துவிட்டான். கிராமத்துக்கு வெளியே இருந்த இடங்கள் பெரும்பாலும் நெல்வயல்கள் தான். கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை இளம் நெற்பயிர்கள் பசுமையாய்க் காட்சியளித்தன. ஆங்காங்கே புள்ளி வைத்தாற்போல் தெரிந்த, உருண்டையாய் கருப்பாய் அசைகின்ற உருவங்கள், வயல்களில் வேலைசெய்யும் உழவர்கள்; கிராமப்புற வாழ்வின் ஆனந்தத்தை அறியாத ஆகியூ தன் வழியே சென்றுகொண்டிருந்தான். இது அவனது “உணவுக் காண தேடலி” லிருந்து வெகுதூரம் விலகியிருக்கிற ஒன்று என்பதை அவனது உள்ளுணர்வு உணர்த்தியது. ஆயினும், கடைசியாக அவன் சாந்தமான ஆன்மீக மேம்பாடு மடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

இந்த மடமும் நெல்வயல்களால் சூழப்பட்டிருந்தது. அதன் வெண்ணிறச்சுவர்கள் பச்சைப் பசேலென்ற சூழவில் எடுப்பாகத் தெரிந்தன. பின்புறமிருந்த தாழ்வான மண் சுவருக்கு அப்புறத்தில் ஒரு காய்கறித் தோட்டம் இருந்தது.

ஆ கியூ ஒருகணம் தயங்கினான்; சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். யாரும் கண்ணுக்குத் தென்படாததால் தாழ்வான சுவர்மீது ஏறினான். மண்சுவர் சரியத்தொடங்கியது. ஆ கியூ பயத்தால் நடுங்கினான்; ஆயினும் முசுமுசுக்கை மரமொன்றின் கிளையை பிடித்துக் கொண்டு ஏறி அவன் ஒருவழியாக உள்ளே குதித்தான். உள்ளே பலவகையான மரஞ்செடிகொடிகள் இருந்தன. ஆனால் மஞ்சள்நிற மதுரசமோ, அவிதீத ரொட்டியோ, அல்லது சாப்பிடக்கூடிய இதர பொருள்களோ—இவை எவற்றின் அடையாளமும் இல்லை. மேற்குப்பகுதியில் மூங்கில் மரங்கள் இருந்தன. அவற்றில் நிறைய குருத்துகள் இருந்தன. ஆனால் துரதிருஷ்டவசமாக அவை சமைக்கப்படாத குருத்துகள்! அங்கு எள்ளும் வளர்ந்திருந்தது. ஆனால் அதில் ஏற்கனவே விதை முற்றியிருந்தது; கடுகுச் செடிகள் பூக்கும் தருவாயில் இருந்தன. அங்கிருந்த சிறிய முட்டைக்கோசுகள் மிகவும் கெட்டியான வையாகத் தோன்றின.

தேர்வுகளில் தோல்வியுற்ற பண்டிதனைப் போல ஆ கியூ மிகவும் வருத்தமுற்றான். தோட்டத்து வாயிலை நோக்கி மெதுவாக நடந்தான். திடீரென்று மகிழ்ச்சியால் குதித்தான். ஏனெனில் அவனுக்கெதிரே ஒரு டர்னிப் பாத்தி! கீழே குனிந்து டர்னிப்புகளைப் பிடுங்கத்தொடங்கியபோது, வாயில் சுதவுக்குப் பின்னாலிருந்து ஒரு உருண்டைத்தலை திடீரெனத் தோன்றியது. உடனடியாக அத்தலை பின்வாங்கியது. அது வேறு யாருமில்லை, இளம் பிக்குணிதான். இளம்பிக்குணிகள் போன்றவர்கள் மீது ஆ கியூவுக்கு மிகப்பெரும் வெறுப்பு இருந்தபோதிலும் “விவேகத்தைக் கடைப்பிடிப்பதுதான் வீரத்தின் சிறந்தபகுதி” என்பதை அனுசரிக்க வேண்டிய நேரங்களுள் இருக்கின்றன. அவசர அவசரமாக அவன் நான்கு டர்னிப்புகளைப் பிடுங்கினான். இலைகளைப் பிய்த்து, அவற்றை மடித்து தனது மேல் கோட்டுக்குள் வைத்துக் கொண்டான். இந்த நேரத்தில் ஒரு கிழ பிக்குணி ஏற்கனவே வெளியே நின்றுகொண்டிருந்தான்.

“புத்தர் நம்மைக் காப்பாற்றுவாராக. ஆ கியூ! டர்னிப் புகளைத் திருடுவதற்காக உன்னை எங்கள் தோட்டத்தில் ஏறிக் குதிக்கச் செய்தது எது?... எவ்வளவு தீங்கான செயல் இது! புத்தர் நம்மைக் காப்பாற்றுவாராக!”

“நான் எப்போது உங்கள் தோட்டத்தில் ஏறிக் குதித்து டர்னிப்புகளைத் திருடினேன்?” புறப்பட்டிக்கொண்டே அவனைப் பார்த்துக் கொண்டு பதில் கூறினான் ஆ கியூ.

“இப்போதுதான்— நீ இதைச் செய்யவில்லையா?” அவனது மேல்கோட்டில் இருந்த மடிப்புகளைச் சுட்டிக் காட்டிய கிழப் பிக்குணி கூறினான்.

“இவை உங்களுடையவையா? இவற்றிடம் நீங்கள் கேட்டால் அவை பதில் சொல்லுமா? நீங்கள்...”

இவ்வாக்கியத்தை முடிக்காமலேயே, ஆ கியூ எவ்வளவு வேகமாக ஓடமுடியுமோ அவ்வளவு வேகமாக ஓட ஆரம்பித்தான். ஒரு பெரிய கொழுத்த கருப்பு நாய் ஒன்று அவனைப் பின்தொடர்ந்து ஓடிவந்தது. இந்த நாய் முதலில் முன் வாசலில் இருந்தது. இப்போது பின்புறத் தோட்டத்துக்கு அது எப்படி வந்தது என்பது ஒரு மர்மம். ஒரு உறுமலுடன் அது அவனைத் துரத்தியது; ஆ கியூவின் காலை அது கடிக்கப் போகும் நேரத்தில், நல்லவேளையாக ஆ கியூவின் மேல் கோட்டிலிருந்து ஒரு டர்னிப் கீழே விழுந்தது. வியப்புக் குள்ளான நாய் ஒருகணம் நின்றது. இதற்குள் ஆ கியூ முசுமுசுக்கை மரத்திலேறி மண்கவரை அடைந்து, மடத்துக்கு வெளியே கீழே விழுந்தான். டர்னிப்புகளும் கீழே விழுந்து சிதறின. கருப்புநாய் முசுமுசுக்கை மரத்தின் கீழே நின்று குரைத்துக் கொண்டிருந்தது. கிழ பிக்குணி ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பிக்குணி கருப்புநாயை மீண்டும் வெளியே அவிழ்த்து விடுவான் என்று பயந்த ஆ கியூ, டர்னிப்புகளையெல்லாம் சேகரித்துக்கொண்டு ஓடினான். ஓடும் வழியில் சிறுசிறு

கற்களையும் எடுத்துக்கொண்டான். ஆனால் கருப்புநாய் மீண்டும் வரவில்லை. கற்களைத் தூக்கி யெறிந்துவிட்டு நடக்கும்போது சாப்பிட்டுக்கொண்டே சிந்தித்தான்: “இங்கு ஏதும் கிடைக்காது. பேசாமல் நகரத்துக்குப் போவதுதான் நல்லது...”

முன்றாவது டர்னிப்பைத் தின்று முடிக்கும்போது, நகரத்துக்குப் போவது என்ற முடிவு அவன் மனதில் உறுதியாக ஏற்பட்டுவிட்டது.

அத்தியாயம்-6

புனர்வாழ்வும் வீழ்ச்சியும்

அவ்வாண்டு நிலாத்திருவிழா முடியும்வரை வெய்சுவாங் கிராமம் ஆகியவை மீண்டும் பார்க்கவில்லை. அவன் திரும்பிவந்தது எல்லாருக்கும் வியப்பளித்தது. இது அவன் இதுநாள்வரை எங்கிருந்திருப்பான் என்பதை யோசிக்க வைத்தது. முன்பெல்லாம் தான் நகரத்துக்குச் செல்லக் கூடிய சந்தர்ப்பங்களில் பெரும் உற்சாகத்துடன் கிராம ஜனங்களுக்கு முன்கூட்டியே சொல்லிவிடுவான்; இம்முறை அவன் இவ்வாறு செய்யாததால், அவன் சென்றதை யாரும் கவனிக்கவில்லை. காவல் தெய்வத்தின் கோயிலுக்குப் பொறுப்பேற்றிருந்த கிழவனிடம் அவன் சொல்லியிருக்கலாம். ஆனால் வெய்சுவாங் கிராம வழக்கப்படி, திரு. சாவோ, திரு. சியென், மாவட்டத்தேர்வில் வெற்றிபெற்றவன் இவர்களில் யாரேனும் ஒருவர் நகரத்துக்குச் செல்லும்போதுதான் அது முக்கியமான விஷயமாகக் கருதப்பட்டது. போலி வெளி நாட்டுப் பிசாசு நகரத்துக்குச் செல்வதுகூட பொருட்படுத்தப்பட்டதில்லை; அப்படியிருக்க ஆகியு செல்வதைப் பற்றி யார் பொருட்படுத்துவர்? ஆகியுவின் சார்பாக இச்செய்தியை கிழவன் ஏன் பரப்பவில்லை என்பதையும், இதன் காரணமாக

கிராமத்து மக்கள் இதை அறிந்து கொள்வதற்கான வழிகள் ஏதும் இல்லாது போய்விட்டன என்பதையும் இவ்வண்மை விளக்குகிறது.

ஆனால் ஆகியு இம்முறை திரும்பிவந்ததற்கும், முன்பு அவன் நகரத்துக்குச் சென்று திரும்பிவந்து கொண்டிருந்ததற்கும் இடையே பெரும் வேறுபாடு இருந்தது. இம்முறை அவன் போய்விட்டு வந்தது வியப்பு ஏற்படுத்தும் நிகழ்வாக இருந்தது. மதுக்கடைக் கதவுக்கு எதிரே அவன் தூங்கி வழிந்துகொண்டு வந்து நின்றபோது ஏற்கனவே இருட்டத் தொடங்கியிருந்தது. அவன் தனது கச்சையிலிருந்து கை நிறைய வெள்ளி, செப்பு நாணயங்களை எடுத்து மேசைமீது வீசிவிட்டான். “ரொக்கம்” என்றான் அவன்; “மதுரசம் கொண்டு வா!” அவன் ஒரு உள்புறம் துணிவைத்துத் தைக்கப்பட்டிருந்த புதிய கோட்டு ஒன்றை அணிந்திருந்தான். அவனது இடுப்பில் ஒரு பெரிய பண்பை தொங்கிக்கொண்டிருந்தது தெளிவாக தெரிந்தது. அந்த பெரும் பாரம் தாங்காமல் அவனது கச்சை நன்றாக வளைந்து தொய்ந்திருந்தது. வெய்சுவாங் கிராமத்து வழக்கம் என்னவென்றால், யாரேனும் வழக்கத்துக்கு மாறான முறையில் தோன்றுவார்களானால் அவர்களை மரியாதையுடன் நடத்த வேண்டுமேயன்றி அவ மதிப்புடன் அல்ல. இப்போது, இங்கே வந்திருப்பது ஆகியு தான் என்பதை எல்லாரும் நன்றாக அறிந்திருந்தபோதிலும், அவன் கிழிந்த கோட்டு அணிந்திருந்த ஆகியுவினிருந்து மாறுபட்ட ஆகியு. மதுரை ஒன்று உண்டு. “மூன்று நாட்கள் வேறு இடத்துக்குச் சென்று திரும்பிய அறிவாளியைப் புதிய கண்களுடனேயே பார்க்கவேண்டும்”. எனவே பரிசாரகன், மதுக்கடைக்காரன், வாடிக்கையாளர்கள், வழிப்போக்கர்கள் எல்லாருமே மரியாதை கலந்த ஒருவகை சந்தேக உணர்வை இயல்பாகவே வெளிப்படுத்தினர். முதலில் தலையசைத்துக்கொண்ட மதுக்கடைக்காரன்பிறகு பேசினான்:

“வாப்பா ஆகியு, திரும்பி வந்து விட்டாயா?”

“ஆம், வந்து விட்டேன்.”

“பணம் சம்பாதித்தாயா.....எங்கே?”

“நான் நகரத்துக்குப் போனேன்.”

மறுநாள் இச்செய்தி வெய்சுவாங் முழுவதும் பரவியது. கைநிறைந்த பணம், உள்ளே துணி வைத்துத் தைக்கப்பட்ட புதியகோட்டு ஆகியவற்றைக் கொண்ட இந்த ஆ கியூவின் வெற்றிகரமான சாதனையைக் கேட்க எல்லாரும் விரும்பினர். மதுக்கடையிலும் தேநீர்க் கடையிலும் கோயிலின் முன்புறக் கூரையின் கீழும் இதே பேச்சுதான். கிராமத்து ஜனங்கள் மெல்லமெல்ல விஷயத்தைக் கண்டுபிடித்து விட்டார்கள். இதன் விளைவாக, எல்லாரும் ஆ கியூவை ஒரு புதிய மரியாதை யுடன் நடத்தத் தொடங்கினர்.

ஆ கியூ கூறியது இதுதான்: அவன் மாநிலத்தேர்வில் வெற்றி பெற்ற ஒருவன் வீட்டில் வேலைக்காரனாக இருந்தானாம். இதைக் கேட்ட அனைவர் உள்ளத்திலும் ஒரு பயங்கலந்த மரியாதை உணர்வு நிறைந்தது. மாநிலத் தேர்வில் வெற்றிபெற்றவன் பெயர் பய். நகரத்திலேயே இவன் ஒருவன் தான் மாநிலத்தேர்வில் வெற்றி பெற்றவன். எனவே அவனது குடும்பப் பெயரைப் பயன்படுத்த வேண்டிய தேவையே இல்லாமல் போய்விட்டது. மாநிலத் தேர்வில் வெற்றிபெற்றவன் என்றால் அது இவனை மட்டுமே குறிக்கும். வெய் சுவாங்கில் மட்டுமல்ல, முப்பது மைல் சுற்று வட்டாரத்திலும் எல்லாருக்கும் இது தெரிந்திருந்தது— அவனது பெயரே “திரு. மாநிலத் தேர்வில் வெற்றிபெற்றவன்” என்பதுதான் போல. இத்தகைய ஒரு மனிதரின் வீட்டில் வேலை செய்திருப்பது என்பது நிச்சயமாக மரியாதைக்குரியது தான்; ஆனால் ஆ கியூ கூறிய வேறு செய்திகள் இவை: அவன் அங்கு தொடர்ந்து வேலை செய்ய விரும்பவில்லை; காரணம் இந்த ‘தேர்வில் வெற்றி பெற்றவன்’ உண்மையில் ஒரு “ஆமை முட்டை” தான். ஆ கியூ கூறியதைக் கேட்ட அனை

* இது சீன மொழியில் உள்ள ஒரு வசைச் சொல்

ஆ கியூவின் உண்மைக் கதை

வரும் பெருமூச்செறிந்தனர். ஆனால் இப்பெருமூச்சில் ஒரு மகிழ்ச்சியுணர்வு இருந்தது. ஏனெனில் இச்செய்தி, அப்பேர்ப்பட்ட ஒரு பெரிய மனிதன் வீட்டில் வேலை செய்வதற்கு ஆ கியூவுக்கு உண்மையில் தகுதியில்லை என்பதையும், அதே நேரத்தில் வேலைசெய்யாமல் போனது வருந்தத்தக்க விஷயம் என்பதையும் சுட்டிக் காட்டியது.

தான் திரும்பி வந்ததற்கு மற்றொரு காரணமும் இருந்தது என்று ஆ கியூ கூறினான். அதாவது அந்நகர மக்கள் மீது அவனுக்கு அதிருப்தி இருந்ததாம். ஏனெனில் அவர்கள் நீண்ட பெஞ்சை ‘நேரான பெஞ்சு’ என்று அழைத்தனர். மீள் பொரிக்க அவர்கள் சின்னச் சின்னதாக நறுக்கப்பட்ட பூண்டுத் தாள்களைப் பயன்படுத்தினார்களாம். மேலும்—இது அவன் அண்மையில் கண்டுபிடித்த உண்மை— பெண்கள் நடக்கும் போது அவர்கள் மிகக் கவர்ச்சிகரமான முறையில் அசைந்து செல்வதில்லை. ஆயினும் நகரத்தில் சில நல்ல விஷயங்களும் இருந்தன; எடுத்துக் காட்டாக, வெய் சுவாங்கில் எல்லோருக்கும் ‘முப்பத்திரண்டு மூங்கில் துண்டுகள்’ விளையாட்டுதான் தெரியும். போலி வெளி நாட்டுப் பிசாசு ஒருவனே மா-ஜோங்** விளையாடத் தெரிந்தவன். ஆனால் நகரத்திலே தெருப்பொறுக்கிகள் கூட மா-ஜோங் விளையாட்டை அருமையாக விளையாடுகிறார்கள். இருபதுகூட நிறைந்திராத அந்த இளம் பொறுக்கிகள் கையில் போலி வெளிநாட்டுப் பிசாசை ஒப்படைத்தால் போதும்; அவன் நேரடியாக “நகரத்தின் அரசனுக்கு முன் உள்ள ஒரு சின்ன பேய்போலாக” விடுவான். இதைக் கேட்டதும் அனை வரது முகங்களும் வெட்சத்தால் சிவந்தன.

“மரண தண்டனை நிறைவேற்றப் படுவதை நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா?” என்று ஆ கியூ கேட்டான். “ஆகா, அது பார்ப்பதற்கு என்ன அருமையான காட்சி தெரியுமா...

* இது ஒருவகை விளையாட்டு.

** சதுரங்கம் போன்ற மற்றொரு விளையாட்டு. போ. — 10

புரட்சிக்காரர்களை அவர்கள் சிரச்சேதம் செய்யும்போது... ஆகா, என்ன அருமையான காட்சி, என்ன அருமையான காட்சி...!" அவன் தலையை ஆட்டியபோது அவனது எச்சில் நேர் எதிரில் இருந்த சாவோ ஸு-சென்னின் முகத்தில் தெறித்தது. ஆ கியூ சொன்ன செய்தி எல்லாரையும் நடுங்க வைத்தது. சுற்றுமுற்றும் ஒருமுறை பார்த்து விட்டு, அவன் திடீரென தன் வலக்கையை உயர்த்தி, தலையை முன்னால் நீட்டி ஆர்வத்தோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்த மீசைக்கார வாங்கின் தோள் மீது கையை வைத்தான்.

"கொல்லுங்கள்" ஆ கியூ கத்தினான்.

மீசைக்கார வாங் துணுக்குற்று, மின்னல் வேகத்தில், ஒரு தீக்கல்லிலிருந்து பொறி தெறிக்கும் வேகத்தில் மிக விரைவாகத் தன் தலையைப் பின்னுக்கு இழுத்துக் கொண்டான். அங்கே கூடியிருந்தவர்களோ மகிழ்ச்சி கலந்த பயத்துடன் நடுங்கினார்கள். இதன் பிறகு மீசைக்கார வாங் பலநாட்களுக்கு அதிர்ச்சியிலிருந்து மீளவே இல்லை; ஆ கியூவின் அருகே செல்லவே அவன் துணியவில்லை. மற்றவர்களும் அப்படித்தான்.

இந்த நேரத்தில் வெய்சுவாங் கிராமத்து மக்களின் கண்களில் ஆ கியூவுக்கு இருந்த அந்தஸ்து, திரு. சாவோவுக்கு இருந்ததைக் காட்டிலும் அதிகமானதா என்பதை நம்மால் சொல்ல முடியாது என்றாலும், குறைந்த பட்சம் நாம், அது சாவோவுக்கு இருந்த அந்தஸ்து போன்றதே என்பதை பிசகு ஏற்படும் ஆபத்து ஏதுமின்றி உறுதியாகக் கூறலாம்.

சீல நாட்களிலேயே, ஆ கியூவின் புகழ் வெய்சுவாங்க் கிராமத்தின் பெண்களிடையேயும் பரவியது. வெய்சுவாங்கில் சௌரவம் பாராட்டுகிற குடும்பங்கள் சியென், சாவோ ஆகியோரின் குடும்பங்கள் மட்டுமே, மற்றபடி பத்துக்கு ஒன்பது குடும்பங்கள் வறியவை என்பது உண்மையானாலும், பெண்கள் பெண்கள்தானே? அங்கு ஆ கியூவின் புகழ்

பரவியது என்பது ஒரு அதிசயம்தான். பெண்கள் சந்தித்துக் கொள்ளும் போது ஒருவரிடம் ஒருவர் சொல்வது இதுதான்: "திருமதி ஸு ஒரு நீலநிறப் பட்டுச்சட்டையை ஆ கியூ விடமிருந்து வாங்கினாள். அது பழையதுதான் என்றாலும் அதன் விலை தொண்ணூறு காசுகள்தான். சாவோ பய-யென்னின் தாயார் (இது சரியான தகவலா என்பது ஆராயப்பட வேண்டும். ஏனெனில் சாவோ ஸு-சென்னின் தாயார் என்று சிலர் கூறுகிறார்கள்) சிவப்புநிற வெளிநாட்டுக் காலிகோ துணியாலான குழந்தை உடுப்பு ஒன்றை வாங்கினாள். அது புத்தம் புதியது. எட்டு சத வீத தள்ளுபடி போக அதன் விலை முன்னூறு காசுகள்தான்."

பிறகு பட்டுச் சட்டை இல்லாதவர்களும் வெளிநாட்டுக் காலிகோ துணி தேவைப்பட்டவர்களும் ஆ கியூவிடமிருந்து இவற்றை வாங்கி அவனைப் பார்ப்பதற்கு மிகுந்த ஆர்வத்துடன் இருந்தனர். இப்போது அவனைத் தவிர்த்துக் கொள்வதற்குப் பதிலாக, அவன் செல்லும்போது அவன் பின்னாலேயே சென்று கொஞ்சம் நிற்குமாறு கேட்டார்கள்.

"ஆ கியூ, உன்னிடம் இன்னும் பட்டுச்சட்டைகள் உள்ளனவா?" என்று அவர்கள் கேட்பார்கள். "இல்லையா? எங்களுக்கு வெளிநாட்டு காலிகோவும் தேவை. உன்னிடம் இருக்கிறதா?"

இச்செய்தி ஏழைக் குடும்பத்தினர் முதல் பணக்காரர் வீடுகள்வரை பரவியது. ஏனெனில் திருமதி ஸு தனது பட்டுச் சட்டையால் மனமகிழ்வுற்றாள். அதைத் திருமதி. சாவோவிடம் காட்ட, திருமதி சாவோ அதற்குத் தன் ஒப்பு தலைத் தந்ததுடன் தன் கணவரிடமும் அதைப் பற்றி உயர்வாகப் பேசினாள்.

திரு. சாவோ இந்த விஷயத்தை அன்று மாலை மாவட்ட தேர்வில் வெற்றி பெற்றவனான தன் மகனிடம் இரவுச் சாப்பாட்டின்போது விவாதித்தார். ஆ கியூவிடம் ஏதோ மர்மம் இருக்கிறது என்றும் தங்களின் கதவு ஜன்னல்

களைப் பற்றி மேலும் எச்சரிக்கையுடன் இருக்கவேண்டும் என்றும் கூறினார். ஆகியூவிடம் இன்னும் சில பொருட்கள் இருக்கின்றனவா இல்லையா என்பது இருவருக்கும் தெரியாது. ஆனால் அவனிடம் நல்ல பொருள் ஏதாவது இன்னும் இருக்க வேண்டும் என்று கருதினர். எனவே குடும்பத்தினர் கூடி விவாதித்த பிறகு, ஆகியூவிடம் உடனடியாக விசாரிக்குமாறு திருமதி ஸுவைக் கேட்பது என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். இதன் பொருட்டு மூன்றாவது விதிவிலக்கு ஒன்று வழங்கப்பட்டது. அதாவது அன்று மாலை விளக்கு ஏற்றுவதற்கு விசேட அனுமதி வழங்கப்பட்டது.

கணிசமான அளவு எண்ணெய் தீர்ந்தாயிற்று; ஆனால் ஆகியூ வருகின்ற அடையாளமே இல்லை. பொறுமையின்றி சாவோ குடும்பத்தினர் அனைவரும் கொட்டாவிவிட்டனர். ஆகியூவின் கட்டுப்பாடற்ற முறைகள் சிலருக்கு எரிச்சலூட்டின. சிலரோ கோபத்துடன் திருமதி. ஸு மீது பழி சுமத்தினர். திருமதி ஸு ஆகியூவை வரவழைக்க தீவிர முயற்சி எடுக்கவில்லை என்றனர். அந்த வசந்த காலத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நிபந்தனைகளின் காரணமாக ஆகியூ இங்கு வரத்துணிய மாட்டான் என திருமதி சாவோ கருதினாள். ஆனால் கவலைப்படுவதற்கு இது காரணமாக இருக்கமுடியாது என்று திரு.சாவோ கூறினார். காரணம் "இம்முறை நான் அவனுக்கு அழைப்பு விடுத்தாள்" என்று. திரு. சாவோ உள்ளூணர்வு கொண்ட மனிதர் என்பதை அவரே மெய்ய்பித்து விட்டது நிச்சயம். ஏனெனில் ஆகியூ, திருமதி ஸுவடன் வந்து சேர்ந்தான்.

முச்சிறைக்க உள்ளே வந்த திருமதி. ஸு "தன்னிடம் எதுவுமே இல்லை என்று ஓயாது சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறான்" என்று. "என்னோடு வந்து நீயே இவர்களிடம் சொல்லிவிடு என்று சொன்னால் அவன் ஓயாது பேசிக் கொண்டிருக்கிறான். நான் அவனிடம் சொன்னேன்....."

"ஐயா" என்றழைத்த ஆகியூ, தாழ்வாரத்தில் நின்று, புன்முறுவல் பூக்க முயற்சி செய்தான்.

திரு. சாவோ அவனை நெருங்கி ஏற இறங்கப் பார்த்து "நீ அங்கு பணம் சேர்த்துவிட்டாய் என்று கேள்விப்பட்டேன் ஆகியூ. மிகவும் நல்லது. இப்போது.....உன்னிடம் சில பழம் பொருட்கள் இருப்பதாகச் சொல்கிறார்களே..... அவை எல்லாவற்றையும் இங்கு கொண்டு வா. நாங்கள் பார்க்க வேண்டும்...இதற்கு வேறு காரணம் இல்லை. எனக்கு வேண்டியது....." என்றார்.

"என்னிடம் இப்போது ஏதும் இல்லை என்று திருமதி ஸு விடம் கூறினேனே..."

"ஏதும் இல்லையா?" திரு. சாவோவால் ஏமாற்றத்தை மறைக்க முடியவில்லை. "அது எப்படி அவ்வளவு சீக்கிரம் எல்லாம் போய்விட்டன?"

"அவை ஒரு நண்பனுடையவை. விற்பதற்கு நிறைய ஏதும் இருக்கவில்லை. சிலர் சிலவற்றை வாங்கினார்கள்....."

"சில பொருட்கள் மீதமாயிருக்க வேண்டுமே?"

"இப்போது திரைச்சீலை மட்டும் இருக்கிறது."

"அப்படியா, அத்திரைச்சீலையைக் கொண்டுவா பார்க்கலாம்" என்றார் திருமதி. சாவோ அவசரம் அவசரமாக.

"சரி, நீ அதை நாளைக்குக் கொண்டு வந்தால் போதும்" என்றார் திருமதி. சாவோ. அவளது உற்சாகம் குறைந்திருந்தது. "இனிமேல் உனக்கு ஏதாவது கிடைத்தால், முதலில் எங்களிடம்தான் கொண்டு வரவேண்டும் ஆகியூ."

"மற்றவர்களை விடக் குறைவாகக் கொடுக்க மாட்டோம் என்பது நிச்சயம்" என்றார் தேர்வில் வெற்றிபெற்றவன். அவன் மனைவியோ ஆகியூ என்ன சொல்லப் போகிறான் என்பதைக் காண, வேகமாக பார்வையை அவ்வீது திருப்பினான்.

"எனக்கு ஒரு கம்பளிக் கோட்டு வேண்டும்" என்றார் திருமதி சாவோ.

ஆ கியூ தலையசைத்த போதிலும், மிகவும் அலட்சியமாக, கருத்தின்றி நின்றான். எனவே தமது உத்தரவுகளை அவன் மனதில் எடுத்துக் கொண்டானா இல்லையா என்பதை அவர் களால் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இது திரு. சாவோ வுக்கு ஏமாற்றத்தையும், எரிச்சலையும், கவலையையும் தந்தது. கொட்டாவி விடுவதைக்கூட நிறுத்தினார். ஆ கியூவின் மனப்போக்கு தேர்வில் வெற்றிபெற்றவனுக்குக் கூட ஏமாற்றமளித்தது. அவன் கூறினான்: “இத்தகைய ஆமை முட்டைகளிடம் நாம் எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும். இவனை வெய்சுவாங்கில் இருப்பதற்கே அனுமதிக்காமலிருக்கு மாறு கிராமத்தலைவனுக்கு உத்தரவிடுவதுதான் மிகச்சிறந்த செயல்.”

ஆனால் திரு. சாவோ இதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஆ கியூ இதனால் மனஸ்தாபம் கொள்வான் என்றும், இந்த மாதிரியான ஆ கியூவின் தொழிலில் “கழுகு தனது சொந்தக் கூட்டிலேயே இரை தேடாது” என்ற மூதுரை செயல்படக் கூடியதாக இருக்கலாம் என்றும் கூறினார்: அதாவது அவனது சொந்தக் கிராமத்தினர் கவலைப்படவேண்டியதில்லை. இரவில் மட்டும் கொஞ்சம் எச்சரிக்கையுடன் இருந்தாலே போதும். தேர்வில் வெற்றிபெற்றவனின் மனத்தில் பெற்றோரின் அறிவுரைகள் ஆழப்பதிந்தன. ஆ கியூவை வெளியேற்ற வேண்டும் என்ற திட்டத்தை உடனடியாகத் திருப்பிப்பெற்ற துடன் எக்காரணம் கொண்டும் தான் சொன்னதையாரிடமும் ஒப்பிக்கக் கூடாது என்று திருமதி. ஸுவை எச்சரித்தான்.

ஆயினும் மறுநாள் தனது நீலப்பட்டுச் சட்டைக்கு கறுப்புச் சாயம் ஏற்ற திருமதி. ஸு எடுத்துச் சென்றபோது, ஆ கியூ பற்றிய மறைமுகக் குற்றச்சாட்டுகளை ஒப்பித்தான். ஆனால் தேர்வில் வெற்றிபெற்றவன் ஆ கியூவை வெளியேற்றி விடுவதைப் பற்றிச் சொன்னதை மட்டும் உண்மையில் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் அப்படியும் அது ஆ கியூவுக்கு மிகவும் பாதகமானதாயிற்று. முதலாவதாக கிராமத்தலைவன்

அவன் வீட்டுக்கு வந்து திரைச்சீலையை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். திருமதி. சாவோ அதைப்பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டாள் என்று ஆ கியூ. எவ்வளவோ கூறியும் கிராமத்தலைவன் கேட்கவில்லை. அதுமட்டுமல்ல, மாதாமாதம் தனக்குக் கையூட்டு கொடுக்க வேண்டும் என்றும் அதட்டினான். இரண்டாவதாக, அவன்மீது கிராமவாசிகள் காட்டி வந்த மரியாதையில் திடீரென மாற்றம் ஏற்பட்டது. அவனைக் கேலிசெய்யும் துணிச்சல் அவர்களுக்கு இன்னும் வரவில்லை. எனினும் கூடுமானவரை அவனைத் தவிர்த்துக் கொண்டனர். இது, “கொல்லுங்கள்!” என்று அவன் முன்பு ஒருநாள் கூறியதைக் கேட்டபோது அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட அச்சத்திலிருந்து மாறுபட்டது என்றாலும் ஆவிகளிடமிருந்து “மரியாதையுடன் தூர விவகிநிற்றல்” என்ற முன்னோர்களின் நிலைபாட்டை ஒத்ததாக இருந்தது.

ஆயினும் விஷயத்தின் ஆணிவேரைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பிய சோம்பேறிகள் சிலர் அங்கிருந்தனர். அவர்கள் ஆ கியூவிடம் சென்று விஷயங்களைக் கவனமாகக் கேட்டனர். எதையும் மறைக்க முயற்சி செய்யாமல் ஆ கியூ கர்வத்துடன் தனது அனுபவங்களை எடுத்துக் கூறினான்: அவன் ஒரு குட்டித் திருடனாகத்தான் இருந்தான் என்பதையும், சுவரேறத் தெரியாதவனாக மட்டுமல்லாது வாயில் கதவுகளில் நுழைந்து செல்லத் தெரியாதவனாகவும் இருந்தான் என்பதையும், வாயில் கதவுக்கு வெளியே நின்று திருட்டுச்சாமான்களை வாங்கி வைப்பதை மட்டும் செய்துவந்தான் என்பதையும் அவர்கள் அறிந்து கொண்டார்கள்.

ஒருநாள் இரவு அவன் ஒரு முட்டையை கதவுக்கு வெளியே அப்போதுதான் வாங்கிவைத்தான். திருடர் தலைவன் மீண்டும் ஒருமுறை வாசல் கதவுக்கு உள்ளே சென்றிருந்தான். உள்ளே பெருங் கூச்சல் கேட்டது. ஆ கியூ தலைதெறிக்க ஓடினான். அன்றிரவே நகரத்தைவிட்டு ஓடி வெய்சுவாங்குக்கு வந்து சேர்ந்தான். அதன் பிறகு அத் தொழிலுக்கு முழுக்குப் போட்டான். ஆயினும், ஆ கியூவின்

பகைமையைத் தேடிக்கொள்வதைத் தவிர்க்க கிராம வாசிகள் மரியாதையுடன் தூர விலகி நின்று வந்ததால், ஆ கியூ பற்றிய இந்தச் செய்தி அவனுக்கு மேலும் பாதகத்தை ஏற்படுத்தியது; ஏனெனில் அவன் மீண்டும் திருடத் துணிய மாட்டான் என்பதை யாரால் முன்கூட்டியே அறியமுடியும்? அவனைக்கண்டு பயப்பட வேண்டியதில்லை என்பது அவர்களுக்கு இப்போது தெரிந்துவிட்டது.

அத்தியாயம்-7

புரட்சி

பேரரசர் ஷுவான் துங்கின் ஆட்சியின் மூன்றாவது ஆண்டின் ஒன்பதாவது மாதத்தின் பதினான்காம் நாள்—அதாவது ஆ கியூ தனது பண்ப்பையை சாவோ பய்-யென்னுக்கு விற்ற அன்று—நள்விரவில் மூன்றாம் காவலின் நான்காம் மணியடித்தபிறகு, கருப்புத்தளம் கொண்ட பெரிய படகொன்று சாவோ குடும்பத்தாரின் படகுத்துறைக்கு வந்தது. கிராமத்தினர் நன்றாக தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் இருட்டில் வந்தது இந்தப்படகு. எனவே அவர்கள் இதுபற்றி ஏதும் அறியவில்லை. ஆனால் மீண்டும் அது விடியற்காலையில் புறப்படும்போது ஏராளமான பேர் அதைப் பார்த்தனர். இந்தப்படகு உண்மையில் மாநிலத் தேர்வில் வெற்றிபெற்றவரின் படகு என்பது விசாரிக்கும்போது தெரிய வந்தது.

இந்நிகழ்ச்சி வெய்சுவாங் மக்களிடையே பெரும் கலக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. மதியம் ஆவதற்குள் கிராமத்தினரின் இதயங்கள் படபடக்க ஆரம்பித்துவிட்டன. சாவோ குடும்பத்தினர், படகுவந்த விஷயம்குறித்து மிகுந்த மௌனம் சாதித்தனர். எனினும் தேநீர்க்கடையிலும் மதுக்கடையிலும், புரட்சிக்காரர்கள் நகரத்தைக் கைப்பற்ற வந்து கொண்டிருந்தார்கள் என்றும், மாநிலத் தேர்வில் வெற்றிபெற்றவன்

கிராமத்துக்கு அடைக்கலம் தேடி வந்திருக்கிறான் என்றும் வதந்தி அடிபட்டது. திருமதி. ஸு மட்டும் வேறு விதமாக எண்ணினாள்: 'அதாவது 'மாநிலத் தேர்வில் வெற்றிபெற்றவன் சில நகங்கிய பெட்டிகளை வெய்சுவாங்கில் வைத்து விட்டுச் செல்வதற்கு விரும்பினுள்; ஆனால் திரு. சாவோ அவற்றைத் திருப்பி அனுப்பி விட்டான்' என்று கருதினாள். உண்மையில் மாநிலத் தேர்வில் வெற்றிபெற்றவனுக்கும், சாவோ குடும்பத்திலிருந்த மாவட்டத் தேர்வில் வெற்றிபெற்றவனுக்குமிடையே சமூகமான உறவுகள் இல்லை. எனவே பகைமையிலும் அவர்கள் நட்பு பாராட்டுவர் என்று எதிர்பார்த்தல் தர்க்கத்துக்கு முரணானது. அத்துடன் திருமதி. ஸு, சாவோ விட்டாரின் அண்டை வீட்டுக்காரியானதாலும், குடும்ப விவகாரங்கள் பற்றி நன்றாக தெரிந்து வைத்திருப்பவள் ஆனதாலும் இந்த விஷயம் அவளுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

பின்னர், 'நகரத்து அறிவாளி' நேரில் வராவிட்டாலும், சாவோ குடும்பத்துடன் தனக்கிருந்த ஏதோ தூரத்து உறவை குறிப்பிட்டு நீண்ட கடிதமொன்றை அனுப்பினாள் என்றும், திரு. சாவோவும் இதுகுறித்து நன்கு சிந்தித்தபின், பெட்டிகளைத் தம்மிடத்தில் வைத்திருப்பதால் தமக்குத் தீங்கேதும் நேரிட்டுவிடப் போவதில்லை என முடிவு செய்தார் என்றும், இப்போது அப்பெட்டிகள் அவர் மனைவியின் படுக்கையின் கீழ் அடுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளன' என்றும் ஒரு வதந்தி பரவியது. புரட்சிக்காரர்களோ அன்றிரவு நகருக்குள் வெண்ணிறத் தலைக்கவசங்களுடனும் வெண்ணிறக் கவச உடையுடனும் (இது பேரரசர் ஸுங் செங்குக்கு* இரங்கல் தெரிவித்தவர்கள் அணிந்த உடை) நுழைந்துவிட்டதாகச் சிலர் கூறினர்.

* ஸுங் செங், மிங் மரபின் கடைசிப் பேரரசர். 1628 முதல் 1644 வரை ஆண்டார். இவர் லி ஸு-செங்கின் கீழான உழவர் கிளர்ச்சிப்படை பீகிங்கை அடையுமுன் தற் கொலை செய்து கொண்டார்.

புரட்சிக்காரர் பற்றி ஆ கியூவுக்கு நீண்ட காலமாகத் தெரியும்; அவர்கள் சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டதை இந்த ஆண்டு நேரிலேயே கண்டிருக்கிறான். ஆனால் புரட்சிக்காரர்கள் கலகக்காரர்கள் என்பதாலும், கலகமோ தனக்குத் தொல்லை விளைவிக்கும் என்பதாலும் ஆ கியூ எப்போதும் அவர்களை வெறுத்து வந்திருக்கிறான், அவர்களிடமிருந்து ஒதுங்கியே இருந்து வந்திருக்கிறான். முப்பதுமைல் சுற்றளவில் பிரசித்திபெற்ற மாநிலத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றவனையே நடுநடுங்கச் செய்ய அவர்களால் முடியும் என யாரால் நினைத்துப்பார்த்திருக்க முடியும்? இதன் விளைவாக, ஆ கியூவுக்கு ஒரு பரவச உணர்ச்சி ஏற்படாதிருக்க முடியவில்லை. கிராமத்தினருக்கு ஏற்பட்ட பீதி, அவனது பரவசத்தை அதிகப்படுத்தவே செய்தது.

“புரட்சி மோசமான ஒரு வீஷயமல்ல” என ஆ கியூ நினைத்தான். “எல்லாரையும் பூண்டோடு ஒழிக்கவேண்டும்... அவர்கள் நாசமாகப் போகட்டும்!...நானும் புரட்சிக்காரர்களிடம் போய்ச் சேர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.”

சமீப காலமாக ஆ கியூ கண்டநிலையில் இருந்து வந்தான்; அவனுக்குப் பெரிது அதிருப்தி ஏற்பட்டிருந்தது. இத்துடன் நண்பகவில் வெறும் வயிற்றில் இரண்டு கோப்பை மதுவேறு அருந்தியிருந்தான். இதனால் அவனுக்கு வெகு சிக்கிரத்தில் போதை ஏறிவிட்டது. சிந்தனையில் மூழ்கி நடந்து செல்லும் போது, தான் காற்றில் மிதந்து செல்வதுபோல் உணர்ந்தான். புரட்சிக்காரர்கள் எல்லாம் தானே, வெய்சுவாங் வாசிகள் அனைவரும் தன்னு போர்க் கைதிகள் என்ற ஒரு விசித்திரமான உணர்வு திடீரென அவனுக்கு ஏற்பட்டது. மகிழ்ச்சிப் பெருக்கை அடக்கமுடியாத அவனால் உரத்த குரலில் கத்தாமல் லுக்க முடியவில்லை:

“கலகம்! கலகம்!”

கிராமத்தார் அனைவரும் அவனைக் கிவியுடன் நோக்கினர். இத்தகைய பரிதாபமான பார்வைகளை இதற்குமுன் அவன்

கண்டதே இல்லை. இப்பார்வைகள் அவனுக்கு கடும் வெயில் காலத்தில் குளிர்ந்த நீர் அருந்தியது போல் புத்துணர்ச்சி ஊட்டுவதாக இருந்தது. என்வே மேலும் மகிழ்ச்சி பொங்க, கத்திக் கொண்டு நடந்தான்:

“நல்லது ..... எனக்கு விருப்பமானதை நான் எடுத்துக் கொள்வேன்; எனக்குப் பிரியமானவர்களை நான் நேசிப்பேன்.”

“லாலா, லல லா.....

“போதையில் நான் இருக்குப்போது என் உயிர் சகோ தரன் செங்கை தவறுதலாய்க் கொன்றதற்கு வருந்துகிறேன்.

“கொன்றதற்கு வருந்துகிறேன் ..... ஹா, ஹா, ஹா.”

“லாலா, லல லா, நும் டி நும் நும்!

“உருக்காயுதத்தால் சாத்துவேன் உங்களை.”

திரு. சாவோவும் அவர் மகனும் இரண்டு உறவினருடன் தங்கள் வாசலில் நின்றுகொண்டு புரட்சி பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தலையைப் பின்புறமாகச் சாய்த்தபடி “லாலா, லல லா, நும் டி நும்!” என்று பாடிக்கொண்டே அவர்களைக் கடந்து சென்றான் ஆ கியூ. அவர்களை அவன் கவனிக்கவில்லை.

“என்னப்பா கியூ!” என்று திரு. சாவோ தணிந்த குரலில் குழைவாக அழைத்தார்.

தன் பெயர் ‘என்னப்பா’ என்ற வார்த்தையுடன் இணைக்கப்பட முடியும் என்பதைக் கற்பனை செய்து கூடப் பார்க்க முடியாதவனாய், ஆ கியூ “லா லா” என்று பாடினான். காதில் தவறாக விழுந்திருக்கும் என்று கருதி, சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் தொடர்ந்து பாடிக்கொண்டே சென்றான்: “லல லா, நும் டி நும்!”

“என்னப்பா கியூ!”

“கொன்றதற்கு வருந்துகிறேன்.....”

“ஆ கியூ!” தேர்வில் வெற்றிபெற்றவன் அவனைப் பெயர் சொல்லியே கூப்பிட வேண்டியதாயிற்று.

அதன் பிறகே ஆ கியூ ஒருநிலைக்கு வந்தான். “என்னது?” என்று ஒரு பக்கமாகத் தலையைத் திருப்பிக் கேட்டான்.

“என்னப்பா கியூ .....இப்போது .....” மீண்டும் திரு. சாவோவுக்கு வார்த்தைகள் கிடைக்கவில்லை. “இப்போது நீ பணம் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறாயா?...”

“பணம் சேர்ப்பதா? உண்மைதான். எனக்கு விருப்பமானதை நான் எடுத்ததுக் கொள்கிறேன்.....”

“ஆ-கியூ, பெரியவரே, எங்களைப் போன்ற ஏழை நண்பர்கள் எல்லாம் உங்களுக்கு ஒரு பொருட்டா என்ன?...” என்று சாவோ பய்-டெயன் கவலையுடன் கேட்டார், புரட்சிக் காரர்களின் நிலைபாட்டை வெளிப்படுத்துவதுபோல்.

“ஏழை நண்பர்களா? நிச்சயமாக நீங்கள் என்னைவிட பணக்காரர்தான்” என பதிலளித்தவாறு நடந்துசென்றான் ஆ கியூ.

பேச்சு முச்சற்று நின்றுவிட்டார்கள் அவர்கள். பின் திரு. சாவோவும் அவர் மகனும் வீட்டுக்குள் சென்றனர். அன்று மாலை விளக்கேற்றும் நேரம்வரை விவாதம் நடைபெற்றது. சாவோ பய்-டெயன் வீட்டுக்குள் சென்று மடியிலிருந்து பணப் பையை எடுத்தது மனைவியிடம் கொடுத்து, பெட்டியின் அடியில் ஒளித்து வைக்கச் சொன்னார்.

கொஞ்சநேரம் ஆ கியூவுக்கு, தான் காற்றில் மிதப்பது போல் தோன்றியது. ஆனால் காவல் தெய்வத்தின் கோயிலை அடைந்த வேளையில் மீண்டும் நிதானத்துக்கு வந்தான். அன்று மாலை கோயிலுக்குப் பொறுப்பேற்றுள்ள கிழவனும் எதிர் பாராவிதமாக நட்புடன் ஆ கியூவுக்குத் தேநீர் வழங்கினான். பின் ஆ கியூ அவனிடம் இரண்டு தட்டைக் கேக்குகள் கேட்டான். அதைத் தின்றபின் உபயோகப்படுத்திய நான்கு

அவுன்சு மெழுகுவர்த்தி ஒன்றும் ஒரு மெழுகுவர்த்தித் தாங்கியும் கேட்டான். திரியைக் கொளுத்தி விட்டு, தன் சிறிய அறையில் தனியாகப் படுத்தான். விளக்குத் திருவிழாவில் கண்டதுபோல் மெழுகுத்திரியின் ஒளி அலைவதும் கடர்வதும் அவனில் விவரிக்க இயலாப் புத்துணர்வையும் மகிழ்வையும் ஏற்படுத்தின. அதனோடு அவனது கற்பனையும் சிறகடித்தது:

“புரட்சி? அது வேடிக்கையாக இருக்கும்.....ஒருபுரட்சிக் கூட்டத்தினர் வருவார்கள்; எல்லாரும் வெண்ணிறத் தலைக் கவசங்களும், வெண்ணிறக் கவச உடையும் அணிந்திருப்பார்கள்; வாள்கள், உருக்காயுதங்கள், வெடிகுண்டுகள், வெளிநாட்டுத் துப்பாக்கிகள், இருபுறமும் கூர்மையும் கூரிய முனைகளும் கொண்ட கத்திகள், கொழுவமைந்த ஈட்டிகள் ஆகியவற்றைத் தரித்திருப்பார்கள். காவல் தெய்வத்தின் கோவிலுக்கு வந்து ‘ஆ கியூ! எங்களுடன் வா, வா!’ என அழைப்பார்கள். நானும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொள்வேன்.....”

“பின் அந்தக் கிராமவாசிகள் எல்லாம் ஒரு பரிதாபமான நிலையில் இருப்பார்கள்; மண்டியிட்டுக் கெஞ்சுவார்கள்! ‘ஆ கியூ, எங்கள் உயிர்களைக் காப்பாற்று!’ ஆனால் யார் அதைக் கேட்கப் போகிறார்கள்! முதலில் சாகவேண்டியவன் இளைய டியும் திரு. சாவோவும்தான். பின் அந்த மாவட்டத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றவனும் போலி வெளிநாட்டுப் பிசாகம்.....ஆனால் ஒரு வேளை ஒருசிலரை நான் விட்டு விடலாம். முன்பு மீசைக்கார வாங்கை விட்டுவிட்டிருப்பேன்; ஆனால் இப்போது அவனையும் விட்டுவிட விருப்பம் இல்லை....”

“பொருள்கள்.....நேராகச் சென்று பெட்டிகளைத் திறப்பேன்: வெள்ளிப் பாளங்கள், வெளிநாட்டுக் காசுகள், வெளிநாட்டு காலிகோ துணிகள்.....முதலில் மாவட்டத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றவனின் மனைவியின் நின்போ படுக்கையை கோயிலுக்கு எடுத்துச் செல்வேன்; சிபியன் குடும்பத்தின் மேசை நாற்காலிகளையும் கொண்டு போவேன்—அல்லது

சாவோ குடும்பத்தில் உள்ளவற்றைச் சும்மா உபயோகித்துக் கொள்ளலாம். என் ஒரு விரலெக்கூட அசைக்க மாட்டேன், மாறாக இனைய டியிடம் எனக்காக சாமான்களை இடம்மாற்று மாறு கட்டளையிருவேன். இதில் அவன் இணக்கமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும், இல்லாவிட்டால் அறை விழும் என்றும் கூறுவேன்.....

“சாவோ ஸு-சென்னின் இனைய சகோதரி ரொம்ப அசிங்கம். சில வருடங்களில் திருமதி. ஸூவின் மகள் பார்ப்பதற்கு டீச்சணமாக வரலாம். போலி வெளிநாட்டுப் பிசாசின் மனைவி, சடையில்லாத ஒரு மனிதனுடன் படுக்கத்தயார். சே! அவள் ஒழுக்கமான பெண்ணாக இருக்க முடியாது. மாவட்ட வெற்றியாளனின் மனைவிக்கோ கண் இமைகளில் தழும்புகள்... ரொம்பகாலமாக அமாவுவை நான் பார்க்கவில்லை. எங்கே இருக்கிறாள் என்பதும் தெரியாது. அவள் பாதங்கள் தான்—பாவம்—எவ்வளவு பெரியவை.”

ஒரு திருப்திகரமான முடிவுக்கு வருவதற்குள் ஆகியூ குறட்டை விடத் தொடங்கினான். நாலு அவன்சு திரி அரை அங்குலமே எரிந்திருந்தது! அதன் சுடரும் செந்தீ அவனது திறந்த வாயைச் சுட்டது.

“ஆ, ஊ!” என்று திருமெனக் கத்திக்கொண்டு தலையைத் தூக்கி மிரட்சியுடன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். ஆனால் நாலு அவன்சு மெழுகுவர்த்தியைக் கண்டதும் படுத்த மீண்டும் உறங்கிப் போனான்.

இறுநாள் காலை மிகப் பிந்தி எழுந்தான். தெருவுக்குச் சென்றபோது, எல்லாம் வழக்கம் போலவே இருந்தது. அவனுக்கு இன்னும் பசித்தது. முனையைக் குடைந்தாலும் சிந்தனை ஏதும் தோன்றவில்லை. திடீரென ஒரு யோசனை உதித்தது; மெதுவாக நடந்தான். தெரிந்தோ, தற்செயலாகவோ சாந்தமான ஆன்மீக மேம்பாடு மடத்தை அடைந்தான்.

வெள்ளைச் சுவரும் பளபளக்குர் கருப்பு வாயில் கதவும் கொண்ட மடத்தில் வசந்த காலத்திலிருந்த அதே அமைதி நிலவியது. ஒரு கண யோசனைக்குப் பின், வாயில் கதவைத் தட்டினான். அப்போது ஒரு நாய் உள்ளேயிருந்து குரைக்க ஆரம்பித்தது. அவசரம் அவசரமாக நாலேந்து உடைந்த செங்கல் துண்டுகளைப் பொறுக்கிக் கொண்டு, மீண்டும் வாயி வருகே சென்று இன்னும் பலமாகத் தட்டினான். கருப்பு வாயில்கதவில் பல லேசான கீறல்கள் விழும்வரை தட்டினான். இறுதியில் யாரோ கதவைத் திறக்க வரும் ஓசையைக் கேட்டான்.

உடைந்த செங்கல்களைக் கையில் வைத்தவாறு, கால்களை அகலப் பரப்பிக்கொண்டு ஆகியூ கருப்பு நாயுடன் மோதுவதற்குத் தயாரானான். மடத்துக்கதவு கிறீச்சலுடன் திறந்தது; எந்த கருப்பு நாயும் வெளியே பாயவில்லை. சுற்றிலும் பார்த்தபோது ஒரு கிழ பிக்குணி நிற்பதைக் கண்டான்.

“மீண்டும் ஏன் வந்தாய்?” துணுக்குற்ற அவன் பேச்சைத் தொடங்கினான்.

“ஒரு புரட்சி நடக்கிறது... தெரியாதா உங்களுக்கு?” என சந்தேகத்தோடு கேட்டான் ஆகியூ.

“புரட்சி, புரட்சி...! ஏற்கனவே ஒன்று நடந்துவிட்டது” என்றான் கிழ பிக்குணி. அழுது சிவந்திருந்தன அவள் கண்கள். “உங்கள் புரட்சிகளால் எல்லாம் எங்களுக்கு என்ன நடக்கும் என நீ நினைக்கிறாய்?”

“என்ன?” திகைத்தான் ஆகியூ.

உணக்குத் தெரியாதா? ஏற்கனவே புரட்சியாளர் இங்கு வந்தனர்.”

“யாரது?” இன்னும் அதிகத் திகைப்புடன் வினவினான் ஆகியூ.

“மாவட்டத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றவனும் போலி வெளி நாட்டுப் பிசாசும்தான்.”

இது ஆ கியூவுக்கு முழுமையான வியப்பைத் தந்தது. அதிர்ச்சி அடையாமலிருக்க முடியவில்லை அவனால். அவன் ஒடுங்கிப் போனதைக் கண்ட பிக்குணி உடனே வாயில் கதவைச் சாத்தினான். மீண்டும் ஆ கியூ கதவைத் தள்ளியபோது அவனால் அதை நகர்த்த முடியவில்லை. மீண்டும் தட்டினான், பதிலில்லை.

அது காலையில் நடந்தது. சாவோ வீட்டிலிருந்து மாவட்டத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றவன் காதுகளுக்கு செய்திகள் விரைவாக எட்டின; அன்றிரவு புரட்சிக்காரர்கள் நகரத்துக்குள் புகுந்து விட்டனர் எனக் கேள்வியுற்றதுமே அவன் உடனடியாக தன் சடையை தலைமேல் தூக்கி முடிந்தான். பின் முதல் காரியமாக சியென் குடும்பத்து போலி வெளி நாட்டுப் பிசாசை பார்க்கச் சென்றான். இதற்கு முன் இருவருக்கும் சுமுகமான உறவு இருந்திருக்கவில்லை. இது, சீர்திருத்தங்களுக்காக எல்லாரும் பாடுபட வேண்டிய ஒரு காலம் ஆகையால், அவர்கள் மிகச் சந்தோசமாக உரையாடினார்கள்; அந்த இடத்திலேயே தோழர்கள் ஆகிவிட்டார்கள்; கருத்து ஒருமித்த தோழர்களாகி, புரட்சியாளர்களாகி விட உறுதிபூண்டனர்!

கொஞ்சநேரம் தம் மண்டைகளைக் குடைந்து கொண்ட பிறகு, சாந்தமான ஆன்மீக மேம்பாடு மடத்தில் "பேரரசர் நீடுழி வாழ்க" எனப் பொறிக்கப்பட்ட ராஜாங்கப் பலகை ஒன்று எடுத்து என்பதையும், அதை உடனடியாக அகற்ற வேண்டும் என்பதையும் நினைவு கூர்ந்தார்கள். அதன் பின் நேரத்தை வீணாக்காமல் மடத்துக்குச் சென்று தம் புரட்சிகர நடவடிக்கைகளைச் செயல்படுத்தினர். கிழ பிக்குணி அவர்களைத் தடுக்கவும் சில வார்த்தைகளைக் கூறவும் முயன்றதால் அவள் சிங் அரசைச் சேர்ந்தவள் எனக் கருதி, அவள் தலையில் ஒரு குச்சியாலும் தம் முஷ்டிகளாலும் நன்றாக அடித்தனர். அவர்கள் போன பின் தன்னிலைக்கு வந்த பிக்குணி எல்லா வற்றையும் சோதித்தாள். ராஜாங்கப் பலகை தூளாக்கப்

பட்டுத் தரையில் கிடந்தது. கருணைத் தேவதை குவான்யின் தலத்துக்கு முன்பு இருந்த விலைமதிப்பு மிக்க ஸுவான் டே தூபக் காலும்* காணாமல் போயிருந்தது.

இது ஆ கியூவுக்கு பின்னரே தெரிய வந்தது. அந்தநேரம் பார்த்து தூங்கி விட்டதற்காக மிகவும் வருந்தினான்! அவர்கள் தன்னை அழைக்க வராதது குறித்தும் துக்கப்பட்டான். பின் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்: நான் புரட்சிக் காரருடன் சேர்ந்திருக்கிறேன் என்பது அவர்களுக்கு இன்னும் தெரியாமல் இருக்கலாம்."

அந்தியாயம்-8

புரட்சியில் சேர்த்தடை

வெய் சுவாங் மக்களின் அச்சம் ஒவ்வொருநாளும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நீங்கியது. அங்கு வந்த செய்தியி விருந்து, புரட்சிக்காரர்கள் நகருக்குள் புகுந்திருந்தாலும், அவர்களின் வருகை பெரியதொரு மாற்றத்தைச் செய்து விடவில்லை என்பதை அறிந்தார்கள். இன்னும் குற்ற வழக்கு நீதிபதியே மிக உயர்ந்த அதிகாரியாக இருந்தார். அவரது பட்டம் மட்டுமே மாறியிருந்தது. மாநிலத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றவனும் ஏதோ பதவி வகித்தான்—இந்தப் பதவிகளின் பெயர்களை வெய் சுவாங் மக்களால் தெளிவாக நினைவில் வைத்திருக்க முடியவில்லை—அது ஏதோ ஒரு அரசாங்கப் பதவி; பழைய தளபதியின் தலைமையில் தான் ராணுவம் இன்னும் இருந்தது. பயப்படத்தக்க ஒரே காரியம், சில கெட்ட புரட்சிக்காரர்கள், தாம் வந்து சேர்ந்த மறுநாள் மக்களின் சடைகளை வெட்டித் தொந்தரவு விளைவித்தது

* மிங் வமிசத்து ஸுவான் டே (HsuanTe)யின் காலத்தில் (1426—1435) மிக அலங்காரமான வெண்கலைத் தூபக் கால்கள் செய்யப்பட்டன.

தான். பக்கத்து கிராமத்திலுள்ள படகோட்டி 'ஏழு-ராத்தல்' என்பவன் அவர்களின் பிடியில் சிக்கிக் கொண்டான் என்றும், இப்போது அவனைப் பார்க்கச் சிக்கவில்லை என்றும் கூறப்பட்டது. ஆயினும், இது ஒரு பெரிய ஆபத்தல்ல, ஏனெனில் வெய் சுவாங்கி மக்கள் நகரத்துக்குப் போவது மிக அரிது. மேலும் ஒரு நடை போய் வரலாம் என கருதியவர்களும் இந்த வம்பைத் தவிர்ப்பதற்காக உடனடியாகத் தம் எண்ணத்தைக் கைவிட்டனர். தன் பழைய நண்பர்களைப் பார்ப்பதற்காக நகருக்குச் செல்ல வேண்டுமென ஆகியூ நினைத்துக் கொண்டிருந்தான்; ஆனால் செய்தியைக் கேள்விப்பட்டதும் தன் திட்டத்தைக் கைவிட்டான்.

ஆயினும் வெய் சுவாங்கில் சீர்திருத்தங்கள் ஏதும் செய்யப்படவில்லை என்பது தவறு. அடுத்த சில நாட்களில் தம் தலைஉச்சிகளில் சடைகளைச் சுருட்டி வைத்துக் கொள்பவர்களின் எண்ணிக்கை படிப்படியாக அதிகரித்தது. ஏற்கனவே சுட்டியது போல, முதலில் இதைச் செய்தது இயல்பாகவே மாவட்டத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றவன்தான்; அதன் பிறகு சாவோ ஸு-சென்னும் சாவோ பய்-யென்னும்; பிறகு ஆகியூ. அது வெயில் காலமாக இருந்திருந்தால் எல்லாரும் தம் சடைகளை தலையில் சுருட்டி முடிந்ததோ, குடுமிகளாக முடிந்து கொண்டதோ வியப்பைத் தந்திருக்காது; ஆனால் இது இலையுதிர்காலத்தின் பின்பகுதி; எனவே சடைகளைச் சுருட்டி முடிந்தவர்கள் ஒரு கோடைகாலப் பழக்கத்தை இலையுதிர்காலத்தில் அனுசரித்தது, ஒரு தீரமிக்க முடிவுக்கு சற்றும் குறையாதது; அதிலும் வெய் சுவாங்கைப் பொறுத்தவரை சீர்திருத்தங்களுடன் அதற்குத் தொடர்பேதும் இல்லை என்று சொல்ல முடியவில்லை.

சாவோ ஸு-சென்னின் கழுத்தின் பின்புறத்தில் சடையின் லாததைக் கண்ட மக்கள், "ஆ! ஒரு புரட்சிக்காரர் வருகிறார்!" என்றார்கள்.

இது ஆகியூவின் மனதில் ஆழப்பதிந்தது. மாவட்டத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றவன் சடையைத் தலையில் சுருட்டி

முடிந்துகொண்டான் என்பதை ஆகியூ நீண்ட நாட்களாகவே கேள்விப்பட்டிருந்தும், தானும் அதே போல் செய்ய வேண்டுமென்று அவனுக்கு ஒருபோதும் தோன்றியதில்லை. சாவோ ஸு-சென்னும் அப்படிச் செய்ததைக் கண்டபோதுதான், தானும் அப்படிச் செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் உதித்தது. அவர்களை அப்படியே நகல் செய்ய முடிவெடுத்தான். ஒரு மூங்கில் குச்சியைப் பயன்படுத்தி தன் சடையைச் சுருட்டி தலையுச்சிக்குச் கொண்டு வந்தான். சிறிது தயக்கத்துக்குப் பின் வெளியே புறப்பட்டுச் செல்ல தைரியத்தை மெல்ல மெல்ல வரவழைத்துக் கொண்டான்.

தெருவில் நடந்து செல்லும்போது மக்கள் அவனைப் பார்த்தனர்; ஆனால் யாரும் எதுவும் சொல்லவில்லை. ஆகியூ முதலில் மிக வருத்தமடைந்தான், பின் மிகவும் ஆத்திர மடைந்தான். சமீப காலமாக அவனுக்கு கோபம் பொத்துக் கொண்டு வருகிறது. உண்மையில் புரட்சிக்கு முன்பிருந்ததை விட இப்போது அவனுக்கு வாழ்க்கை கடினமாக இருக்கவில்லை. மக்கள் அவனை மரியாதையாக நடத்தினர்; கடைக்காரர்கள் இப்போது ரொக்கமாகவே செலுத்தும்படி வற்புறுத்திக் கொண்டிருக்கவில்லை. எனினும் ஆகியூ அதிருப்தியடைந்தான். ஒரு புரட்சி நடந்து விட்டதால், அது இதை விட அதிகமான விஷயங்களை ஈடுபடுத்த வேண்டுமென நினைத்தான். இளையடியைக் கண்டதும் அவனது கோபம் பொங்கி வழிந்தது.

இளையடியும் தன் சடையை உச்சியில் முடிந்திருந்தான். மேலும் இதைச் செய்ய உண்மையில் அவனும் ஒரு மூங்கில் குச்சியை பயன்படுத்தியிருந்தான். இதைச் செய்யும் துணிவு இளையடிக்கு இருக்கும் என்று ஆகியூ ஒருபோதும் நினைத்துப் பார்த்ததில்லை; அதை அவனால் நிச்சயம் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது! யார் இந்த இளையடி? அவனை அப்போதே அந்த இடத்திலேயே பிடித்து, அவனது மூங்கில் குச்சியை உடைத்து, அவன் சடையை அவிழ்த்து, தனது தகுதியை மறந்து, தானும் ஒரு புரட்சிக் காரனாக முடியும் என்று அவன் கருதிக்

கொண்டதற்குத் தண்டனையாக அவன் கண்ணத்தில் ஏழெட்டு அறையும் விடவேண்டும் என்ற அளவுக்கு ஆ கியூவுக்குச் சினம் மூண்டது. ஆனால் இறுதியில் வெறுமனே அவனைப் பயங்கரமாக முறைத்து, "தூ!" எனத் துப்பியதோடு விட்டு விட்டான்.

இந்தக் கடைசி சில நாட்களில் நகருக்குச் சென்று வந்த ஒரே ஆள் போலி வெளி நாட்டுப் பிசாசுதான். சாவோ இல்லத்தைச் சேர்ந்தமாவட்டத் தேர்வில் வெற்றிபெற்றவன், பத்திரப்படுத்தப்பட்ட பெட்டிகளைக் காரணமாகக் காட்டி மாநிலத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றவனைச் சந்திக்கலாம் என நினைத்திருந்தான். ஆனால் தன் சடை கத்திரிக்கப்படக் கூடிய ஆபத்து அவனது சந்திப்பை ஒத்திப்போடச் செய்தது. மிகவும் சம்பிரதாயமான ஒரு கடிதத்தை எழுதி, நகரத்துக்குக் கொண்டு செல்லும்படி போலி வெளிநாட்டுப் பிசாசைக் கேட்டுக் கொண்டான். மேலும் தன்னை சுதந்திரக் கட்சிக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்கும்படியும் கேட்டுக் கொண்டான். போலி வெளிநாட்டுப் பிசாசு திரும்பி வந்ததும், அவன் மாவட்டத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றவனிடம் நான்கு டாலர்கள் கேட்டான். அதன் பிறகு மாவட்டத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றவன் தன் மார்பில் ஒரு வெள்ளிப் பதக்கத்தை அணிந்து கொண்டான். வெய்சுவாங் மக்கள் அனைவரும் மிகவும் பயந்தனர்; இது ஈச்ச எண்ணெய்க் கட்சியின்* சின்னம் என்றும், ஒரு ஹான் லின் விருதுக்குச் சமமானது இது என்றும் கூறினார்கள். ** இதன் விளைவாக திரு சாவோவின் கிரீத்தி திடீரென உயர்ந்தது. அவரது மகன் முதலில் அரசாங்கத் தேர்வில் வெற்றி பெற்ற போது கூட இத்தகைய

* சுதந்திரக்கட்சி விபு தாங் (Zi You Dang) என அழைக்கப்பட்டது. சுதந்திரம் (Liberty) என்ற வார்த்தையைப் புரிந்து கொள்ளாத கிராம மக்கள் விபு (Zi You) என்ற சொல்லை ஷி யு (Shi You) என்று உச்சரித்தனர். இதன் பொருள் ஈச்ச எண்ணெய்.

** சிங் வமிசு காலத்தில் (1644—1911) வழங்கப்பட்ட மிக உயர்ந்த இலக்கிய விருது.

கிரீத்தி ஏற்படவில்லை. எனவே அவர் எல்லாரையும் அலட்சியமாகக் கருதத் தொடங்கினார். ஆ கியூவைப் பார்க்கும் போது அவனைச் சிறிது புறக்கணிக்கவும் செய்தார்.

தொடர்ந்து தான் புறக்கணிக்கப்படுவதைக் கண்டு ஆ கியூ முற்றிலும் அதிருப்தியடைந்தான். ஆனால் இந்த வெள்ளிப் பதக்கத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதும், தான் புறக்கணிக்கப்படக் காரணம் என்ன என்பதை உடனே புரிந்து கொண்டான்: புரட்சியாளர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டேன் என்று சொல்வது மட்டும் ஒருவனைப் புரட்சியாளனாக்கி விடப் போதுமானதல்ல; சடையைச் சுருட்டித் தலையில் முடிந்து கொள்வது மட்டும் போதாது; மிக முக்கியமானது புரட்சிக் கட்சியுடன் தொடர்பு வைத்துக் கொள்வதுதான். அவனது வாழ்நாளில் ஆ கியூவுக்கு தெரிந்திருந்த புரட்சியாளர்கள் இருவர் மட்டுமே. ஒருவன் ஏற்கனவே நகரத்தில் கிரீச்சேதம் செய்யப்பட்டிருந்தான். மற்றொருவன் போலி வெளிநாட்டுப் பிசாசு. போலி வெளிநாட்டுப் பிசாசிடம் உடனே சென்று விஷயங்களை விவாதிப்பதை விட்டால், அவனுக்கு வேறு வழியே இல்லை.

சியென்னின் வீட்டு முன் வாயில் கதவு திறந்திருந்தது. ஆ கியூ பயந்தவாறு உள்ளே நுழைந்தான். உள்ளே போனதும் அவன் கண்ட காட்சி அவனைத் திடுக்கிட வைத்தது. காரணம் முற்றத்தின் நடுவே போலி வெளிநாட்டுப் பிசாசு, முழுமையான கருப்பு நிற உடையில் நின்று கொண்டிருந்தான். அது வெளி நாட்டு உடை என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதுமட்டுமல்ல, ஒரு வெள்ளிப் பதக்கமும் அணிந்திருந்தான். ஆ கியூவுக்கு ஏற்கனவே பரிச்சயமாயிருந்த தடி அவன் கையிலிருந்தது. மீண்டும் வளர்ந்திருந்த அவனது தலைமுடி அவனது தோள்களின் மீது விழுந்திருந்தது. அது விபு துறவியின் சடாமுடி போல பரட்டையாகி இருந்தது.* அவன் எதிரே

சின மரபுவழிக் கதையில் சொல்லப்படும் கிரஞ்சீவி இவர். அலைபுரணும் தலைமுடி கொண்டவராகச் சித்திரிக்கப்படுபவர்.

சாவோ பப்-யென்னும் வேறு மூன்று பேரும் நேராக நிமிர்ந்து நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லாரும் போலி வெளிநாட்டுப் பிசாசு கூறுவதை மிக மரியாதையுணர்வுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆ கியூ ஒசைப்படாமல் உள்ளே சென்று சாவோ பப்-யென்னுக்குப் பின்னால் நின்றான். வணக்கம் தெரிவிக்க விரும்பிய போதிலும் எப்படிச் சொல்வது என்பது அணுக்குத் தெரியவில்லை. “போலி வெளி நாட்டுப் பிசாசு” என்று அம்மனிதனை அழைக்க முடியாது என்பது வெளிப்படை. “அந்நியன்” என்பதோ; “புரட்சியாளன்” என்பதோ பொருத்தமானதாகத் தெரியவில்லை. “திரு. வெளி நாட்டுக் காரரே” என்று அழைப்பதுதான் மிகவும் சிறந்த முறையாக இருக்கலாம்.

ஆனால் ‘திரு. வெளிநாட்டுக்காரர்’ அவனைப் பார்க்கவில்லை. காரணம் அவன் கண்களை உயர்த்தி மிகுந்த உற்சாகத்துடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான்:

“எனக்கு உணர்ச்சிகளை அடக்கவே தெரியாது. நாங்க ளிருவரும் சந்தித்துக் கொண்டால் நான் எப்போதும் கூறுவேன்... ‘ஷூங் பெரியவரே, நாம் அதைச் செய்துமுடிக்க வேண்டும்!’ ஆனால் அப்போது அவர் ‘நெய்’ என்பார். அது உங்களுக்குப் புரியாத ஒரு வேற்றுமொழிச் சொல். அதைப் புரிந்து கொண்டிருந்தால் நமக்கு என்றோ வெற்றி கிட்டியிருக்கும். அவர் எவ்வளவு எச்சரிக்கையுடன் இருந்தார் என்பதற்கு இது ஒரு எடுத்துக்காட்டு. ஹூபேவுக்குப் போகுமாறு அவர் என்னிடம் திரும்பத் திரும்பக் கூறினார்; ஆனால் அதற்கு நான் இசையவில்லை. ஒரு சிறிய மாவட்ட நகரில் வேலை செய்ய யாருக்கு விருப்பம் இருக்கிறது?.....”

“உம்...உம்” அவன் பேச்சை நிறுத்தட்டுமென்று ஆ கியூ காத்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு தைரியத்தை வரவழைத்து வாய்திறந்தான். ஆனால் ஏதோ ஒரு காரணம், திரு. வெளி

நாட்டுக்காரர் என்று மற்றவனை அழைக்க முடியாமல் தடுத்தது.

பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த நால்வரும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பி ஆ கியூவைப் பார்த்து முறைத்தனர். அப்போதுதான் திரு. வெளிநாட்டானும் முதன்முறையாக ஆ கியூவைப் பார்த்தான்.

“யாரது?”

“நான்...”

“இடத்தைக் காலிசெய்!”

“நான்...சேர விரும்புகிறேன்...”

“வெளியே போடா!” திரு. வெளிநாட்டுக்காரர் ‘துக்கம் கொண்டாடுவோரின் தடியை’ உயர்த்தியவாறே கத்தினான்.

அதன்பிறகு சாவோ பப்-யென்னும் மற்றவர்களும் கத்தினர்: “உன்னை வெளியே போகுமாறு திரு. சியென் சொல்கிறாரே, உன் காதில் விழவில்லையா?”

ஆ கியூ தனது சிரசைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள கைகளை உயர்த்தினான். என்ன செய்கிறோம் என்பதை அறியாமலேயே வாயில் கதவு வழியாக ஓடினான்; ஆனால் இம்முறை திரு. வெளிநாட்டுக்காரர் அவனைத் துரத்தவில்லை. அறுபத்தி தாரத்துக்கு மேல் ஓடியபிறகு ஆ கியூ வேகத்தைக் குறைத்தான். அவனுக்கு மிகவும் வருத்தம் ஏற்பட்டது. ஏனெனில் தான் ஒரு புரட்சியாளனாவதை திரு. வெளிநாட்டுக்காரர் அனுமதிக்கவில்லை என்றால் அவனுக்கு வேறுகதியே இல்லை. வெண்ணிறத் தலைக் கவசங்களும் வெண்ணிறக் கவச உடைகளும் அணிந்த மனிதர்கள் தன்னை அழைக்க வருவார்கள் என்பதை அவன் எதிர்காலத்தில் ஒருபோதும் எதிர்பார்க்கவே முடியாது. அவனது அபிலாசைகள், நோக்கங்கள், நம்பிக்கை, எதிர்காலம் அனைத்தும் ஒரே அடியில் சுக்குநூறுக்கப்பட்டு விட்டன. இச்செய்தியை ஐனிகள், பரப்பி, தன்னை இனம் டி,

மீசைக்கார வாங்கி போன்றவர்களது கேலிக்குரியவனுக்குவார்கள் என்பது ஒரு இரண்டாம் பட்சமான விஷயம்தான்.

இப்படி அவன் ஒருபோதும் உடைந்து போனதில்லை. தனது சடையைச் சுருட்டித் தலையில் முடிவதுகூட இப்போது அவனுக்கு அர்த்தமற்றதாகவும் கேலிக்குரியதாகவும் தோன்றியது. பழிக்குப்பழி வாங்கும் உணர்வில் உடனே தனது சடையை அவிழ்த்து விட்டுவிட வேண்டும் என்று துடித்தான்; ஆனால் செய்யவில்லை. மாலைநேரம்வரை அவன் சுற்றியலைந்தான். கடனுக்கு இரு கோப்பை மது வாங்கி உண்டபிறகே அவனுக்குத் தெம்பு வந்தது. அவனது மனக் கண்களில் வெண்ணிறத் தலைக்கவசங்களும் வெண்ணிறக் கவச உடைகளும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக மீண்டும் தோன்றின.

ஒரு நாள் அவன் இரவில் வெகுநேரம்வரை ஊர் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான். மதுக்கடையை மூடுகின்ற நேரம் வந்த போதுதான் அவன் காவல் தெய்வத்தின் கோயிலை நோக்கி நடந்தான்.

“டமார்—டுமீல்!”

அசாதாரணமான ஒலி திடீரென அவன் காதுில் விழுந்தது. அது பட்டாசு வெடியாக இருக்க முடியாது. ஆ கியூவுக்குக் கலாட்டா களேபரங்கள் மிகவும் பிடிக்குமே; மற்றவர்கள் விவகாரங்களில் தலையிடுவதென்றால் அவனுக்கு மிகவும் குஷி. சப்தம் வந்த திசையை நோக்கிச் சென்றான். தனக்கு எதிரே காலடி ஒசை கேட்பது போலத் தோன்றவே, காதைத் தீட்டிக்கொண்டான். அவனெதிரே திடீரென ஒரு மனிதன் ஓடிவந்தான். ஆ கியூ அவனைப் பார்த்ததும் அவன் பின்னால் எவ்வளவு வேகமாகப் போக முடியுமோ அவ்வளவு வேகமாகச் சென்றான். அம்மனிதன் திரும்பியபோது ஆ கியூவும் திரும்பினான். ஒரு மூலையில் திரும்பிச் சென்று அம்மனிதன் நின்று போது ஆ கியூவும் நின்று; அவனுக்குப் பின்னால் யாரும்

இல்லை என்பதையும், அந்த ஆள் இளம் டி என்பதையும் கண்டான்.

“என்ன விஷயம்?” என்றான் ஆ கியூ எரிச்சலுடன்.

“சாவோ.....சாவோ வீட்டில் கொள்ளை நடந்துவிட்டது.....” மூச்சிரைத்தது இளம் டிக்கு.

ஆ கியூவின் இதயம் படபடத்தது. இதைக்கூறிய பிறகு இளம் டி அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்றான். ஆ கியூ ஓடினான்; இரண்டு மூன்று முறை நின்றான். ஆயினும் ஒரு விவகாரத்தில் அவன் நுழைந்து விட்டால் அசாதாரணமான துணிச்சல் அவனுக்கு வந்துவிடும். தெருமுனையிலிருந்து வந்த அவன் காதைத் தீட்டிக்கொண்டு கேட்டான். ஏதோ கூச்சல் காதுில் விழுவது போலிருந்தது; அவன் கவனமாகப் பார்த்தான். வெண்ணிறத் தலைக் கவசங்களும், வெண்ணிறக் கவசஉடைகளும் அணிந்திருந்த ஏராளமான ஆட்களைத் தான் பார்ப்பதாக எண்ணினான். அவர்கள் பெட்டிகளையும் தட்டு முட்டு சாமான்களையும் மாவட்டத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றவனின் மனைவியின் நின்போ படுக்கையையும் கூட தூக்கிக் கொண்டு செல்வது போலத் தெரிந்தது; ஆயினும் அவனால் அவர்களைத் தெளிவாகப் பார்க்க முடியவில்லை. அவன் பக்கத்தில் செல்ல விருப்பினான். ஆனால் அவன் கால்கள் இருக்கும் இடத்தைவிட்டு அசையவில்லை.

அன்றிரவு நிலா வெளிச்சம் ஏதும் இல்லை. கும்மிருட்டில் வெய்சுவாங்கி கிராமம் ஆழ்ந்த அமைதியில் மூழ்கியிருந்தது. பண்டைக்கால பேரரசர் ஃபூ வி* காலத்திய அமைதியான நாட்களில் நிலவியதைப் போன்ற அமைதி இது. தனக் கிருந்த சுவாசியமணத்தும் நீங்கும் வரை ஆ கியூ அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தான்; இருப்பினும் அங்கு மாற்றம் ஏதும் நடக்கவில்லை; தூரத்தில் மனிதர்கள் அங்கும்இங்கும் பொருட்

* மிகப் பண்டைக் காலத்தில் சீனத்தில் இருந்ததாக மரபு வழிக் கதைகளில் கூறப்படும் பேரரசர் இவர்.

களைச் சுமந்துகொண்டு சென்றார்கள். பெட்டிகளை, தட்டு முட்டு சாமான்களை, மாவட்டத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றவனின் மனைவியின் நிங்போ படுக்கையைச் சுமந்துகொண்டு சென்றார்கள்—...அவனுக்குத் தன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை. ஆனால் அவர்களுக்கு அருகே போகக்கூடாது என்று முடிவு செய்து, கோயிலுக்குத் திரும்பிச் சென்றனர்.

காவல் தெய்வத்தின் கோயிலில் இன்னும் அதிகமாக இருட்டி இருந்தது. அவன் பெரிய வாயில் கதவை முடிவிட்டு, தடவிக் கொண்டே தன் அறைக்குள்ளே சென்று கொஞ்சநேரம் படுத்திருந்த பிறகுதான், தான் பார்த்தவை தன்னை எவ்வாறு பாதித்துள்ளன என்பதை யோசிக்கத் தொடங்குவதற்கான மன அமைதி பெற்றான். வெண்ணிறத் தலைக் கவசங்களும் வெண்ணிறக் கவச உடைகளும் அணிந்திருந்தவர்களும் உண்மையில் அங்கே வந்திருந்தனர் என்பது உண்மை. ஆனால் அது அவனை அழைப்பதற்காக அல்ல; அவர்கள் ஏராளமான பொருள்களை எடுத்துச் சென்று விட்டனர், ஆனால் அவனுக்கு அவர்கள் பங்கு கொடுக்கவில்லை—போலி வெளிநாட்டுப் பிசாசுதான் இதற்குக் காரணம். தன்னைக் கிளர்ச்சியில் சேரமுடியாமல் தடுத்தவன் அவன்தான். இல்லாவிட்டால் இம்முறை எப்படி தனக்கு ஒரு பங்கு கிடைக்காமல் இருந்திருக்க முடியும்?

இதை நினைக்க நினைக்க ஆ கியூவுக்குக் கோபம் அதிகரித்து, அது உச்ச நிலையை அடைந்தது. தலையை விஷமத் தனமாக ஆட்டிக் கொண்டு கேட்டான்: “எனக்கு கிளர்ச்சி ஏதும் இல்லையா, அது உனக்கு மட்டுந்தானா, ஒகோ? நாச மாயப்போக, போலி வெளிநாட்டுப் பிசாசே—சரி சரி, நீ கிளர்ச்சிக்காரனாகவே இரு! சிரச்சேதம்தான் கிளர்ச்சிக் காரனுக்குக் கிடைக்கும் தண்டனை. நான் உளவாளியாக மாறி, உன்னை நகரத்துக்குக் கொண்டுபோய் உன் தலை சீவப் படுவதைப் பார்ப்பேன்—உன்னையும் உன் குடும்பத்தவர் அனைவரையும்.....கொல்வோம், கொல்வோம்!”

அத்தியாயம் 9

மகத்தான முடிவு

சுவாவோ குடும்பத்தினர் கொள்ளையடிக்கப்பட்ட பிறகு, வெய்சுவாங் கிராம மக்கள் பெரும்பாலோர் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். அதேசமயத்தில் அவர்களுக்குப் பயமும் பிடித்துக் கொண்டது. ஆனால் நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு ஆ கியூ திடீரென ஒரு நள்ளிரவில் நகரத்துக்கு இழுத்துச் செல்லப்பட்டான். அன்று கும்மிருட்டாக இருந்தது. ஒரு படை வீரர் பிரிவு, ஒரு மிலிஷியா பிரிவு, ஒரு போலீஸ் பிரிவு, ஐந்து உளவுத்துறை அதிகாரிகள் ஆகியோர் சந்தடியில்லாமல் வெய்சுவாங் கிராமத்துக்குள் நுழைந்து, நுழைவாயிலுக்கு எதிராக ஒரு இயந்திரத் துப்பாக்கியை நிறுத்திவிட்டு, இருளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, காவல் தெய்வத்தின் கோயிலைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். ஆ கியூ வெளியே வரவில்லை. நீண்ட நேரம் கோயிலுக்குள் எதுவும் அசையவில்லை. படைத்தலைவன் பொறுமையிழந்து இருபதாயிரம் காசுகள் சன்மானம் வழங்குவதாக அறிவித்தான். அதன்பிறகுதான் இரண்டு மிலிஷியா வீரர்கள் துணிச்சலை வரவழைத்துக் கொண்டு, சுவரேறித் தாண்டி உள்ளே நுழைந்தனர். உள்ளே நுழைந்த அவர்களது ஒத்துழைப்புடன், மற்றவர்கள் உள்ளே நுழைந்து ஆ கியூவை இழுத்துவந்தனர். யந்திரத்துப்பாக்கி இருந்த இடத்துக்கு அருகில் அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தபோதுதான் அவன் நிதானத்துக்கு வந்தான்.

அவர்கள் நகரத்தையடைந்தபோது நடுப்பகலாகியிருந்தது. தன்னை அவர்கள் ஒரு பாழடைந்த நீதிவிசாரணைக் கட்டிடத்துக்குச் தூக்கிச்சென்று ஐந்து அல்லது ஆறு திருப்பங்களுக்குப் பிறகு ஒரு சின்ன அறைக்குள் தள்ளுவதை உணர்ந்தான். உள்ளே அவன் தடுமாறிப்போய் விழுந்தவுடனேயே, மரக்கிராதிகள் கொண்ட கதவொன்று தடாலென்று

இழுத்துச் சாத்தப்பட்டது. அறையின் இதர பகுதிகள் ஜன்னலோ கதவோ இல்லாத மூன்று சுவர்களைக் கொண்டிருந்தன. எச்சரிக்கையுடன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தபோது, ஒரு மூலையில் வேறு இருவர் இருப்பதை அவன் கண்டான்.

ஆ கியூவின் மனம் சஞ்சலமடைந்த போதிலும், அவன் துயரத்தால் சோர்ந்து விடவில்லை. காரணம், காவல் தெய்வத்தின் கோயிலில் தான் படுத்தித் தூங்கிய அறை இதைக்காட்டிலும் எவ்வகையிலும் மேம்பட்டதாக இருக்கவில்லை. மற்றவர்கள் இருவரும் கூட கிராமத்தார்கள் போலத் தெரிந்தது. அவர்கள் அவனிடம் மெல்ல மெல்லப் பேச்சுக் கொடுத்தனர். தனது பாட்டனார் கொடுக்க வேண்டிய குத்தகைக்காக தன்னை மாநிலத் தேர்வில் வெற்றிபெற்றவன் நெருக்கப் பார்க்கிறான் என்று ஒருவன் சொன்னான்; தன்னை எதற்காக இங்கே கொண்டு வந்தார்கள் என்பதே தனக்குத் தெரியாது என்று இன்னொருவன் கூறினான். ஆ கியூ இங்கே கொண்டுவரப்பட்டதற்குக் காரணம் என்ன எனக் கேட்கப் பட்டபோது அவன் மிகவும் வெளிப்படையாகக் கூறினான்: “நான் கிளர்ச்சி செய்ய விரும்பியதுதான் காரணம்.”

அன்று பிற்பகல் அவன் கிராதிவைத்த கதவு வழியாக வெளியே இழுத்துச் செல்லப்பட்டு, ஒருபெரும் மதிலுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டான். அம்மதிலின் கடைசியில் நன்றாகத் தலை மழிக்கப்பட்ட ஒரு கிழவன் அமர்ந்திருந்தான். அவன் ஒரு புத்தத் துறவியென்று ஆ கியூ முதலில் எண்ணினான். பிறகு போர்வீரர்கள் காவல்காத்து நிற்பதையும், நீண்ட அங்கியணிந்திருந்த ஒரு டஜன் பேர்வழிகள் இருமருங்கும் நிற்பதையும் பார்த்தான். இவர்களில் சிலர் அக்கிழவனைப் போலவே தலையை நன்றாக மழித்துக் கொண்டிருந்தனர். வேறு சிலரோ போலி வெளிநாட்டுப் பிசாசைப்போல தோள் களில் சரிந்திருந்த ஓரடி நீளத் தலைமுடி வைத்திருந்தனர். எல்லாரும் முகத்தைக் கடுகடுவென்று வைத்துக் கொண்டு அவன்மீது கொடூரப் பார்வை வீசினர். இதன் பிறகுதான்

அந்த மொட்டைத் தலைக் கிழவன் ஏதோ ஒரு முக்கியமான மனிதனாக இருக்கவேண்டும் என்பதை ஆ கியூ அறிந்தான். உடனே அவனது முழங்கால் மூட்டுகள் தாமாசுவே தளர்ந்தன. அவன் கீழே மண்டியிட்டான்.

“எழுந்து நின்று பேசு! மண்டியிட்டாதே!” என்று நீண்ட கோட்டு அணிந்திருந்தவர்கள் எல்லோரும் கத்தினார்கள்.

ஆ கியூ இதைப் புரிந்து கொண்ட போதிலும், எழுந்து நிற்க முடியாதவனாக இருந்தான். அவனது உடம்பு குத்த வைத்து உட்காரும் நிலைக்கு அவனையறியாமலேயே கீழே சரிந்தது. அதை நின்றநிலைக்குக் கொண்டுவர முயன்றது, மண்டியிட்டு உட்கார்வதிலேயே முடிந்தது.

“அடிமைப் பயலே!.....” நீண்ட கோட்டு அணிந்திருந்தவர்கள் வெறுப்புடன் கூறினர். ஆயினும் அவனை எழுந்து நிற்கச் சொல்லி வற்புறுத்தவில்லை.

“உண்மையைச் சொன்னால் உனக்குச் சிறிய தண்டனை யுடன் போய்விடும்” என்று மொட்டைத்தலைக் கிழவன், மெதுவான ஆனால் தெளிவான குரலில் ஆ கியூவின் மீது தன் பார்வையைப் பதித்துக் கொண்டே கூறினான். “எனக்கு ஏற்கனவே எல்லாம் தெரியும். நீ எல்லாவற்றையும் ஒப்புக் கொண்டால் உன்னை விட்டுவிடுவேன்.”

நீண்ட கோட்டணிந்தவர்கள் “ஒப்புக்கொள்” என்று உரத்த குரலில் கூறினார்கள்.

ஒரு கணம் குழம்பிய பிறகு ஆ கியூ முணுமுணுத்தான்: “உண்மை என்னவென்றால் நான்...வர...விரும்பினேன்.”

“அப்படியானால் நீ ஏன் வரவில்லை?” என்று கனிவுடன் கேட்டான் கிழவன்.

“போலி வெளிநாட்டு பிசாசு என்னை விடவில்லை!”

“முட்டாள்தனமாகப் பேசாதே! பேசுவதற்கான நேரம் கடந்துவிட்டது. உன் கூட்டாளிகள் எங்கே?”

“என்னது?...”

“அன்றிரவு சாவோ விட்டைக் கொள்ளையடித்தவர்கள்.”

“அவர்கள் என்னைக் கூப்பிடவில்லை. அவர்களாகவே பொருள்களைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்று விட்டார்கள்.” இதைச் சொல்லும்போது ஆகியூவுக்கு சினம் பொங்கியது.

“எங்கே போனார்கள் அவர்கள்? இதைச் சொன்னால் நான் உன்னை விட்டுவிடுவேன்” கிழவன் மீண்டும் ஒருமுறை கனிவுடன் சொன்னான்.

“எனக்குத் தெரியாது...என்னைக் கூப்பிட அவர்கள் வரவில்லை.....”

அப்போது கிழவன் ஒருசைகை காட்ட, ஆகியூ மீண்டும் கிராதிக்கதவுக்குப் பின்னால் இழுத்துச் செல்லப்பட்டான். மறுநாள் காலை அவன் மீண்டும் ஒருமுறை வெளியே இழுத்து வரப்பட்டான்.

“வேறு ஏதாவது சொல்வதற்கு இருக்கிறதா உன்னிடம்?” என்று கிழவன் கேட்டான்.

ஆகியூ யோசித்தான். சொல்வதற்கு ஒன்றும் இருக்க வில்லை. எனவே பதில் சொன்னான், “ஒன்றும் இல்லை.”

அப்போது நீண்ட கோட்டணிந்திருந்த ஒருவன் ஒரு காகிதத்தைக் கொண்டு வந்து, ஆகியூவிடம் ஒரு எழுது கோலைக் காட்டி அதை அவன் கையில் திணிக்க முயன்றான். ஆகியூ உண்மையிலேயே வெவ்வேறுபாடு போனான். ஏனெனில் ஒரு எழுதுகோலை தன் கையால் தொடுவது அவன் வாழ்நாளிலேயே இதுதான் முதல்தடவை. தாளில் ஒரு இடத்தைச் சுட்டிக்காட்டி, அங்கே கையெழுத்திடுமாறு அம் மனிதன் கூறியபோது, எழுதுகோலை எப்படிப் பிடிப்பது என்பதை அறியாமல் திகைத்துக் கொண்டிருந்தான் ஆகியூ.

எழுதுகோலை நடுங்கும் கரத்தால் பற்றியவாறே கூச்சத் துடன் சொன்னான் ஆகியூ: “எனக்கு—எனக்கு—எழுது வராது.”

“அப்படியானால், உனக்கு எளிதான காரியத்தைச் செய்ய வளையம் ஒன்றை வரை!”

ஆகியூ வளையம் ஒன்றை வரைய முயற்சி செய்தான். ஆனால் எழுதுகோலைப் பற்றியிருந்த கரம் நடுங்கியதால், அந்த மனிதன் ஆகியூவின் பொருட்டு காகிதத்தை தரையில் வைத்தான். ஆகியூ கீழே குனிந்து, தனது வாழ்வே வளையம் வரைவதைச் சார்ந்திருப்பது போல் மிகுந்த பிரயாசைப்பட்டு ஒரு வட்டம் வரைந்தான். மற்றவர்களின் கேலிக்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது என்பதற்காக, வளையத்தை வட்டமாக வரைய உறுதி பூண்டான்; ஆனால், நாசமாய்ப்போன எழுது கோல் கனமானதாக இருந்தது மட்டுமல்ல அவன் விரும்பிய படியெல்லாம் வளைந்து கொடுக்கவில்லை. மாறாக அது இங்குமங்குமாக அசைந்தாடியது. வளைவான கோடு, தொடங்கிய இடத்தில் சேரப்போகிறது என்று நினைக்கும் போது பார்த்துதான், மீண்டும் வேறு பக்கமாகப் பிசகியது. கடைசியில் ஒரு முலாம்பழ விதை வடிவத்தில் போய் முடிந்தது.

தன்னால் ஒரு வட்டவடிவமான வளையத்தை வரையமுடிய வில்லையே என்று ஆகியூ வெட்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த வேளையில், அந்த மனிதன் ஏதும் கூறாமல் காகிதத்தையும் எழுதுகோலையும் எடுத்துப் போய்விட்டான். நிறையபோர் அவனை மூன்றாவது முறையாக கிராதிக்கதவு வழியாக இழுத்துச் சென்றனர்.

இம்முறை அவன் எதைக் குறித்தும் எரிச்சல் படவில்லை. ஏதோ ஒரு சமயத்தில், சிறைக்குள் இழுத்து வரப்படுவதும் வெளியே இழுத்துச் செல்லப்படுவதும் காகிதத்தில் வளையம் வரையுமாறு செய்யப்படுவதும், இந்த உலகில் எல்லாருக்குமுள்ள தலைவிதி என்று கருதினான்; அவனது

வளையம் வட்டமாக அமையாததால்தான், தனது பெயருக்குக் களங்கம் ஏற்பட்டு விட்டது என்று நினைத்தான். ஆயினும், “முட்டாள்களால் மட்டுமே சரியான னையங்களை வரைய முடியும்” என்ற சிந்தனையைக் கொண்டு தனது மன அமைதியை மீண்டும் வரவழைத்துக் கொண்டான். இச்சிந்தனையிலேயே அவன் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்தான்.

ஆயினும் அன்றிரவு, மாநிலத் தேர்வில் வெற்றிபெற்ற வனுக்கு உறக்கம் வரவில்லை. ஏனெனில் அவன் படைத்தலை வனுடன் சண்டை போட்டிருந்தான். திருட்டுப் போன பொருள்களைக் கைப்பற்றுவதுதான் மிக முக்கியமான விஷயம் என்று இவன் வற்புறுத்தினான். படைத்தலைவனோ பொதுமக்களுக்குப் பாடம் புகட்டுவதுதான் மிக முக்கியமான விஷயம் என்றான். சமீப காலமாக, படைத்தலைவன் மாநிலத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றவனை மிகவும் அலட்சியமாக நடத்தித் தொடங்கியிருந்தான். எனவே அவன் தனது முஷ்டியால் மேசையை ஒங்கிக் குத்தியவாறே கூறினான்: “நூறு பேருக்கு அச்சமுட்ட ஒரு ஆளுக்கு தண்டனை கொடு. இதோ பாருங்கள் நான் ஏறத்தாழ இருபது ஆண்டுகளாக புரட்சிக் கட்சியில் உறுப்பினராக இருக்கிறேன். இதுவரை பன்னிரண்டு கொள்ளையடிப்புச் சம்பவங்கள் நடந்துள்ளன; ஒன்றைக் கூட கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. இது என்னை எவ்வளவு பாதிக்கும் என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். இப்போது இந்த சம்பவத்திற்குத் தீர்வு கண்டாகிவிட்டது. ஆனால் நீங்களோ ஒரு பண்டிதரைப் போலுவாதிடுகிறீர்கள். இதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. இது என் விவகாரம்.”

மாநிலத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றவனுக்கு இது மனச் சோர்வுட்டியது. ஆயினும் அவன் விடாமல் கூறினான்; திருட்டுப்போன பொருள்கள் கைப்பற்றப்படாவிட்டால், துணைப் பொது நிர்வாக அதிகாரிப் பதவியிலிருந்து உடனே விடுகி விடுவதாகக் கூறினான். “உங்கள் விருப்பம்” என்றான் படைத் தலைவன்.

ஆ கியூவின் உண்மைக் கதை

இதன் காரணமாக மாநிலத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றவன் அன்றிரவு தூங்கவில்லை. ஆயினும் மறுநாள் தனது ராஜினாமாக் கடிதத்தை சந்தோஷமாகக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கையில்லை.

கிராதிக்கதவுக்கு வெளியே மூன்றாம் முறையாக ஆ கியூ இழுத்து வரப்பட்டது, மாநிலத் தேர்வில் வெற்றி பெற்ற வனுக்குத் தூக்கம் வராத இரவுக்குப் பிறகு வந்த மறுநாள் காலையாகும். பெரிய அறையை அவன் அடைந்தபோது, மொட்டைத் தலைக் கிழவன் வழக்கம் போல அங்கு ஸ்டூலில் இன்னும் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். ஆ கியூவும் வழக்கம் போல் மண்டியிட்டமர்ந்தான்.

கிழவன் மிகவும் கனிவுடன் விசாரித்தான்: “உனக்கு சொல்வதற்கு இன்னும் ஏதாவது இருக்கிறதா?”

ஆ கியூ யோசித்தான். சொல்வதற்கு ஏதுமில்லை. எனவே பதில் சொன்னான்: “ஒன்றுமில்லை.”

நீண்ட கோட்டும் குட்டை மேல்கோட்டும் அணிந்திருந்த பலர், வெளிநாட்டுத் துணியால் ஆன ஆடையை அவனுக்கு அணிவித்தார்கள். அத்துணியில் கருப்பு நிற எழுத்துகள் சில காணப்பட்டன. ஆ கியூவுக்கு பெரும் கவலை ஏற்பட்டது. ஏனெனில் இது துக்கம் கொண்டாடும்போது அணியும் உடை போலவே இருந்தது. இத்தகைய உடையை அணிவது என்பது துரதிருஷ்டமானது; அதேவேளையில் அவனது எகைகள் முதுகுக்குப் பின்னால் கட்டப்பட்டன. அவன் பாழடைந்த நீதிமன்றத்திலிருந்து வெளியே இழுத்து வரப்பட்டான்.

கூண்டில்லாத வண்டியொன்றில் ஆ கியூ ஏற்றப்பட்டான். குட்டை மேல்கோட்டு அணிந்திருந்த பலர் அவனுடன் உட்கார்ந்து கொண்டனர். வண்டி உடனே புறப்பட்டது. அதன் முன்னே ஏராளமான படைவீரர்களும் மிலிஷியா வீரர்களும் வெளிநாட்டுத் துப்பாக்கிகளை ஏந்தி நடந்தனர். இருமருங்கும் வாய்பிளந்து நின்று மக்கள் வேடிக்கை பார்த்த போ. — 12

தனர். பின்னால் என்ன இருக்கிறது என்பதை ஆ கியூவால் பார்க்க முடியவில்லை. திடீரென அவன் மனதில் ஒரு எண்ணம் தோன்றியது: "என்னுடைய தலையும் சீவப்படப் போகிறதா?" பயம் அவனைக் கவ்வியது. எல்லாமே இருண்டு போனது போல் கண்ணுக்குத் தெரிந்தன. தான் மயக்க முற்று விழுவதுபோல் காதுகளில் ஒரு ரீங்கார ஒலிகேட்டது.

கொஞ்சநேரம் அவன் மிகவும் பயந்து விட்டபோதிலும், பிறகு அவன் மிகவும் அமைதியாக இருந்தான். ஏதோ ஒரு சமயத்தில் ஒவ்வொருவரது தலையும் சீவப்படுவதுதான் இவ்வுலகில் எல்லார்க்கும் நேர்கிற தலைவிதி போலும்.

அவனால் இன்னும் சாலையை இனங் கண்டு கொள்ள முடிந்தது. வியப்படைந்தான். அவர்கள் ஏன் கொலைக் களத்துக்குப் போகவில்லை? பொதுமக்களை எச்சரிப்பதற்காக அவன் தெருக்களின் வழியாகக் கொண்டு செல்லப் படுகிறான் என்பது அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அது தெரிந்திருந்தால் தான் என்ன? அப்போதும் அவன் நினைத்திருப்பான்: ஏதோ ஒரு சமயத்தில் எல்லாருமே பொதுமக்களுக்கான எச்சரிக்கையாக மாற்றப்படுவது என்பது இந்த உலகில் அவர்களுக்கு உள்ள தலைவிதி.

அவர்கள் கொலைக்களத்துக்குச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டுபோகிறார்கள் என்பதை அவன் பிறகு உணர்ந்தான். அவனது சிரம் சீவப்படப்போவது உறுதி. அவனைத் தொடர்ந்து ஏறும்புக் கூட்டம்போல் வருகின்ற மக்களை வருத்தத்துடன் பார்த்தான். சாலையில் இருந்த கூட்டத்தில் எதிர்பாராவிதமாக அமா வு இவன் பார்வையில் தென்பட்டான். அவனை ரொம்ப நாட்களாகக் காண முடியாமல் போனதற்கு, அவள் நகரத்தில் வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்ததுதான் காரணமோ?

ஆனால் மனந் தளர்ந்துவிட்டதை எண்ணி ஆ கியூவுக்குத் திடீரென வெட்கமுண்டாயிற்று. ஏனெனில் இசைநாடகம்

பாட்டுவரிகள் எதையும் அவன் பாடவில்லை. அவனது சிந்தனைகள் சுழல்காற்றுபோல் சுழன்றன: 'தனது கணவனின் கல்லறையில் நிற்கும் இளம் விதவை' என்ற பாட்டில் போதுமான வீரவுணர்ச்சி இல்லை. 'டீராகனுக்கும் புலிக்கும் நடந்த சண்டை' என்ற இசை நாடகத்தில் வரும் பாடல் வரியான "கொன்றதற்காக வருந்துகிறேன்" என்பது இரக்க வுணர்வுமிக்கது. "உருக்காயுதத்தால் சாத்துவேன் உன்னை" என்பதுதான் இப்போதும் மிகச்சிறந்ததாக இருந்தது: ஆனால் அவன் தன் கரங்களை உயர்த்த விரும்பியபோது அவை சேர்த்துக் கட்டப்பட்டிருப்பது நினைவுக்கு வந்தது. எனவே "உருக்காயுதத்தால் சாத்துவேன்" என்பதைப் பாடவில்லை.

"இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நான் மற்றொரு..."* தனக்கிருந்த சஞ்சலத்தில் ஆ கியூ, முன்பு யார் கூறும்போதோ கேட்டறிந்த, ஆனால் இதுவரை தான் பயன்படுத்தியிராத ஒரு கூற்றில் பாதியை உச்சரித்தான். "பிரமாதம்!!!" என்று கூட்டத்தினர் ஓநாயின் ஓலம்போல் கத்தினர்.

வண்டி ஒரே சீராக முன்னேக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தது. ஜனங்கள் சத்தமிட்டபோது ஆ கியூவின் கண்கள் அமா வுவைத் தேடின. ஆனால் அவள் அவனைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. படைவீரர்கள் ஏந்திச்சென்ற வெளி நாட்டுத் துப்பாக்கிகள் மீதே அவள் தன் உன்னிப்பான கவனத்தைச் செலுத்தியிருந்தான்.

எனவே கூச்சவிடும் கூட்டத்தை ஆ கியூ மீண்டு மொரு முறை நோட்டம் விட்டான்.

அப்போது அவனது சிந்தனைகள் சுழல் காற்றுபோல் சுழன்றன. நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, மலையடிவாரத்

* "இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நான் மீண்டும் ஒரு பலமிக்க இளைஞனை இருப்பேன்" என்பது, மரணத்தைத் துச்சமாகக் கருதுவதைக் காட்ட சிரச்சேதம் செய்யப்படுவதற்கு முன் குற்றவாளிகளால் அடிக்கடி பயப்படுத்தப்பட்ட சொற்றொடர்.

தில் அவன் ஒரு பசிகொண்ட ஓநாயை எதிர்கொண்டான். அது அவனைத் தீன்பதற்காக ஒரு குறிப்பிட்ட இடைவெளியில் பின்தொடர்ந்து கொண்டே வந்தது. அவன் பயத்தால் செத்தேயிருப்பான். ஆனால் அதிருஷ்டவசமாக அவன் கையில் கோடரி ஒன்று இருந்தது. வெய் சவாங்குக்குத் திரும்பிச் செல்வதற்குத் தைரியம் கொடுத்ததே அதுதான். கொள்ளிவாய்ப் பிசாசுபோல சுடர்விட்டு, தூரத்திலிருந்தே அவன் உடம்பில் துளைத்துச் செல்லக் கூடியதைப் போலத் தோன்றிய கொடாமான ஆனால் கோழைத்தனம் தெறித்த ஓநாயின் கண்களை அவனால் ஒருபோதும் மறக்கமுடியவில்லை. ஓநாயின் கண்களைவிடக் கொடாமான கண்களை இப்போது அவன் கண்டான்: மந்தமான ஆனால் ஊடுருவிப் பார்க்கும் கண்கள் அவை. அவனது வார்த்தைகளைக் கபளீகரம் செய்துள்ள இக்கண்கள், அவனது இரத்தம், சதை ஆகியவற்றுக்கும் மேலான ஏதேவொன்றைக் கபளீகரம் செய்ய ஆர்வத்துடன் இருப்பதுபோல் தோன்றியது. இக்கண்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட இடைவெளி விட்டு அவனைப் பின்தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன.

இக்கண்கள் எல்லாம் ஒரே கண்ணாக இணைந்து அவனது ஆன்மாவைக் கடித்துக் குதறுவது போலத் தோன்றியது.

“உதவி, உதவி!”

ஆனால் ஆகிய ஒருபோதும் இச்சொற்களை உதிர்க்கவில்லை. அவன் கண்களில் எல்லாமே இருண்டன. அவன் காதுகளில் ஒரு ரீங்கார ஒலிகேட்டது. அவனது உடல் முழுவதும் லேசான தூசியைப்போல் சிதறிக் கொண்டிருப்பதைப் போன்ற உணர்வு அவனுக்கு ஏற்பட்டது.....

கொள்ளியால் நடந்த பின்விளைவுகளைப் பொறுத்தவரை, மிகவும் பாதிக்கப்பட்டவன் மாநிலத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றவன்தான். காரணம், திருட்டுப்போன பொருள்கள் கைப்பற்றப்படவேயில்லை. அவனது குடும்பத்தார் அனைவரு

மே மிகவும் வருந்தினார். அடுத்தபடியாக சாவோவின் இல்லத்தினர். மாவட்டத்தேர்வில் வெற்றிபெற்றவன் புகார் கொடுப்பதற்காக நகரத்துக்குச் சென்றபோது அவனதுசடை, கெட்ட புரட்சியாளர்களால் வெட்டப்பட்டது மட்டுமல்ல, அங்கிருந்து தப்பித்துவர இருபதாயிரம் காசுகள் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது; எனவே சாவோ குடும்பத்தினர் அனைவரும் மிகவும் வருந்தினர். அந்தநாள் தொட்டு அவர்கள் வீழ்ச்சியடைந்த ஒரு ராஜவம்சத்தில் எஞ்சி நிற்பவர்களைப் போன்ற மனோநிலையை மெல்ல மெல்ல மேற்கொண்டனர்.

அந்த நிகழ்ச்சி பற்றிய வர்ணிப்பைப் பொறுத்தவரை வெய் சவாங்கில் கேள்வி ஏதும் எழுப்பப்படவில்லை. ஆகிய ஒரு கெட்டமனிதன் என்பதில் யாருக்குமே சந்தேகம் வரவில்லை. காரணம் அவன் சுடப்பட்டானல்லவா? அவன் மோசமானவனாக இருந்திருக்காவிட்டால், அவன் எப்படிச் சுடப்பட்டிருக்க முடியும்? ஆனால் நகரத்தில் அபிப்பிராய உடன்பாடு பாதிக்கப்பட்டது. பெரும்பாலானவர்களுக்கு திருப்தியில்லை. ஏனெனில் ‘சிரச்சேதம் செய்வது போன்ற ஒரு அருமையான காட்சியா என்ன சுடப்படுவது?’ எத்தகைய கேவலமான குற்றவாளியாக இருந்தால் இசை நாடகத்தின் பாட்டுவரி ஒன்றைக்கூடப் பாடாமல் பல தெருக்கள் வழியாகப் பலனி வந்திருப்பான் அவன்? அவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றதில் பயனில்லை!

டிசம்பர் 1921.

கிராமத்து இசைநாடகம்

நான் கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் சீன இசை நாடகத்தைப் பார்க்கச் சென்றது இரண்டே தடவைதான். முதல் பத்துஆண்டுகளில் நான் பார்க்கப் போனதே இல்லை காரணம் அதில் ஆர்வமில்லை, பார்க்க வாய்ப்பும் இல்லை. பார்க்க நேரிட்ட இரண்டு முறையும் கடந்த பத்தாண்டுக் காலத்துக்குள்ள்தான். ஆயினும், ஒவ்வொரு முறையும் அதில் எதையுமே பார்க்காமல்தான் திரும்பினேன்.

1915-இல் நான் பீகிங்குக்கு வந்த புதித்தான் முதல் முறையாக பார்த்தேன். பீகிங்கிலேதான் மிகச்சிறந்த இசைநாடகம் உள்ளது என்றும், அதைப்பார்த்து அனுபவிக்கத் தவறக்கூடாது என்றும் ஒரு நண்பர் கூறினார். ஒரு இசை நாடகத்தை, அதுவும் விசேஷமாகப் பீகிங்கில் பார்ப்பது சிறப்பாக இருக்குமென எண்ணிய நான், மிகுந்த உற்சாகத்துடன் ஏதோ ஒரு நாடக அரங்குக்கு—இப்போது அதன் பெயர் நினைவில் இல்லை—விரைந்து சென்றேன். நான் சென்றபொழுது நிகழ்ச்சி ஏற்கனவே தொடங்கப் பட்டுவிட்டது. கொட்டகைக்கு வெளியேயும் முரகுகளின் ஓசை கேட்டது. நாங்கள் ஒருவாறு நெருக்கியடித்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்ததும், பலவித வண்ண ஒளிகள் விகசித்தன. மேடையிலே பல தலைகள் தென்பட்டன. நாடக அரங்கை நோட்டம் விட்டபொழுது நடுப் பகுதியில் சில இருக்கைகள் காவியாக இருப்பதைக் கண்ணுற்றேன். நெருக்கி யடித்துக்கொண்டு உட்காரப் போன பொழுது யாரோ ஏதோ கூறினார்கள். காதிலே பலத்த முழக்கொலி அதிர்ந்ததால் அப்பேர்வழி கூறியதைக் காதில் வாங்க மிகச் சிரமப்பட வேண்டியிருந்தது: “மன்னிக்கவும், இந்த ஆசனங்கள் ஏற்கனவே சிலருக்கு ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டுள்ளன.”

நாங்கள் பின் திரும்பிச் சென்றோம். ஆயினும் பளப்பான சடைகொண்ட பேர்வழி ஒருவன் பக்கத்திலிருந்து காலி இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டினான். அதுவோ எனது முக்கால் தொடையளவு அகலமும் எனது கால்களின் நீளத்தில் இரண்டு பங்களவு உயரமும் கொண்ட பெஞ்சாகும். முதலில் அங்கு நிற்க எனக்குத் துணிச்சலிருக்கவில்லை. சித்திரவதைக் கருவிகள் சிலவற்றை அந்த பெஞ்சு எனக்கு ஞாபகப்படுத்தியது. என்னையறியாத நடுக்கத்துடன் அங்கிருந்து விரைவாக அகன்றேன்.

சிறிது தொலை சென்றதும் என் நண்பன், “என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டது என்காநில் விழுந்தது. திரும்பிப் பார்த்தபொழுது அவனும் என்னைத் தொடர்ந்து வெளியேறி வந்து கொண்டிருந்ததை உணர்ந்தேன். அவன் மிகவும் வியப்படைந்தது போல் தோன்றினான். “ஒரு வார்த்தை கூட கூறாது வெளியேறி விட்டாயே?” எனக்கேட்டு என் பதிலை எதிர்பார்த்தான்.

“மன்னிக்கவும். காதில் சத்தம் துளைத்துக் கொண்டிருந்ததால் நீ சொன்னது என்காநில் விழவில்லை” என்றேன்.

இந்த நிகழ்ச்சியை நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் எனக்கு விநோதமானதாகத் தோன்றியது. ஒன்று இசைநாடகம் மோசமாக இருந்திருக்க வேண்டும் அல்லது நாடக அரங்கு எனக்கு ஒத்துக் கொள்ளாததாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

எனது இரண்டாவது முயற்சி எந்த ஆண்டில் நடந்தது என்பது எனக்கு நினைவில்லை. ஹர்பே வெள்ள நிவாரணநிதி சேர்க்க அப்போது முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன. அச்சமயம் டான் ஷின்-பெய்* உயிருடனிருந்தார். இரண்டு டாலர் நுழைவுச்சீட்டு வாங்கினால் நிதிக்கு உதவியதுடன், முதல்தர நாடக அரங்குக்குச் சென்று டான் ஷின்-பெய் உள்ளிட்ட நல்ல புகழ்பெற்ற நடிகர்கள் முதன்மைப் பங்கு ஏற்றுள்ள

* பீகிங் நாட்டிய நாடகத்தில் புகழ்பெற்ற நடிகர்.

நாட்டிய நாடகத்தைப் பார்க்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது போலாகும். நான் நிதி வசூலித்தவரைத் திருப்திபடுத்து வதற்காகவே சீட்டை வாங்கினேன். இச்சந்தர்ப்பத்தில் ஓர் ஊழியர், கண்டிப்பாக டான் ஷின்-பெய்யை காண வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தினார். சில ஆண்டுகட்கு முன்னர் நெருக்கியடித்துக் கொண்டு சென்றதையும், காதைச் செவிடாக்கிய நிகழ்ச்சிகளையும் மறந்தவனாய் நாடக அரங்கு சென்றேன். ஒருக்கால் அவ்வளவு பணம் கொடுத்து அந்த விலையுயர்ந்த சீட்டை வாங்கிவிட்டு அதனைப் பயன்படுத்தாதிருந்தால் பின்னால் நான் மனச் சங்கடப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது அதற்குப் பாதி காரணமாக இருக்கலாம். டான் ஷின்-பெய் மாலையின் பின்பகுதியில் தான் மேடையில் தோன்றுவார் என்பதையும், அந்த முதல்தர நாடக அரங்கு நவீனமானதென்பதையும், இருக்கைகளுக்காகத் தடுமாற வேண்டியதில்லை என்பதையும் அறிந்தேன். அந்த நம்பிக்கையில் ஒன்பது மணிவரை காத்திருந்து பின்னர் தான் சென்றேன். ஆனால் முன்னைய தடவை நடந்தது போலவே எல்லா இடங்களும் நிரம்பிவிட்டன என்பதை அறிந்து ஆச்சரியப் பட்டேன். நிற்பதற்குக்கூட இடம் கிடைக்கவில்லை. கடைசியில் பின்னாலிருந்த கூட்டத்துக்குள் முண்டியடித்துக் கொண்டு பார்த்தபோது ஒரு நடிகன் கிழவி வேடநாங்கிப் பாடிக் கொண்டிருந்தான். அவனது வாயின் இரு முனைகளிலும் காகிதச் சில்லுகள் எரிந்துகொண்டிருந்தன. அவனுக்குப் பின்னால் பேய் உருவம் நின்றுகொண்டிருந்தது. நான் முனையைக் குடைந்து அப்பாத்திரம் மெளத கல்யாயனின்* தாயாராக இருக்கலாமென யூகித்தேன். ஏனெனில் அடுத்து தோன்றிய பாத்திரம் பெளத்த பிக்கு. நடிகனின் பெயரை அறியாத நான், எனக்கு இடப்புறத்தே நெருக்கி நின்று

* மெளத கல்யாயனன் (மொகலண்ண) புத்தரின் மாணவர். அவரின் தாய் தான் புரிந்த பாவத்துக்காக நரகம் செல்ல நேரிட்டதாகவும், அதிலிருந்து மெளதகல்யாயனன் தம் தாயாரை மீட்டதாகவும் ஐதீகம்.

கொண்டிருந்த கண்ணாளைப் பார்த்து அது யாரெனக்கேட்டேன். “கூடியன் ஃபூ”** என்று என்னை ஏனத்தோடு பார்த்துக்கொண்டே கூறினார். எனது அறியாமையை எண்ணி என்னை நாட்டை கடிந்துகொண்டேன். வெட்கத்தால் முகம் சிவந்தேன். இனிமேற் கொண்டு எக்காரணம் கொண்டும் யாதொரு கேள்வியும் கேட்பதில்லை எனமுடிவு செய்துகொண்டேன். பின்னர் கதாநாயகி ஒருத்தியும் அவளது தோழியும், பின்னர் ஒரு கிழவனும், என்னால் அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியாத வேறுசில பாத்திரங்களும் பாடியதைக் கேட்டேன். அதன் பின்னர் ஒரு கூட்டமே சண்டைபோடும் காட்சியும் அதற்கும் பிறகு இரண்டு மூன்று பேராகச் சண்டையிடும் காட்சியும்—ஒன்பது முதல் பத்து மணி வரை. பத்து முதல் பதினொன்று வரை, பதினொன்று முதல் பதினொன்றரை வரை என நீண்டு கொண்டே சென்றது. ஆயினும் டான் ஷின்-பெய் தோன்றுவதற்கான அறிகுறியே காணோர்.

எனது வாழ்க்கையிலேயே இத்தனை பொறுமையுடன் நான் இருந்ததே இல்லை. எனக்கு அடுத்தது நின்று கொண்டிருந்த கொழுத்த பேர்வழியின் மூச்சு இழுப்பொலியும் மேடையில் தோன்றிய கண்டாமணி ஓசையும் முரசு தப்பட்டை ஓசைகளும் பிரகாசமான வண்ணங்களின் சுழற்சியும், அதிகநேரம் ஆகிவிட்டது, இந்த இடம் லாயக்கில்லை என்பதை நான் திடீரென உணரும்படிச் செய்தன. நான் சுற்றுமுற்றும் திரும்பியவனாய் முண்டியடித்து வெளியில் வர முயன்றேன். நான் நின்ற இடம் உடனே நிரப்பப்பட்டது என்பதை உணர்ந்தேன். எனக்கருகில் நின்ற அப்பருத்த கணவான் தன் உடலின் வலப்பகுதியை அந்தவெற்றிடத்தில் நுழைத்துக் கொண்டான். இருந்த இடமும் போனதால் வேறுவழியின்றி மற்றவர்களைத் தள்ளிக் கொண்டே கடைசியாகக் கதவுக்கு வெளியே வந்தேன். நாடகம் பார்க்க வந்தவர்களுக்காகக் காத்திருந்த ரிக்ஷாக்காரர்களைத் தவிர பொதுவாக வெளியிலே

* பிகிங் நாட்டிய நாடகத்தின் மற்றொரு புகழ்பெற்ற நடிகர்.

ஒருவரும் நடமாடவில்லை. ஆயினும் வாயிலருகில் பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் நிகழ்ச்சி நிரலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். இன்னொரு பகுதியினர் ஒன்றையும் கவனியாது இருந்தனர். ஒருக்கால், காட்சி முடிந்தபின் வெளியே வருகின்ற பெண்களை தரிசிப்பதற்காக காத்திருப்பவர்களோ என நான் எண்ணினேன். டான் ஷி-பெய்யைப் பற்றிய அறிகுறி ஏதும் காணோம்.....

இரவுக் காற்று நன்கு வீசியது; உடல்களைத் துளைத்துச் சென்றது எனலாம். பீகிங்கில் இத்தகைய தூய்மையான காற்றை நானறிய அன்றுதான் முதல்முறை அனுபவித்தேன்.

அன்று இரவே சீன இசை நாடகத்துக்கு விடைகூறிக் கொண்டேன். அதைப் பற்றி மீண்டும் நான் ஒருக்காலும் எண்ணியதே இல்லை. தப்பித்தவறி நாடக அரங்கு வழியாக நடக்கநேர்ந்தாலும் அதைப் பற்றிய எத்தகைய உணர்வும் எனக்குத் தோன்றுவதில்லை. காரணம் நானும் அதுவும் எதிரெதிர் த்துருவத்தில் இருந்தோம்.

இருப்பினும் சிலநாட்களுக்கு முன்னர் நான் ஒரு ஜப்பானிய நூலைப் படிக்க நேர்ந்தது— துரதிருஷ்டவசமாக நூலின் தலைப்பையும் ஆசிரியர் பெயரையும் மறந்தே போனேன். ஆனால் அது சீன இசை நாடகத்தைப் பற்றிய நூல். சீன இசை நாடகங்கள் டமாரங்களும் ஜால்ராக்களும், கூச்சலும் குதித்தலுமே நிறைந்திருப்பதால் பார்வையாளர்களின் தலையைச் சுற்றச்செய்கிறது என ஒரு அத்தியாயத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அரங்குகளில் இது காட்டப்படத் தகுதியற்றதெனவும், திறந்தவெளியில் காட்டப்பட்டு, தொலைவிலே இருந்து பார்ப்பதில் தான் ஒரு கவர்ச்சி இருப்பதாகவும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. எனது உள்ளத்தில் தோன்றி உருவாகாத ஒரு எண்ணத்தை இச்சொற்கள் உணர்த்தியுள்ளன என்பதை நான் அறிந்தேன். ஏனெனில் ஒருக்கால் நான் முன்னர் எப்போதோ கிராமப்புறத்தில் ஒரு நல்ல இசை நாடகத்தைப் பார்த்த ஞாபகத்தில் அதன்

பாதிப்பால், பீகிங்குக்கு வந்த பின்னர் நாடக அரங்குக்குள் இரண்டுமுறை சென்றிருக்க வேண்டும் என்பதைத் தெளிவாக நினைவில் கொண்டுள்ளேன். என்னவோ நான் அந்தப் புத்தகத்தின் பெயரை மறந்து விட்டது மனக்குறையாக இருக்கிறது.

நான் அந்த நல்ல இசை நாடகத்தைப் பார்த்தது உண்மையிலே “ரொம்ப ரொம்ப” காலத்துக்கு முன்னர். அப்பொழுது எனக்கு பதினென்றே பன்னிரண்டோ வயதுக்கு மேலிராது. நாங்கள் வசித்த லூச்சன் பகுதியில் வீட்டுப் பொறுப்பு வழங்கப்படாத மணமுடித்த பெண்கள் கோடை காலத்தில் தங்கள் பெற்றோர்களின் ஊருக்குச் சென்று தங்கி வருகின்ற சம்பிரதாயம் நிலவி வந்தது. பாட்டி (அப்பாவின் அம்மா) இன்னும் நல்ல திடகாத்திரமாக இருந்த போதிலும், அம்மாவுக்கு வீட்டுவேலைகள் சில இருக்கவே செய்தன. கோடை காலத்தில் தன் சொந்த வீட்டில் அதிகநாள் தங்க வாய்க்கவில்லை. மூதாதையர் கல்லைகளைப் பார்த்தபின் சிலநாட்களே அங்கு தங்கமுடியும். அச்சமயங்களில் நானும் அர்மாவுடன் அவளுடைய பிறந்த வீட்டுக்குச் செல்வது வழக்கம். அது கடலுக்கு அருகிலிருந்த பிங்யெள என்ற கிராமமாகும். அது ஆற்றங்கரையருகே அமைந்த ஒதுக்குப் புறமான கிராமம். அங்கு உழவர், மீனவர் வீடுகளெல்லாம் சேர்ந்து முப்பதுகூடத் தேரது. ஒரே ஒரு சிறு பலசரக்குக் கடைதான் இருந்தது ஆயினும் என் கண்களில் அது சொர்க்கமாகத் தெரிந்தது. காரணம் நான் அங்கு மதிப்புக்குரிய விருந்தாளியாகப் பாராட்டப்பட்டது மட்டுமல்ல, அங்கு நான் “கவிதை நூல்”* படிப்பதைத் தவிர்த்துக் கொள்ளவும் முடிந்தது.

கூடி விளையாட ஏராளமான சிறுவர் அங்கு இருந்தனர். மிகத் தொலைவிலிருந்து வந்த விருந்தாளியான என்னுடன்

* சீனத்தில் மிகத் தொன்மையான கவிதைத் தொகுப்பு நூல்.

அவர்கள் விளையாடுவதற்காகத் தங்கள் பெற்றோரிடம் அனுமதி பெற்று தமது வேலையை சீக்கிரமே முடித்துக் கொண்டு என்னிடம் வந்தனர். சிறு கிராமங்களில் ஒரு குடும்பத்தின் விருந்தினர் பொதுவாகவே ஊரிலுள்ள அனைவருக்குமே பொதுவான விருந்தினராவர். நாங்கள் அனைவருமே சம வயதினர்தான். இருப்பினும் உறவு மரியாதையாக அழைப்பதெனில் சிறப்பா, பெரியப்பா முறைதான் அமையும். எல்லாருமே ஒரே குலத்தைச் சேர்ந்த பங்காளிகளாவர். எனினும் நாங்கள் நல்ல நண்பர்களாகவே இருந்தோம். தப்பித்தவறிச் சண்டை சச்சரவு ஏற்பட்டு, பெரியப்பா முறை உறவினை நான் அடித்து விட்டாலும், ஊரிலுள்ள எந்தச் சிறுவர்களோ வயது வந்தவர்களோ “முத்தவர்கட்கு இழைக்கப்பட்ட அவமரியாதை” எனக் கருதியதில்லை. அவர்களில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்று ஒன்பது பேர் எழுதப்படிக்கத் தெரியாதவர்கள்.

நாங்கள் நாவின் பெரும்பகுதியை மண்ணிலிருந்து புழக்களைத் தோண்டி எடுப்பதிலும், அவற்றைச் செப்புக் கம்பிகளாலான கொக்கிகளில் பொருத்தி ஆற்றங்கரையருகே படுத்துக்கொண்டு இரவுமீன் பிடிப்பதிலுமே செலவிடுவோம். நீர்வாழ் உயிரினத்தில் இரவுமீன் புத்தியற்றவை! அவை தங்கள் சொண்டுமுனையால் கொக்கியை இழுத்து வாய்க்குள் வலிய மாட்டிக்கொள்ளும்! எனவே கொஞ்ச நேரத்திலேயே பெரிய பாத்திரம் நிறைய மீன் பிடித்து விடுவோம். இந்த இரவு மீன்களை அவர்கள் எனக்கே கொடுத்துவிடுவது வழக்கம். நாங்கள் செய்த மற்றொரு காரியம் எருமைகளை ஒன்றாக ஒட்டிச் செல்வதாகும். இந்த எருதுகளும் எருமைகளும் விலங்கினத்தில் உயர்ந்த வகை விலங்குகள் என்பதாலோ என்னவோ அறிமுகமில்லாதவர்களிடம் அவை பகை உணர்ச்சி காட்டும். என்னை அவை அவமதிப்புடன் நோக்கியதால் நானும் அவற்றின் அருகில் செல்வதை துணிந்ததில்லை. ஒரு இடைவெளி விட்டே அவற்றைப் பின்தொடர்ந்து தூரத்தில் நின்றுவிடுவேன். இந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் நான் மனமும் செய்த பழம்பெரும் பாடல்களை ஒப்புவிக்கக்கூடிய

தகுதியுடையவன் என்ற உண்மை என் இளம் நண்பர்களிடம் எனக்கு மதிப்பை ஏற்படுத்தவில்லை. பதிலாக அவர்கள் டெக்கலித்து ஏளனம் செய்வார்கள்.

நான் மிகவும் எதிர்பார்த்திருந்தது இசை நாடகம் பார்க்க செள சுவாங்கிற்குச் செல்வதைத்தான். இரண்டுகல் தொலைக்கு அப்பாலிருந்த செளசுவாங், நான் தங்கியிருந்த கிராமத்தைவிடக் கொஞ்சம் பெரியது. தனியாக இசை நாடகம் நடத்துவது சின்னஞ்சிறு கிராமமான பிங்கியெளவுக்கு இயலாததால், ஆண்டுதோறும் இதை நடத்துவதற்கு ஆண்டுதோறும் ஒரு தொகையை செளசுவாங்குக்குக் கொடுத்துவிடும். ஆண்டுதோறும் நாட்டியநாடகம் ஏன் நடத்தவேண்டும் என்பதை அக்காலத்தில் நான் ஆராயப் புகுந்ததில்லை. இப்போது என்னிப் பார்க்கையில் இளவேனில் காலப் பின்பகுதித் திருவிழாவுக்காகவோ ஊர்ப்பூசையை ஒட்டியோ நடத்தப்பட்டிருக்கலாம் எனத் துணிந்து கூறமுடிகிறது.

எனக்கு அப்பொழுது வயது பதினென்றே பன்னிரண்டோ இருந்திருக்கலாம். அந்த ஆண்டில் நான் நீண்டகாலம் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்த நாளும் வந்தது. என்ன துரதிருஷ்டமோ தெரியவில்லை, அன்றைக்குக் காலையில் வாடகைக்குப் படகு கிடைக்கவில்லை. பிங்கியெள கிராமத்தில் காலையில் புறப்பட்டு மாலையில் திரும்பும் ஒரு படகு மட்டுமே இருந்தது. அது பெரிய படகாக இருந்ததால் அதனை வாடகைக்கு அமர்த்த எங்களுக்குத் தகுதி இருக்கவில்லை. இருந்த வேறு படகுகளோ மிகச் சிறியவை; ஆகவே லாயக்கற்றவை. பக்கத்துக் கிராமத்தவர்களிடம் சென்று விசாரித்தார்கள். அங்கும் படகுகள் இல்லை; ஏற்கனவே அவை வாடகைக்கு அமர்த்தப்பட்டு விட்டன. பாட்டிக்கும் மிகவும் சங்கடமாக இருந்தது முன்னமே பேசி வாடகைக்கு அமர்த்தாதது குறித்து உறவினர்களைக் குறை கூறினாள். அம்மாவோ லூச்சனில் நடக்கும் இசை நாடகங்கள் இந்தச் சிற்றூர்களில் நடப்பதைவிடச் சிறப்பானவை என்றும்,

ஒவ்வோராண்டும் எத்தனையோ நடக்க இருக்க, இன்றைக்கே போக வேண்டுமென்பதில்லை எனவும் ஆறுதல் கூறத் தலைப்பட்டாள். ஆனால் நானே பலத்த ஏமாற்றத்தால் அழித்தொடங்கினேன். இப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்ளக் கூடாது, பாட்டி வேதனைப்படுவாள் என்றும், வேற்றாள் களுடன் வெளிச்செல்வது சரியல்ல- ஏனெனில் பாட்டி கவலைப்படுவாள் என்றெல்லாம் கூறி அம்மா என்னைச் சமா தானப்படுத்த முயன்றாள்.

மொத்தத்தில் திட்டம் சரிந்தது. பகலுணவுக்குப் பின்னர், எனது நண்பர்களெல்லாம் சென்று இசை நாடகமும் தொடங்கிய பின்னர், நான் முரசுகள் பேரிகைகளின் ஒலியைக் கேட்பதாகவும், நாடக அரங்கின் முன்னே சோயாப் பால் வாங்கிக் கொண்டு நாடகம் பார்ப்பதாகவும் கற்பனை செய்து கொண்டேன்.

அன்று நான் இருல் பிடிக்கச் செல்லவுமில்லை, சரியாகச் சாப்பிடவும் இல்லை. அம்மா கவலைப்பட்டாள். அவளால் ஒன்றும் செய்யமுடியவில்லை. இரவுச் சாப்பாட்டு நேரத்தில் பாட்டியும் எனது நிலையை உணர்ந்து நான் கோப்படுவது நியாயந்தானென்றும், தாங்கள் அசிரத்தையாக இருந்துவிட்டதாகவும் இதற்கு முன் எல்லாம் விருந்தாளிகள் இப்படியெல்லாம் மோசமாக நடத்தப்பட்டதில்லை எனவும் கூறி வருந்தினாள். உணவு உண்டு முடிக்கவும், இசை நாடகம் பார்த்துத் திரும்பிய இளைஞர்கள் எங்களைச் சூழ்ந்து நிகழ்ச்சிகளை எங்களுக்கு விளக்கிக் கொண்டிருந்தனர். நான் மட்டுமே மெளனமாக இருந்தேன். அவர்களும் பெருமூச்செறிந்து எனக்காக அனுதாபப்பட்டனர். சூட்டிகையால் வர்களில் ஒருவரை ஷுவாங்-ஷிக்கு திடீரென ஒரு யோசனை தோன்றியது: “அந்தப் பெரிய படகு இருக்குமே? இந்நேரம் எட்டாம் மூத்த மாமாவின் படகு திரும்பியிருக்க வேண்டுமே!” என்றான். இந்த யோசனையை நொடிப் பொழுதில் உணர்ந்து கொண்ட மற்ற பத்துப் பன்னிரண்டு பையன்களும் படகைச் செலுத்தி என்னையும் அழைத்துச் செல்வதெனத் தூண்டினார்

கள். எனக்கு உற்சாகம் தோன்றியது. ஆனால் பாட்டிக்கோ கோபம். நாங்களெல்லாம் சிறுவர்களாதலால் அவளுக்கு நம்பிக்கையில்லை. முதியவர்களெல்லாம் மறுநாள் காலை தத்தம் வேலைக்குச் செல்ல வேண்டியிருக்குமாதலால், அவர்களை எங்களுடன் வந்து இரவு முழுவதும் விழித்திருக்கச் செய்வது நியாயமில்லை என்று அம்மா கூறினாள். இத்தகைய இக்கட்டான நிலையில் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு கூறுவதுபோல “நான் உங்களுக்கு உறுதியளிக்கிறேன். அது பெரிய படகு. அதோடு தம்பிகள் ஒரு போதும் அங்குமிங்கும் ஓடிக் குதிக்க மாட்டான். தவிர எங்களுக்கெல்லாம் நீந்தத் தெரியு!” என்றான் ஷுவாங்-ஷி.

அது என்னவோ உண்மைதான். பத்துப் பன்னிரண்டு பேர்களும் தண்ணீரில் மூழ்கித் திரியும் மீன்கள்தான். அதிலும் இரண்டு மூன்று பேர் வழிகள் நீந்துவதிலே நிபுணர்கள்.

பாட்டிக்கும் அம்மாவுக்கும் நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. அவர்கள் எதுவும் தடை கூறவில்லை. இருவரும் புன்னகை புரிந்தனர். உடனேயே நாங்களை வெளியில் பறந்து விட்டோம்.

கனத்திருந்த என் உள்ளச்சுமை குறைந்தது. ஏதோ நான் காற்றில் மிதப்பதுபோல் உணர்ந்தேன். நாங்கள் வெளியே வந்ததும் வெள்ளைப்படுதா போடப்பட்ட ஒரு படகு பாலத்தருகே இணைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன். நாங்கள் அதில் குதித்தோம். ஷுவாங்-ஷி முன் கம்பத்தையும் ஆஃபா பின் கம்பத்தையும் பிடித்துக் கொண்டனர்; சிறுவர்கள் என்னுடன் நடுப்பகுதியில் அமர்ந்தனர். வயது முதிர்ந்தவர்கள் பின் பகுதிக்குச் சென்றனர். எங்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்த அம்மா “பத்திரமாகப் போங்கள்” என்று கூறுவதற்குள் நாங்கள் புறப்பட்டு விட்டோம். பாலத்தினின்று உந்தப்பட்டு, சில அடி தூரம் பின்னால் மிதந்து சென்று பிறகு பாலத்துக் கடியில் முன்னேக்கிச் சென்றது படகு. இரண்டு துடுப்புகள் போடப்பட்டன. இரு பையன்கள் வலித்தனர். ஒவ்வொரு

வி* தூரத்துக்கு ஒரு முறை மாற்று வைத்துத் துடுப்பு வலித்தனர். அரட்டை, சிரிப்பு, கூச்சல்கள் எங்கள் படகின் முகப்பில் மோதும் தண்ணீரில் இரண்டறக் கலந்தன. சௌசுவாங்கை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருக்கும் எங்களது இரு பக்கங்களிலும் மரகதப் பச்சை வயல்களும், மொச்சை கோதுமைப் பயிர்களும் காட்சியளித்தன.

தண்ணீருக்கு மேலாகப் பனித்திரை கவிந்திருந்தது. மொச்சை, கோதுமை வாசனைகள் எங்கள் முகங்களைத் தழுவின. பனித்திரைக்கு ஊடே நிலவொளி மங்கலாகக் காய்ந்தது. தாவிப்பாயும் உருக்கு முதுகு கொண்ட வலிய விலங்கினங்கள் போன்று, தொலைவில் ஏற்றயிறக்கமாக அமைந்த சாம்பல் நிறக் குன்றுகள், எங்கள் படகு ஓட்டத்தைக் கடந்து விரைந்து ஓடுவது போல் தோன்றின. இருந்தும் எங்கள் வேகம் குறைவு என்றே நான் கருதினேன். துடுப்பை வலித்தவர்கள் நான்கு முறை மாற்றிக் கொண்ட பின்னர் சௌசுவாங்கை மேலெழுந்தவாறு பார்க்க முடிந்தது. பாடல்களின் ஒலியும் காதில் விழுந்தது. விளக்குகள் பல கண்ணில் பட்டன. அவை மேடைமேல் உள்ளவையாக இருக்க வேண்டும்; அல்லது அவை மீனவர்களின் விளக்கு வெளிச்சமாக இருக்க வேண்டும் என நாங்கள் ஊகித்தோம்.

நாங்கள் கேட்ட இசை, ஒருக்கால் குழல் ஓசையாக இருக்கலாம்; வளைந்துவளைந்து சுழன்று மேலும் கீழும் அலைந்து எனது உள்ளத்துக்கு இதமளித்து, அதே வேளையில் கற்பனை உலகில் சஞ்சரிக்கவும் செய்தது. அதோடு இணைந்து மொச்சை, கோதுமை ஆகியவற்றின் வாசனை, ஆற்றங்கரை நாணல் நெடி இவை அனைத்தும் காற்றில் கலந்து என்னை எட்டாத தொலைவுக்கு இழுத்துச் செல்லும் உணர்வை உண்டாக்கின.

வெளிச்சத்தை நாங்கள் நெருங்குகையில் அவை மீனவர்களின் விளக்குகள் தான் என்பதை உணர்ந்தோம். அப்போது இதுவரை நான் கண்டது சௌசுவாங் அல்ல என்பதை

* ஒரு வி என்பது மூன்றில் ஒரு மைல்.

உணர்ந்தேன். எனக்கு முன்னால் சவுக்குத் தோப்பு காட்சியளித்தது. அங்குதான் சென்ற ஆண்டு விளையாடியிருக்கிறேன். அதில்தான் குதிரைக் கற்சிலை பக்கவாட்டில் விழுந்திருந்ததையும் கல்லாலான ஆடு ஒன்று புல்தரையில் மூடப்பட்டிருந்ததையும் அச்சமயம் கண்டேன். அந்தத் தோப்பைக் கடந்ததும் படகு ஒரு திருப்பத்தில் ஒரு சுற்று சுற்றி விட்டு வளைகுடாவில் நுழைந்தது. சௌசுவாங் உண்மையாவே எங்கள் கண்முன் காட்சியளித்தது.

கிராமத்துக்கு வெளியே ஆற்றோரத்தில் ஒரு காலியிடத்தில் அமைந்திருந்த நாடகமேடை எங்கள் கண்களைக் கவர்ந்தது. தூரத்து நிலவு வெளிச்சத்தில் மங்கலாகத் தெரிந்த அம்மேடை, சுற்றுப் புறங்களிலிருந்து தனித்து எடுப்பாகத் தெரியவில்லை. நான் படங்களிலே பார்த்திருந்த தேவதை உலகம் உயிர் பெற்றிருந்தது போல எனக்குத் தோன்றியது. இப்போது படகு வேகமாக செல்லத் தொடங்கியது. மேடையில் நின்ற உருவங்களும் பளிச்சிட்ட வண்ண விளக்குகளின் ஒளியும் கண்ணில் பட்டன. நாடகத்தைப் பார்க்கவந்த மக்களுடைய படகுகளின் கருப்புத்தளங்களால், மேடைக் கருகேயிருந்த ஆற்றின் பகுதியே கருப்பாகக் காட்சியளித்தது.

“மேடையருகே இடமில்லை. தூரத்திலேயே இருந்து பார்ப்போம்” என்று ஆஃபா யோசனை கூறினான்.

படகு இப்போது வேகம் குறைந்து மெதுவாகச் சென்றது; நாங்களும் விரைவில் அங்கு வந்து சேர்ந்தோம். சொன்ன படியே மேடை அருகே நெருங்க முடியவில்லை. மேடையிலிருந்து மிகவும் தள்ளிக் கொண்டு போய் படகை நிறுத்தினோம். இது மேடைக்கு எதிரே இருந்த கோயிலுக்கும் படகுக்குமிடையே இருந்த தூரத்தைவிட அதிகம். இது குறித்து நாங்கள் வருத்தப்படவில்லை. வெள்ளைத்தளமுடைய எங்கள் படகு கருப்புத் தளமுடைய அந்தச் சாதாரண படகளுடன் கலந்துவிடுவதை நாங்கள் விரும்பவில்லை. எப்படியிருந்தாலும் அங்கு இடமும் இருக்கவில்லை...

நாங்கள் அவசரமாகப் படகை நிலைப்படுத்திய சமயத்தில் மேடையில் நீண்ட கருப்புத் தாடியுடைய ஒருவன், முக்கோணக் கொடிகள் நான்கை முதுகில் செருகிக் கொண்டு தோன்றினான். கையில் வேலுடன் நிராயுத பாணிகள் பலருடன் போரிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவன் ஒரு பெயர் பெற்ற கழைக் கூத்தாடி என்றும், ஒன்றுக்குப்பின் ஒன்றாக எண்பத்து நான்கு குட்டிக்கரணம் அடிப்பவன் என்றும் ஷுவாங்-ஷி கூறினான். அன்றைய பகல் காட்சியில் குட்டிக்கரணங்களை எண்ணிப் பார்த்ததாகவும் சொன்னான்.

சண்டைக் காட்சியைப் பார்ப்பதற்காகப் படகு முகட்டில் கூடினோம்; ஆனால் கழைக் கூத்தாடி குட்டிக்கரணம் போடவில்லை. நிராயுதபாணிகள் மேடைக்குள் தலைதெறிக்க ஓடி மறைந்தனர். பிறகு ஒரு பெண் வெளியே வந்து நீட்டி முழக்கிய குரலில் பாடினாள் “இரவில் கூட்டம் சேரவில்லை. அதனால் கழைக்கூத்தாடி அலட்சியமாக இருக்கிறான். பார்ப்பதற்குக் கூட்டம் இல்லாவிட்டால் தங்கள் திறமையைக் காட்ட யார் விரும்புவார்?” என்று ஷுவாங்-ஷி கூறினான். உண்மையே, ஏனெனில் அப்போது பாரிவையாளர்கள் அங்கு அதிகம் இல்லை. கிராமத்து மக்கள் மறுநாள் வேலை செய்ய வேண்டியிருந்ததால் இரவு முழுதும் விழித்திருந்து பார்க்க முடியவில்லை. ஆகவே அவர்கள் எல்லோரும் படுக்கச் சென்று விட்டனர். சொசுவாங்கிலும் சுற்றுப்புற கிராமத்திலுமுள்ள சில சோம்பேறிகள் மட்டுமே அங்குமிங்குமாக எஞ்சி நின்றனர். கருப்புத்தளப் படகுகளில் உள்ளூர் பிரயுக்களின் குடும்பத்தினர் இருந்தனர். அவர்களுக்கோ நாடகத்தில் அக்கறையில்லை. அவர்களில் பெரும்பாலோர் மேடைக்குக் கீழே கேக்குகள், பழங்கள், பூசனி விதைகள் தின்பதற்காகச் சென்றனர். ஆகவே அங்கு பாரிவையாளர்களே இல்லை என்றே கூறலாம்.

உண்மையில், குட்டிக்கரணங்கள் பற்றி நான் அக்கறைப்படவில்லை. நான் ஆவலுடன் காண விரும்பியது வெள்ளைத் துணியால் சுற்றிக் கட்டப்பட்ட பாம்புப் பைசாசம் தலையில்

மெல்லிய தடியையொத்த பாம்புத் தலையை இருகைகளாலும் இறுக்கிப் பிடித்துச் சுமந்து தோன்றும் காட்சிதான். அடுத்து நான் எதிர்பார்த்தது, மஞ்சள் ஆடை உடுத்திய தாவும் புலியைத்தான். நான் ரொம்பமேரம் காத்திருந்தும் அவை தோன்றவில்லை. அப்பெண் மேடைக்குள் சென்றமறைந்தாள். அதன்பிறகு இளைஞன் வேடத்தில் நடிக்கும் படு கிழவன் ஒருவன் மேடைக்கு உடனே வந்தான். எனக்கு மிகவும் களைப்புத் தட்டியதால் எனக்கு சேயாப்பால் வாங்கிவரும் படி குய்ஷெங்கைக் கேட்டுக்கொண்டேன் சிறிது நேரத்தில் அவன் திரும்பி வந்து “கொஞ்சம்கூடக் கிடைக்கவில்லை. அதை விற்கும் செவிடன் போய்விட்டான். பகல்பொழுதில் கொஞ்சம் கிடைத்தது. நான் அப்பொழுது இரண்டு கோப்பைகள் அருந்தினேன். ஒரு குவளை தண்ணீர் கொண்டு வரட்டுமா?” என்றான்

நான் தண்ணீர் அருந்தவில்லை. சிரமப்பட்டு சமாளித்துக் கொண்டேன். நான் எதைப் பார்த்தேன் என்று கூறுவதற்கில்லை. ஆயினும் நடிக்கர்களின் முகங்கள், மெல்லமெல்ல மிக விநோதமானவையாக மாறுவதைப்போல் தோன்றின. அவர்களது முகச்சாயல்கள் எல்லாம் கரைந்து மறைவதைப் போல மங்கின. பெரும்பாலான சிறுவர் கொட்டாவி விட்டனர் பெரியவர்கள் தங்களுக்குள் அரட்டையடித்தனர். சிவப்புச்சட்டையணிந்த கோமாளி ஒருவன் மேடைமேலிருந்த தூணில் கட்டப்பட்டு ஒரு நரைத்த தாடிக்காரனால் விளாசப்படும் காட்சி தொடங்கிய போதுதான் நாங்கள் உணர்வு பெற்று மீண்டும் சிரித்துக்கொண்டே பார்க்கத் தொடங்கினோம். அன்றைய மாலைக் காட்சிகளில் அதையே சிறந்ததாக நான் கருதினேன்.

ஆனால் அந்தக் கிழவி மீண்டும் தோன்றினான். இந்தப் பாதீதிரத்தைத்தான் என்னால் காணச் சிக்கவில்லை. குறிப்பாக அவள் பாடுவதற்காக உட்காரத்தொடங்கினால் போச்சு! மற்றவர்களது முகச்சுளிப்பைப் பார்க்கும்போது அவர்களுக்கும் என் கருத்துத்தான் என்பதைக் கண்டேன். தொடக்கத்

தில் கிழவி அங்குமிங்குமாக பாடிக்கொண்டே நடந்தாள். பின்னர் மேடையின் நடுவிலிருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டாள். எனக்கு உண்மையிலேயே வெறுப்பு ஏற்பட்டது. ஷுவாங்-ஷியும் மற்றவர்களும் திட்டத் தொடங்கினார்கள். கிழவி கையை மேலே தூக்கியதும் எழுந்திருக்கப் போகிறாள் என நினைத்தேன். அதுவரை நான் நீண்டநேரம் பொறுமையாக அமர்ந்திருந்தேன். நான் எதிர்பார்த்தது போலல்லாது, அவள் கையை மெதுவாக கீழே சாய்த்து முன்பிருந்த நிலையிலேயே அமர்ந்து மீண்டும் பாடத் தொடங்கி விட்டாள். படகிலிருந்த சிறுவர்கள் சிலர் முனகத் தொடங்கினர் வேறுசிலர் கொட்டாவி விட்டனர். கடைசியில் ஷுவாங்-ஷியாலும் அதற்குமேல் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. விடியற்காலையரை அக்கிழவி பாடிக்கொண்டே இருப்பாள் என்று தான் கருதுவதாகவும், நாம் பேசாமல் அங்கிருந்துபோய்விடுவது நல்லது என்றும் அவன் கூறினான். நாங்கள் உடனே ஒத்துக் கொண்டோம். கிராமத்திலிருந்து இங்குவர புறப்பட்டபோது காட்டிய அதே ஆர்வத்தை இப்போது அங்குதிரும்பிப்போவதற்குப் புறப்படும்போதும் காட்டினோம். ஓரிருவர் படகின் பின்பகுதியை அடைந்து கழிகளைப் பிடித்து சிறித நேரம் படகைப் பின்தள்ளித் திருப்பினார்கள். கிழட்டுப் பாடகியைத் திட்டியவாரே துடுப்புகளை வலித்து சவுக்குத் தோப்பை நோக்கிப் படகைத் திருப்பினார்கள்.

வானத்தில் நிலா இருந்த இடத்தைக்கொண்டு, நாங்கள் அதிகநேரம் காட்சி பார்த்துக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதை உணர்ந்தோம். சௌகவாங்கிலிருந்து நாங்கள் புறப்பட்ட போது நிலவொளி வழக்கத்தைவிடப் பிரகாசமாக இருந்தது. லாந்தர் வெளிச்சம் நிரம்பிய மேடையைத் திரும்பிப் பார்த்த பொழுது, நாங்கள் இங்கு வந்தபோது இருந்தது போலவே, மெல்லிய இளஞ்சிவப்பு மூடுபனி சூழ்ந்த தேவதையின் மாளிகை போன்று காட்சியளித்தது. மீண்டும் எங்கள் காதுகளில் சூழலின் இன்னிசை ஒலித்தது. அந்தக்கிழவி பாடி முடித்திருப்பாள் எனக் கருதினேன். ஆயினும், மீண்டும்

திரும்பிச்சென்று நாடகம் பார்க்க வேண்டும் என்று கூற எனக்கு நா எழவில்லை.

விரைவில் சவுக்குத் தோப்பும் எங்கள் பின்னால் மறைந்தது. எங்கள் படகும் விரைவாகத்தான் சென்று கொண்டிருந்தது. சுற்றிலும் கன்னங்கரேலென்றிருந்ததால் நேரம் அதிகம் கடந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெரிந்தது. சிரிப்புக்கும் வசைமாரிக்குமிடையே நடிகர்களைப்பற்றிய விமர்சனம் நடந்து கொண்டிருக்க, துடுப்பைப் பலமாக வலித்துச் செலுத்தினார்கள். அப்போது படகு முகப்பில் மோதிய நீரின் ஒசை துல்லியமாகக் கேட்டது. குழந்தைகள் நிறைந்த சுமையைத் தனது முதுகின்மேல் சுமந்து நுரையைக் கிழித்துச் செல்லும் ஒரு பெரிய வெள்ளை மீன் போல் அந்தப் படகு தோன்றியது. இரவு முழுதும் மீன் பிடித்துக் கொண்டிருந்த மீனவர் சிலர் தங்கள் பரிசை நிறுத்தி எங்களை உற்சாகப்படுத்தினார்கள்.

பிஞ்சியெள விலிருந்து ஒரு வி தூரம் வந்ததும் எங்கள் படகு மெதுவாக நகரத் தொடங்கியது. துடுப்பைச் செலுத்துபவர்கள் மிகவும் சிரமப்பட்டு வலித்ததால் தாங்கள் சோர்வடைந்து விட்டதாகக் கூறினார்கள். பலமணி நேரம் எகிகளுக்குச் சாப்பிட ஏதும் கிடைக்கவில்லை. இம்முறை குய்ஷெங் ஒரு அருமையான யோசனை கூறினான்: மொச்சைகள் முற்றியிருக்கும். படகில் விறகும் இருந்தது. அவற்றைச் சிறிது அவித்துச் சாப்பிடலாம் என்றான். எல்லாரும் அதை ஆமோதித்தோம். உடனே நாங்கள் கரைநோக்கிப் படையெடுத்தோம். கன்னகி கரேலென்ற வயல்வெளியில் கொழுத்த மொச்சைகள் நிறைந்திருந்தன.

“ஏய், ஆஃபா! இது உங்கள் வயல்; அந்தப் பக்கத்திலிருப்பது வியு-இ கிழவருடையது. எதில் நாங்கள் கைவைப்பது?” ஷுவாங்-ஷிதான் கரையில் முதலில் தாவிக்கூதித்தான், கரையிலிருந்து கேட்டவனும் அவன் தான்.

நாங்கள் அனைவரும் கரையில் குதித்ததும், ஆஃபா “கொஞ்சம் பொறுங்கள். நான் பார்த்துச் சொல்கிறேன்” என்றான்; அங்குமிங்குமாக நடந்து கொண்டு மொச்சைகளைப் பதர் பார்த்தான்: பின் நிமிர்ந்து நின்று கூறினான்: “எங்கள் மொச்சைகளை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அவைதான் பெரிது பெரிதாக இருக்கின்றன.” கூச்சலுடன் நாங்கள் ஆஃபாவின் குடும்பத்துக்குச் சொந்தமான வயலுக்குள் சிதறி ஒவ்வொருவரும் கைநிறைய மொச்சைகளைப் பிடுங்கி படகினுள் வீசினோம். அதற்கு மேலும் நாங்கள் பிடுங்கினால் ஆஃபாவின் தாயார் கண்டுபிடித்து விடுவாள், அப்புறம் தொல்லை நேரும் என ஷுவாங்-ஷி கருதினான்; எனவே நாங்களனைவரும் விய-இ கிழவரின் வயலில் நுழைந்து ஆளுக்கொரு கைப்பிடி ஆய்ந்தோம்.

பிறகு எங்களைவிட மூத்த பையன்கள் சிலர் மெதுவாகப் படகைச் செலுத்தினர். மற்றவர்கள் படகுக்குப் பின்பக்கம் அடுப்பை மூட்டினர். அவர்களைவிட வயதில் இளையவர்களும் நானுமாகச் சேர்ந்து மொச்சையின் தோலை உரித்துக் கொடுத்தோம். விரைவில் அவை அவிக்கப்பட்டன. சிறிது நேரம் படகு தானாக நகரவிட்டோம். நாங்கள் சுற்றி உட்கார்ந்து விரல்களால் மொச்சைகளைப் பொறுக்கி உண்டோம். உண்டு முடிந்ததும் பாணைகளைக் கழுவி முடித்து அடையாளச் சுவடே தெரியாமலிருப்பதற்காக மொச்சைத் தோல்களை ஆற்றில் கொட்டினோம். எட்டாம் மூத்த மாமாவின் படகிலிருந்த விறகுகளையும் உப்பையும் உபயோகித்ததால் ஷுவாங்-ஷி கவலைப்பட்டான். கிழவர் ரொம்பவும் புத்திசாலியாதலால் எப்படியும் இதனைக் கண்டுபிடித்து எங்களைத் திட்டுவார் என்று பயம். சிறிது நேர விவாதத்துக்குப் பின், அது குறித்து அச்சப்பட வேண்டியதில்லை என முடிவு கட்டினோம். அப்படியே ஏதும் அவர் திட்டினால், சென்ற ஆண்டில் ஆற்றங்கரையிலிருந்து அவர் எடுத்துச்சென்ற சவுக்கு மரக்கிளையைத் திருப்பித் தரும்படிக்கேட்பதன்மூலம், முகத்துக்கு

நேரே “கிழட்டுச்சொறியா!” என்று திட்டி விடுவது என்றும் முடிவு கட்டினோம்

“நாங்கள் எல்லாரும் திரும்பி வந்து விட்டோம்! அசம்பாவிதங்கள் எப்படி நடக்கும்? எல்லாமே சரியாக நடக்கும் என்று நான் உங்களுக்கு உத்திரவாதம். தரவில்லையா?” ஷுவாங்-ஷியின் குரல் படகு முகப்பிலிருந்து திடீரென முழங்கியது.

அவனுக்கு அப்பால் பார்க்கும்பொழுது நாங்கள் ஏற்கனவே பிங்கியெளவை அடைந்துவிட்டோம் என்பதை உணர்ந்தேன். யாரோ பாலத்தடியில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அது அம்மாவேதான். அவளிடந்தான் ஷுவாங்-ஷி அப்படிக்கூறியிருக்கிறான். நான் படகு முகப்புப் பக்கம் நடந்து செல்கையில் படகு பாலத்தின் கீழ் சென்று பின்னர் நின்றது. நாங்களனைவரும் கரையை அடைந்தோம். அம்மாவுக்கோ கடுங்கோபம். ஏன் இவ்வளவு நேரம் எனக் கேட்டாள். நள்ளிரவு கடந்துவிட்டது. ஆயினும் அவளிடம் சீக்கிரமே மலர்ச்சி திரும்பியது. எல்லாரையும் திரும்பி வந்து அரிசிப்பொரி சாப்பிட்டுச் செல்லும்படிப் புன்னகையுடன் கேட்டுக்கொண்டாள்.

நாங்கள் ஏதேதோ கொஞ்சம் ஏற்கனவே சாப்பிட்டு விட்டோம் என அவளுக்குக் கூறினார்கள். தங்களுக்குத் தூக்கம் வருவதால் உடனே படுக்கப் போவதுதான் நல்லது எனவும் கூறிச் சென்றார்கள்; நாங்களும் அவரவர் இல்லங்களுக்குச் சென்றோம்.

மறுநாள் நடுப்பகல்வரை நான் எழுந்திருக்கவில்லை. உப்பு, விற்றகு குறித்து எட்டாவது மூத்த மாமாவிடமிருந்து தொந்திரவு ஏதும் இருக்கவில்லை. மாலை நேரத்தில் வழக்கம் போல் இரூல் மீன் பிடிக்கச் சென்றோம்.

“ஷுவாங்-ஷி, நீயும் உன் இளவெட்டுப் போக்கிரிகளும் நேற்று எனது மொச்சையை திருடினீர்கள் அல்லவா! ஒழுங்காக கவும் பொறுக்கவில்லை. கொஞ்சத்தை மிதித்து விட்டுப்

போய்விட்டீர்கள்.” நான் ஏறிட்டுப் பார்த்தேன். வியு-இ கிழவர் பரிசலில் நின்றுகொண்டிருந்தார். மொச்சையை விற்றுவிட்டுத் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தார் அவர். பரிசலுக்கு அடியில் எஞ்சியிருந்த மொச்சைகள் குவியலாகக் கிடந்தன.

“ஆமா, நாங்கள் விருந்தினர் ஒருவரை உபசரித்தோம். முதலில் உங்கள் மொச்சையை எடுக்கவேண்டும் என்று நாங்கள் நினைக்கவில்லை, இதோ எனது இரூபகளைத் துரத்தி விட்டீர்கள்!” என்றான் ஷுவாங்-ஷி.

கிழவர் என்னைக் கண்டதும் பரிசல் செலுத்துவதை நிறுத்திவிட்டு மகிழ்வுடன் நகைத்தார். “விருந்தாளியை உபசரித்தீர்களாக்கும்? கண்டிப்பாக செய்ய வேண்டியது தான்!” நேற்றைய நாடகம் நன்றாக இருந்ததா என்று என்னிடம் கேட்டார்.

“ஆமாம்” என்று தலையசைத்தேன்.

“மொச்சை பிடித்திருந்ததா?”

“ரொம்பவும்.” நான் மீண்டும் தலையசைத்தேன்.

கிழவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியுற்றதைக் கண்டு நான் வியந்தேன். பெருவிரலை நிமிர்த்தி அவர் கூறினார்: “பட்டணத்தில் படித்தவர்களுக்கு நல்லது கெட்டது உண்மையாகவே தெரியும். நான் மொச்சைகளை ஒவ்வொன்றாக பொறுக்கித் தேர்ந்தெடுப்பேன். கிராமத்து ஜனங்களுக்கு நல்லது கெட்டது தெரியாது. மற்றவர்கள் தோட்டத்து மொச்சை போல் என் தோட்டத்து மொச்சை அவ்வளவு நன்றாக இல்லை என்று கூறுகிறார்கள். உங்கள் அம்மாவுக்குக் கொஞ்சம் இன்று தருகிறேன். அவர்கள் ருசிபார்க்கட்டும்...” அப்புறம் பரிசலைச் செலுத்திக் கொண்டு போய்விட்டார்.

இரவு சாப்பாட்டுக்கு அம்மா என்னை விட்டுக்கு அழைத்த பொழுது மேசைமேல் ஒரு பெரிய பாத்திரம் நிறைய அவித்த மொச்சை வைக்கப்பட்டிருந்தது. அவை வியு-இ கிழவர்,

அம்மாவும் நானும் சாப்பிடுவதற்காக அனுப்பிவைத்த மொச்சைகள். “அவன் சிறு பிள்ளையாக இருந்தாலும் நல்லது கெட்டது தெரிந்தவன். எதிர்காலத்தில் அரசாங்கத்தேர்வுகள் எல்லாவற்றிலும் வெற்றிபெற்றுவிடுவான். உனக்கு நல்லயோகம் வாய்த்துவிட்டது” என்று அவர் அம்மாவிடம் என்னை புகழ்ந்து கூறியதைக் காதால் கேட்டேன். நான் மொச்சைகளை உண்டபோது முதல்நாள் இரவு சாப்பிட்ட மொச்சையின் ருசி இவற்றுக்கு இல்லை என்பதை உணர்ந்தேன்.

இன்றுவரை இதுதான் உண்மை. அன்று இரவு உண்டதைப்போல் அத்தகைய நல்ல மொச்சைகளை நான் ஒரு போதும் சாப்பிட்டதில்லை என்பதும், அன்று பார்த்ததைப் போன்றதொரு இசை நாடகத்தை பின்ஒருபோதும் பார்த்ததில்லை என்பதும் இன்றுவரை நிலவுகிற ஒரு உண்மை.

அக்டோபர் 1922.

வாசகர்களுக்கு

இந்நூலைப் பற்றிய வாசகர் கருத்தை
மகிழ்வுடன் வரவேற்கிறோம்.

கடிதங்களைத் தயவுசெய்து பொதுமை
வெளியீடு, 16, மங்கேஷ் தெரு, தி.நகர்
சென்னை-600017 என்ற முகவரிக்கு
அனுப்பவும்.